

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

6045

Φύλλο Νο 259

11 Γενάρη 2012

Κυκλοφορεί

κάθε δεύτερη Τετάρτη

1,5 ευρώ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΓΙΑ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ

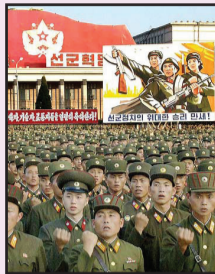
4,5

Η Δημόσια Υγεία και Ασφάλιση στον καιάδα των μνημονίων

12

Περικύκλωση του Ιράν και απειλή πολέμου

13

Η Βόρεια Κορέα και η Αριστερά

15

Να καταδικαστούν οι φασιστικές συμμορίες

Ύφεση και κανιβαλισμός στην ΕΕ

Σε ΣΟΒΑΡΗ ύφεση βαδίζει η Ευρωζώνη σύμφωνα πλέον ακόμα και με τις επίσημες προβλέψεις.

Ο πανικός του καπιταλισμού απογειώνει τους ανταγωνισμούς, που παίρνουν –κυριολεκτικά– ανεξέλεγκτες διαστάσεις.

Σε αυτό το έδαφος πληθαίνουν τα σενάρια «συντεταγμένης» εγκατάλειψης του ευρώ, συνολικά στην Ευρώπη (βλ. σελ. 2).

Η συζήτηση μέσα στην Αριστερά σχετικά με την επιστροφή στη δραχμή αποκτά μεγάλη σημασία (βλ. σελ. 11).

Σε κυβέρνηση-τρίκα-καπιταλιστές Απεργιακή απάντηση

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΟΥ ΚΑΛΟΥΝ τα Εργατικά Κέντρα του νομού Αττικής μπορεί να γίνει αφητηρία απέναντι της κυβέρνησης του εργατικού κινήματος. Οι κινητοποιήσεις που γίνονται σε διάφορους εργασιακούς χώρους, με κορυφαίο παράδειγμα την απεργία στη Χαλυβουργία, μπορούν να γενικευτούν. Οι εργαζόμενοι, σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, μπορούν να ξεπεράσουν τους συμβιβασμούς της ΓΣΣΕ και της ΑΔΕΔΥ και να πάρουν τον αγώνα στα χέρια τους (βλ. σελ. 8-9).

Ταξική αλληλεγγύη

Όσο τα μέτρα της κυβέρνησης και της τρώικας «πετυχαίνουν» το στόχο της εξαθλίωσης εκατοντάδων χιλιάδων εργαζομένων και συνταξιούχων, τόσο πληθαίνουν τα παραδείγματα υποκριτικής «φιλανθρωπικής» δράσης από καπιταλιστές, κανάλια, Εκκλησία κ.ά.

Στον αντίποδα αυτής της κοροϊδίας εξαπλώνεται η αλληλεγγύη του απλού κόσμου στους εργαζόμενους που αγωνίζονται (Χαλυβουργία, Alter κ.λπ. – βλ. σελ.16).

Σε αυτές τις συνθήκες έχει μεγάλη σημασία τι θέση και τι πρωτοβουλίες παίρνει η Αριστερά για τα δίκτυα αλληλεγγύης (βλ. σελ. 6).

Βαρυχειμωνιά λιτότητας

Μόνη λύση η ανατροπή!

Ένα πρωτοφανές σε δριμύτητα και διάρκεια πρόγραμμα λιτότητας ετοιμάζουν η κυβέρνηση Παπαδήμου και η τρώικα.

Μετά τη σφαγή στο δημόσιο τομέα, μπαίνουν στην πρέσα οι μισθοί στον ιδιωτικό, με στόχο –μέσα στην επόμενη τριετία– να διαμορφωθούν μεροκάματα επιπέδου Βουλγαρίας.

Την ίδια στιγμή κυβέρνηση και τρώικα τάζουν νέα δώρα προς τους καπιταλιστές: μείωση εργοδοτικών εισφορών, νέες φοροαπαλλαγές, κατάργηση ακόμα και των ελάχιστων προστατευτικών διατάξεων των συμβάσεων.

Με πρόσχημα τον κίνδυνο της χρεοκοπίας το σύνθημα που ρίχνουν, είναι: όλα για την ανταγωνιστικότητα, όλα για την κερδοφορία του κεφαλαίου.

Παρ' όλα αυτά, η χρεοκοπία έρχεται όλο και πιο κοντά, μέσα στις συνθήκες της απόλυτης φοροαποφυγής των πλουσίων, μέσα από τη μαζική «δραπέτευση» κεφαλαίων προς το εξωτερικό, μέσα από τη διαρκή καταλήστευση της κοινωνίας για την αποπληρωμή του χρέους, μέσα από τα διαδοχικά προγράμματα «ενίσχυσης» των τραπεζών. Ανοίγει έτσι η προοπτική –μετά τα άγρια χρόνια της «εσωτερικής υποτίμησης» με το ευρώ– να γίνει η χρεοκοπία

το σύνθημα για μια ακόμα σκληρότερη επίθεση ενάντια στους εργαζόμενους και τις λαϊκές μάζες.

Το ερώτημα που έχει ανοίξει με δραματικούς τόνους είναι: Ποιος θα πληρώσει για την κρίση του συστήματος;

Η τρώικα, ο Παπαδήμος, τα κόμματα που τον στηρίζουν, έχουν ήδη παρουσιάσει τις δικές τους απαντήσεις. Καιρός να ξεδιπλώσουμε τις δικές μας. Η πολιτική της «εξυπηρέτησης» του χρέους, της ανταγωνιστικότητας των επιχειρήσεων, της μαζικής φτώχειας και ανεργίας, δεν παίρνει διορθώσεις.

Είναι η ώρα της ανατροπής.

ΣΤΑ ΣΥΝΤΟΜΑ...

Τι είναι στα αλήθεια το PSI, από την έκβαση του οποίου εξαρτάται, τάχα, η ζωή μας; Εξαγορά των ομολόγων που κατέχουν οι ντόπιοι και διεθνείς τοκογλύφοι στο 50% της ονομαστικής αξίας τους, δηλαδή με μηδενικές απώλειες, αφού αυτή είναι σήμερα η τιμή τους στην «αγορά». Αντικατάστασή τους με νέα, πολυετή ομόλογα, με ελκυστικότερο επιτόκιο... Ως πρόσθετο μπόνους οι ελληνικές τράπεζες θα παράλβουν «ενισχύσεις» τουλάχιστον 30 δισ. ευρώ. Παρεμπιπτόντως, οι «επενδυτές» θα λάβουν την εξασφάλιση ότι η αποπληρωμή τους θα γίνει σε ευρώ ή δολάρια, μετατρέποντας το χρέος σε αιώσιο βραχνά, αν στο μεταξύ ο ελληνικός καπιταλισμός έχει γυρίσει σε δραχμή. Και επίσης την εγγύηση για δυνατότητα κατάσχεσης δημόσιας περιουσίας. Τόσο καλά...

★ ★ ★

Σε πλήρη κινητικότητα βρίσκεται το πολιτικό σκηνικό. Τα «Νέα», η ναυαρχίδα του ΔΟΛ, προτρέπουν ανοιχτά τα στελέχη της ΝΔ, του ΠΑΣΟΚ και της ΔΗΜΑΡ (!), που υιοθετούν τον «ευρωπαϊκό εκσυγχρονισμό», να κάνουν την «υπέρβαση» και να συνεργαστούν στα πλαίσια ενός νέου κόμματος ή συνασπισμού κομμάτων. Αρχίσανε τα όργανα...

★ ★ ★

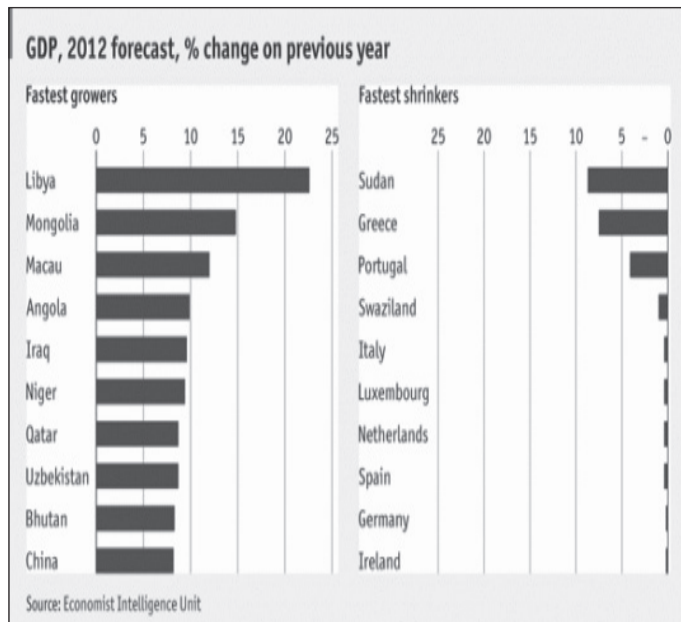
Η μετά τον Μουμπάρακ Αίγυπτος ζήτησε οριοθέτηση των ΑΟΖ στην Ανατολική Μεσόγειο, στα «οικόπεδα» που διαθέτουν κοιτάσματα φυσικού αερίου και πετρελαίου, μεταξύ Τουρκίας-Αιγύπτου-Κύπρου. Στους «χάρτες» που υποστηρίζει η νέα κυβέρνηση της Αιγύπτου, η ελληνική ΑΟΖ «περιορίζεται» στη γραμμή που σύρεται νότια της Ρόδου ή Καρπάθου. Πρόκειται για χαστούκι σε όσους θεωρούσαν τα ζητήματα των ΑΟΖ «λυμένα» από κάποιο (ανύπαρκτο) διεθνές δίκαιο και επιχειρούσαν να κατοχυρώσουν ως «ελληνικό» το μεγαλύτερο τμήμα της Ανατολικής Μεσογείου. Πρόκειται επίσης για προειδοποίηση του πόσο επικίνδυνα κοντά στον πόλεμο μπορεί να μας φέρει η επιλογή της στρατηγικής συμμαχίας με το κράτος του Ισραήλ (και την υποστήριξη των ΗΠΑ και ΕΕ...) που, τάχα, θα απέφερε ανεμπόδιστα τον αποκλειστικό έλεγχο της περιοχής από τον άξονα Ισραήλ-Κύπρος-Ελλάδα...

★ ★ ★

Κυριολεκτικά εκπληκτική η από τον «Ριζοσπάστη» ολοσέλιδη επίθεση του Μάκη Μαίλη ενάντια στην «ίσκρα» (και στον Π. Λαφαζάνη), με αφορμή τη δημοσίευση στον ιστότοπο του Αρ. Ρεύματος ενός άρθρου του Ν. Ζαχαριάδη. Ο Μ.Μ. χαρακτηρίζει ως «λαθεμένη» την ανάλυση του Ν. Ζαχαριάδη (για τα αστικοφιλικά καταλόγα στον ελληνικό καπιταλισμό), με συνέπεια να οδηγείται το ΚΚΕ σε «λαθεμένη» πολιτική συμμαχιών, που υπηρέτουσε (επίσης «λαθεμένα») κάποιους «ενδιάμεσους στόχους πριν το σοσιαλισμό» (λαοκρατία, λαϊκή δημοκρατία κ.λπ). Όλα αυτά τα χρειάστηκε για να επιτεθεί στην Ίσκρα και στον Π. Λαφαζάνη, κατηγορώντας τους για «οπορτουнизм», αφού προβάλλουν ως «ενδιάμεσο στόχο, πριν το σοσιαλισμό» την έξοδο από την ΕΕ και το ευρώ! Ο Μ.Μ. υπογραμμίζει ότι τα καθήκοντα αυτά μπορεί να τα λύσει υπέρ της εργατικής τάξης μόνο «η εργατική εξουσία»!!! Μόνο που το ΚΚΕ εξακολουθεί να υποστηρίζει (πάντα λαθεμένα) ως ενδιάμεσο στόχο πριν το σοσιαλισμό, το ομιχλώδες καθεστώς της «λαϊκής εξουσίας-λαϊκής οικονομίας». Του οποίου οι διαφορές με την (επίσημως πλέον «λαθεμένη») Λαϊκή Δημοκρατία του Ν. Ζαχαριάδη δεν είναι και τόσο ορατές...

★ ★ ★

Σε επικίνδυνο βάλο για τον ΣΥΡΙΖΑ κινδυνεύει να μετατραπεί το άνοιγμα του ΣΥΝ προς τους «πασοκογενείς». Η Ενωτική Κίνηση, του Ν. Κοτζιά, καλεί επισήμως σε συζήτηση συνδιαμόρφωσης πολιτικής τον ΣΥΡΙΖΑ, τη ΔΗΜΑΡ, τους Οικολόγους και όλες τις πασοκογενείς ομάδες. Και μόνο η λίστα των προσκεκλημένων παραπέμπει ευθέως σε κεντροαριστερό κυβερνητισμό. Η ηγεσία του ΣΥΝ και ο Αλ. Τσίπρας οφείλουν επειγόντως να ξεκαθαρίσουν το ζήτημα, πριν γίνει (μεγαλύτερη) ζημιά...

Σενάρια συντεταγμένης εγκατάλειψης του ευρώ Ύφεση και κανιβαλισμός στην ΕΕ

Του Πέτρου Τσάγκαρη

Μετά τον «αντιιμπεριαλιστή» Ντ. Κάμερον, βρέθηκαν κι άλλοι Ευρωπαίοι ηγέτες που καταπίουν αμάσητες τις δόξες ρηζικέλευθες προτάσεις της ρεφορμιστικής Αριστεράς. Μέσα στις γιορτές ο Γάλλος πρόεδρος Ν. Σαρκοζί δήλωσε αποφασισμένος να επιβάλει τον λεγόμενο φόρο Τόμπιν, έναν φόρο που επιβαρύνει τις χρηματοοικονομικές συναλλαγές. Προτάσεις για ένα τέτοιο φόρο κατέθεσε τον Δεκέμβριο και η Κομισιόν σύμφωνα με τις οποίες οι αγοραπωλησίες μετοχών και ομολόγων θα φορολογούνται με 0,1% και οι αγοραπωλησίες παραγώγων με 0,01%.

Ο φόρος Τόμπιν ήταν ένα από τα αιτήματα μιας μεγάλης γκάμας της Αριστεράς: από κομμάτια του αντιπαγκοσμιοποιητικού κινήματος, μέχρι τη σοσιαλδημοκρατία. Υποτίθεται ότι θα χτυπούσε το κακό στη ρίζα του, φορολογώντας κερδοσκόπους και τραπεζίτες τη στιγμή ακριβώς που αυτοί τζογάρουν τα πλούτη τους. Όμως, όπως και με την αναδιάρθρωση του χρέους, τα ευρωομόλογα (αλλά ακόμη όπως και με πιθανή επιστροφή σε εθνικά νομίσματα), αποδεικνύεται ότι αυτές οι πολιτικές μπορούν να συνδυαστούν μια χαρά με λιτότητα και περικοπές, χωρίς να βελτιώσουν στο ελάχιστο τη θέση της πλειονότητας του πληθυσμού.

Διαφωνίες

Ο Σαρκοζί δήλωνε αποφασισμένος να επιβάλει το φόρο, έστω και μονομερώς, δηλ. μόνο στη Γαλλία, από τον Φεβρουάριο κιόλας. Η Γερμανία είχε μια πιο ρεαλιστική θέση, υποστηρίζοντας, μέσω του εκπροσώπου της κυβέρνησης Σ. Τσάιμπερτ, ότι το σωστό είναι να εφαρμοστεί ο νόμος και στις 27 χώρες ταυτόχρονα, ή τουλάχιστον σε όλη την ευρωζώνη, ώστε να μην

υπάρξουν διαρροές συναλλαγών από τη μια χώρα στην άλλη.

Πράγματι, στην πρώτη φετινή συνάντηση Σαρκοζί-Μέρκελ (στη γνωστή πλέον σειρά των αντιδημοκρατικών ραντεβού όπου οι δυο τους λαμβάνουν αποφάσεις και τις υποδεικνύουν στα ευρωπαϊκά όργανα), η Γερμανίδα καγκελάρια αποδέχθηκε την επιβολή του φόρου, θέτοντας ως μόνον όρο να πάρει και τη συγκατάθεση της κυβέρνησής της.

Υπέρ του φόρου τάχθηκε και ο Μάριο Μόντι, ο τραπεζίτης που είναι διορισμένος στην πρωθυπουργία της Ιταλίας, αφού, όπως είπε, ήταν μαθητής του καθηγητή Τόμπιν στον οποίο ανήκει η πατρότητα της ιδέας.

Βέβαια υπάρχουν και οι αντίπαλοι: Πρώτα και κύρια η Βρετανία –αυτή εξάλλου ήταν και αιτία της σύγκρουσης του Κάμερον με της Μερκοζί στη σύνοδο του Δεκεμβρίου. Κατά του φόρου τάσσεται η Σουηδία, ενώ την αντίθεσή της έχει εκφράσει και η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, αλλά ακόμη οι ΗΠΑ και η Κίνα. Η Ιρλανδία ζητά να εφαρμοστεί ο φόρος στην ΕΕ των 27, αλλιώς να εγκαταλειφθεί εντελώς.

Οι διαφωνίες γύρω από το φόρο Τόμπιν αποκαλύπτουν μόνον μία πλευρά του διαφορών που υπάρχουν στην ΕΕ. Γιατί, καθώς το καράβι κινδυνεύει να βουλιάξει, η υποτιθέμενη αλληλεγγύη γράφεται στα παλαιότερα των υποδημάτων και ο κάθε εθνικός ηγέτης ή παράγοντας κοιτάει να σώσει τους δικούς του καπιταλιστές. Κι αν η αντιπαλότητα Βρετανίας-Γαλλία μπορεί κάπως να χωνευθεί, η περίπτωση της Κύπρου και της Ελλάδας δείχνει σε τι κανιβαλικό βόρβορο έχει μετατραπεί η ΕΕ: Με άρθρο του στους «Financial Times» ο διοικητής της Κεντρικής Τράπεζας Κύπρου, Αθ. Ορφανίδης ζητά ουσιαστικά τη θυσία της Ελλάδας για να σωθούν οι υπό-

λοιπες χώρες. Ο Ορφανίδης ζητά την ακύρωση της απόφασης για συμμετοχή του ιδιωτικού τομέα στη διάσωση της Ελλάδας (το περίφημο PSI), καθώς κάτι τέτοιο «θα συμβάλει στην αποκατάσταση της εμπιστοσύνης», όπως λέει ο ίδιος. Με απίστευτη τραπεζική κυνικότητα παραδέχεται ότι «η ακύρωση της απόφασης για την Ελλάδα θα ανέβαζε το κόστος χρηματοδότησης για την ελληνική κυβέρνηση, αλλά με την αποκατάσταση της εμπιστοσύνης στη ζώνη του ευρώ θα μειωθεί το κόστος χρηματοδότησης των άλλων κρατών της ζώνης του ευρώ»! Ο Ορφανίδης δεν έχει μάλιστα πρόβλημα να επιτεθεί στους ηγέτες της ευρωζώνης για τις μέχρι τώρα αποφάσεις τους και ιδιαίτερα για το PSI.

Ύφεση

Κι όλα αυτά συμβαίνουν την ώρα που οι ευρωπαϊκές οικονομίες οδεύουν σε σοβαρή ύφεση. Σύμφωνα με τον «Economist», το 2012 οι χώρες που θα έχουν μεγαλύτερη ανάπτυξη είναι η Λιβύη, η Μογγολία, το Μακάο, η Αγκόλα, το Ιράκ, ο Νίγηρας και άλλες παρόμοιες χώρες (μόνον η Κίνα διακρίνεται από τις μεγάλες χώρες). Στον αντίποδα, οι χώρες με τις χειρότερες επιδόσεις θα είναι σχεδόν όλες ευρωπαϊκές: Σουδάν -9%, Ελλάδα -8%, Πορτογαλία -4%, Ιταλία, Λουξεμβούργο, Ισπανία, Ολλανδία -1%, Γερμανία, Ιρλανδία -0,5%.

Εξάλλου και ο αναπληρωτής γενικός διευθυντής του ΔΝΤ, Ζου Μιν, προανήγγειλε αναθεώρηση των προβλέψεων για την ανάπτυξη στην Ευρώπη το 2012 προειδοποιώντας για ύφεση συνολικά στην ΕΕ, η οποία μπορεί να οδηγήσει σε συρρίκνωση του παγκόσμιου ΑΕΠ κατά 2% (πρόκειται για αναθεώρηση κατά 6 μονάδες, αφού μόλις τον Σεπτέμβριο το ΔΝΤ προέβλεπε παγκόσμια ανάπτυξη 4% το 2012).

Και οι υπόλοιποι δείκτες είναι ανησυχητικοί για τους Ευρω-

παίους ηγέτες: στις 6/1 το ευρώ έπεσε σε χαμηλό 16μήνου έναντι του δολαρίου, το κόστος δανεισμού για την Ιταλία ανέβηκε ξανά σε δυσθεώρητα ύψη, επαναφέροντας στο προσκήνιο και τη απειλή για την πιστοληπτική ικανότητα της Γαλλίας.

Την ίδια στιγμή η Goldman Sachs προειδοποιεί για το ντόμινο που θα προκύψει από την πιθανή έξοδο μιας χώρας από το ευρώ: «Γενικότερα, όταν η δήθεν αμετάκλητη δέσμευση για την νομισματική ένωση διαρραγεί, οι σταθεροποιητικοί μηχανισμοί που προκύπτουν από τη δέσμευση αυτή θα καταρρεύσουν. Εν ολίγοις, η έξοδος μιας μόνο χώρας είναι απίθανο να παραμείνει μεμονωμένο γεγονός και θα γίνει γρήγορα συστημική».

Ωστόσο, η συνολική κρίση ανοίγει το δρόμο, παρά τις προειδοποιήσεις της Goldman Sachs, για σχέδια συνταγμένης εγκατάλειψης του ευρώ. Παράδειγμα το άρθρο του καθηγητή του Χάρβαρντ, Ρόμπερτ Μπάρρο, στη «Wall Street Journal», όπου ο συγγραφέας παρουσιάζει ένα σχέδιο επιστροφής των κρατών της ευρωζώνης στα εθνικά τους νομίσματα σταδιακά έως το 2014. Μάλιστα προτείνει αυτό να ξεκινήσει από τη Γερμανία με αναλογία 1 ευρώ προς 1 μάρκο. Το ευρώ, λέει, ήταν ένα ευγενές πείραμα που απέτυχε και αντί να σπαταλούνται περισσότερα χρήματα για την επέκταση του πεδίου εφαρμογής του συστήματος και την ανεύρεση όλο και περισσότερων κεφαλαίων διάσωσης, θα ήταν καλύτερα για την ΕΕ και τον υπόλοιπο κόσμο να σκεφτούν τρόπους για να επανέλθει το σύστημα των εθνικών νομισμάτων.

Μπορεί τέτοιες απόψεις να είναι μειοψηφικές στις άρχουσες τάξεις της Ευρώπης σήμερα. Όμως ο πολιτικός χρόνος είναι πολύ πυκνός πια.

Το έξαλλο πρόγραμμα της τρικομματικής Μόνη λύση η άμεση ανατροπή

Υπό το πρόσχημα της «άτακτης χρεοκοπίας» μέσα στο Μάρτη, η κυβέρνηση Παπαδήμου προωθεί ένα έξαλλο πρόγραμμα καπιταλιστικής επιθετικότητας, που απειλεί με συντριβή στοιχειώδεις κατακτήσεις και δικαιώματα της εργατικής τάξης, της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας των μισθωτών. Γράφουμε «υπό το πρόσχημα» -και επιμένουμε- όχι γιατί η χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού είναι ένα απίθανο ενδεχόμενο (αντίθετα, γίνεται όλο και πιο πιθανό μέσα στις σημερινές συνθήκες της ανεξέλεγκτης διεθνούς κρίσης), αλλά γιατί τα μέτρα που απαιτεί ο αρχιτραπέζιτης-πρωθυπουργός ελάχιστα αφορούν την αντιμετώπιση αυτού του ενδεχομένου, ενώ τα περισσότερα από αυτά είχαν προαναγγελθεί σε ανύποπτο χρόνο ως στόχοι των πιο αχαλίνωτων νεοφιλελεύθερων στελεχών της ντόπιας κυρίαρχης τάξης.

Άγρια επίθεση

Η κατάργηση του 13ου και 14ου μισθού στον ιδιωτικό τομέα οδηγεί σε άμεση μείωση των μισθών τουλάχιστον κατά 15%. Η κατάργηση της ελάχιστης προστασίας του κατώτατου μισθού και ημερομισθίου της ΕΓΣΣΕ οδηγεί στη διαμόρφωση ενός νέου στρώματος εργαζομένων που θα δουλεύει 8ωρα και 10ωρα ενώ θα αμείβεται με ψίχουλα της τάξης των 400-500 ευρώ το μήνα. Η κατάργηση των «ωριμάνσεων» θα πιέσει σταδιακά ένα πλατύτερο στρώμα της εργατικής τάξης προς τα κάτω, προς τις συνθήκες των νεοεισερχόμενων υποαμειβόμενων εργατών. Αυτός ο βαρύς χειμώνα λιτότητας, αν επιβληθεί, θα έχει προφανείς συνέπειες πάνω στο συσχετισμό δύναμης μεταξύ κεφαλαίου και εργασίας, αλλά καμία συνέπεια πάνω στο χρέος, αφού αυτά τα μέτρα δεν αφορούν τα δημόσια οικονομικά. Η κυβέρνηση των ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ΛΑΟΣ συνδέει απολύτως αυθαίρετα το ζήτημα της χρεοκοπίας με μέτρα ενίσχυσης της ανταγωνιστικότητας των ελληνικών επιχειρήσεων, ενίσχυσης της κερδοφορίας των Ελλήνων καπιταλιστών, κατεβάζοντας ταυτόχρονα τον «πήχη του ανταγωνισμού» στο επίπεδο των χωρών -όπως η Βουλγαρία-, όπου οι μισθοί και οι κοινωνικές κατακτήσεις συντρίφτηκαν μέσα από την προηγούμενη κρίση των (κρατικοκαπιταλιστικών) καθεστώτων του 1989.

Αυτή η πραγματική πρόθεση της κυβέρνησης Παπαδήμου αποδεικνύεται ανάγλυφα από άλλα μέτρα, όπως η μείωση των εργοδοτικών εισφορών προς τα ασφαλιστικά ταμεία και οι προτά-

σεις για (μεγαλύτερες!) φοροαλλαγές στις επιχειρήσεις. Πρόκειται για μέτρα που αφορούν τα δημόσια οικονομικά και αυξάνουν (!) τα ελλείμματα και το χρέος. Όμως το «μαύρο μέτωπο» της τρικομματικής δεν φαίνεται να διστάζει: Θα επιχειρήσει να καλύψει τις απώλειες με νέα μείωση των συντάξεων, με πρωτόγνωρη υποβάθμιση της περίθαλψης-υγείας που διασφαλίζουν τα ταμεία και με νέες φοροεπιδρομές στα λαϊκά εισοδήματα.

Αυτό που πράγματι θα παίζεται μέσα στις επόμενες εβδομάδες είναι το ερώτημα αν μπορεί να επιβληθεί ή όχι αυτό το ακραίο επιθετικό πρόγραμμα. Και στον πόλο της υποστήριξης του συσπειρώνεται το σύνολο της κυρίαρχης τάξης, τα μεγάλα ΜΜΕ, οι πολιτικές ηγεσίες της τρικομματικής και των δορυφόρων της, αλλά και ο «διεθνής παράγοντας», οι εκπρόσωποι των ΕΕ-ΕΚΤ-ΔΝΤ.

Εκλογές;

Όλοι γνωρίζουν ότι καμία εκλεγμένη κυβέρνηση δεν θα μπορούσε να επιβάλει ένα τέτοιο πρόγραμμα. Το κόμμα (ή τα κόμματα...) που θα πρωτοστατούσε σε αυτή την κατεύθυνση θα εξαιρεωνόταν μέσα στην οργή του κόσμου σχεδόν ακαριαία.

Αυτή η εκτίμηση εξηγεί την υποστήριξη της κυρίαρχης τάξης στον αρχιτραπέζιτη-πρωθυπουργό. Και οδηγεί στις αποφάσεις για παράταση του βίου της κυβέρνησης Παπαδήμου. Η συμφωνία για εκλογές στις 19 Φεβρουαρίου θεωρείται ήδη παρωχημένη. Τα «Νέα» προαναγγέλλουν ότι εκλογές αποκλείονται πριν από το Πάσχα, ενώ οι πιο «ελαστικοί» αρνούνται καν να μιλήσουν για ημερομηνία: Πρώτα θα ολοκληρωθεί, λένε, η «βρόμικη δουλειά» από τον Παπαδήμο και μετά θα δούμε πότε και πώς (με ποιον εκλογικό νόμο) θα πάμε στις κάλπες. Δεν λείπουν και οι τάχα «αποφασιστικοί», π.χ. ο Πάγκαλος και ο Καρατζαφέρης, που προτείνουν να εξαντλήσει ο Παπαδήμος την τετραετία του... ΓΑΠ!

Οι σχεδιασμοί είναι ασφαλώς χωρίς τον ξενοδόχο. Η τρικομματική είναι μια ακραία ασταθής κυβέρνηση. Μπορεί να ανατραπεί ανά πάσα στιγμή, μέσα από ένα «τράνταγμα» αντίστασης από τα κάτω ή μέσα από μια αιφνίδια επιδείνωση των διεθνών συνθηκών. Αυτή η αίσθηση αδυναμίας εξηγεί τις προσπάθειες του Παπαδήμου να «πυκνώσει» την τρικομματική συναίνεση (με τις διαδοχικές συναντήσεις με τους πολιτικούς αρχηγούς και τα αγωνιώδη «διαγγέλματα»), την αντιφατική τακτική της ΝΔ (συμπολιτευόμενη αντιπολίτευση) ή τις «κωλοτούμπες» του Καρατζαφέρη (που ζητά μακροήμερευση του Παπαδήμου και ταυτόχρονα προαναγγέλλει την αποχώρηση του ΛΑΟΣ...).

Αυτή η κατάσταση φωτίζει διαφορετικά το αίτημα για εκλογές. Δεν πρόκειται απλώς για μια δημοκρατική απάντηση σε μια προφανή «εκτροπή». Η προσπάθεια όλων των παραγόντων του συστήματος να απομακρύνουν τις κάλπες αποδεικνύει ότι οι εκλογές αυτή τη φορά θα αποτελούν μια περιπέτεια, με αβέβαια την έκβαση, για την κυρίαρχη τάξη και το πρόγραμμα που θέλει να επιβάλει. Με αυτήν την έννοια σωστά, τόσο το ΚΚΕ όσο και ο ΣΥΡΙΖΑ, ζητούν άμεσα εκλογές.

Όμως αυτό δεν είναι αρκετό. Κάθε προσπάθεια να αντιμετωπιστεί η λαίλαπα που έρχεται με το χαρτοπόλεμο των ψηφοδέλιων είναι καταδικασμένη σε αποτυχία. Το πρόγραμμα των ντόπιων βιομηχάνων και τραπεζιτών, αλλά και των διεθνών συμμάχων τους, μπορεί να ανατραπεί μόνο αν συναντήσει ένα αποφασιστικό μέτωπο αγώνων των εργατών και της νεολαίας άμεσα. Παρεμπιπτόντως, αυτή είναι και η καλύτερη «προεκλογική εκστρατεία» για την Αριστερά, η ασφαλέστερη οδός αποδυνάμωσης των υποστηρικτών της τρικομματικής.

ΠΑΣΟΚ ή ΝΔ;

Το πολιτικό πρόβλημα για την κυρίαρχη τάξη είναι ότι τα βασικά κυβερνητικά «εργαλεία»

της, τόσο το ΠΑΣΟΚ όσο και η ΝΔ, βγαίνουν τραυματισμένα από την προηγούμενη περίοδο. Και αυτό δεν περιορίζεται στη δημοσκοπική καταγραφή της μεγάλης πτώσης στην επιρροή τους. Επεκτείνεται στις πολιτικές δυνατότητες και στις πολιτικές απόψεις που διαθέτουν (:) για την αντιμετώπιση της κρίσης.

Ο σοσιαλδημοκρατικός χώρος, που διαθέτει επιρροή μέσα στα συνδικάτα και θα ήταν ιδανικός για μια κάποια κυβερνητική σταθερότητα μέσα στη σημερινή συγκυρία, έχει μετατραπεί σε κομμάτια και θρύψαλα μετά την περιπέτεια του μηνονίου. Η πάλη ποτέ κραταιά ΠΑΣΚΕ μπορεί ακόμα να κρατά στη σιωπή τη ΓΣΕΕ, αλλά είναι πολύ αμφίβολο αν μπορεί πλέον να κρατήσει στην αδράνεια σημαντικά τμήματα του οργανωμένου συνδικαλισμού. Ο ΓΑΠ εμφανίζεται αποφασισμένος να παραμείνει γαντζωμένος στην καρέκλα της κομματικής ηγεσίας, παραχωρώντας την πολιτική ηγεσία σε άλλο στέλεχος, με την «έξυπνη ιδέα» της διαρχίας. Η ήττα του στο στενό ηγετικό πλαίσιο του ΠΑΣΟΚ προειδοποιεί ότι η παραδοσιακή συσπείρωση γύρω από την οικογένεια Παπανδρέου δεν είναι πλέον αρκετή για να διασφαλίζει την ενότητα του ΠΑΣΟΚ. Ακόμα και αν στο πλαίσιο της «διαρχίας» επισημοποιηθεί ο αρραβώνας με τον Βενιζέλο, δεν φαίνεται αρκετός για να επιβάλει πειθαρχία στους μουτζαχεντίν του νεοφιλελευθερισμού, τύπου Λοβέρδου ή Διαμαντοπούλου. Η εικόνα του Κουτρομάνη (παλιού αρχισυνδικαλιστή στο χώρο των ταμείων) να προωθεί πιο δραστηρές περικοπές στις επικουρικές συντάξεις από όσες «ανέχονται» τα στελέχη της ΝΔ περιγράφει τη μετάλλαξη αλλά και τις δυσκολίες που αντιμετωπίζει το ΠΑΣΟΚ: στα μάτια του κόσμου καταγράφεται ως το ακραιφνές μνημονιακό κόμμα, θα αντιμετωπιστεί δίκαια με την οργή του, ενώ, όποτε σπηθούν οι κάλπες, θα γνωρίσει πρωτοφανή πολιτική ήττα.

Μπροστά σε αυτό το δεδομένο, δεν υπάρχει κανένα περιθώριο για αυταπάτες απέναντι στη ΝΔ. Η αντιμνημονιακή δημαγωγία του Σαμαρά ανήκει ήδη στο παρελθόν. Κανείς δεν πρέπει να ξεχνά ότι δικές του προτάσεις ήταν η εφεδρεία στο δημόσιο, η μείωση των εργοδοτικών εισφορών, η μείωση της φορολογίας των επιχειρήσεων. Και αυτά ο κόσμος τα παρατηρεί και τα σημειώνει. Κατανοεί ότι ο Σαμαράς στην εξουσία θα είναι ακριβώς ο ίδιος με τον ΓΑΠ ή τον Παπαδήμο. Και γι' αυτό η ΝΔ δεν έχει τη δυνατότητα να αποτελέσει εναλλακτική λύση, να αποτελέσει πειστική υπόσχεση, τόσο προς τους «από πάνω» όσο, και κυρίως, προς τους «από κάτω».

Έτσι αρχίζουν να εμφανίζονται ως μονόδρομος τα σενάρια στον Τύπου που βλέπουν ως ρεαλιστική λύση μετά τις εκλογές μια νέα εκδοχή της τρικομματικής: Με ή χωρίς τους «δορυφόρους» και με πρωθυπουργό τον αρχηγό του πρώτου κόμματος ή μια νέα εκδοχή Παπαδήμου...

Κίνημα αντίστασης

Γίνεται, λοιπόν, φανερό ότι τα πρωτοφανή προγράμματα λιτότητας θα πρέπει από τη σκοπιά της κυρίαρχης τάξης να επιβληθούν μέσα από ένα εξίσου πρωτόγνωρα ασταθές και αβέβαιο πολιτικό προσωπικό. Αυτή η διαπίστωση ενισχύει τον ισχυρισμό ότι είναι απόλυτα εφικτό να τους σταματήσουμε -ισχυρισμό όμως που πρέπει να επιβεβαιωθεί στην πράξη. Οι απειλές του Παπαδήμου απαντιούνται μόνο με σκληρούς αγώνες: Με απεργίες συντονισμένες και με διάρκεια, με καταλήψεις, με διαδηλώσεις... Είναι η μόνη «αντιπολίτευση» που μπορεί να αποδώσει.

Σε αυτή την προοπτική μπορεί να ανατραπεί πλήρως και ο πολιτικός συσχετισμός δύναμης. Οι δημοσκοπήσεις ήδη δείχνουν ότι ο γενικός χώρος της Αριστεράς διαθέτει στην Ελλάδα επιρροή ασύγκριτα μεγαλύτερη απ' ό,τι στις άλλες χώρες της ΕΕ. Είναι ένα ακόμα σύμπτωμα που επιβεβαιώνει τις εκτιμήσεις για τον «αδύναμο κρίκο» στην καπιταλιστική αλυσίδα. Και που δεν πρέπει να οδηγεί σε κανένα συναίσθημα αυτάρκειας και αυταρέσκειας. Αντίθετα, παλεύοντας μέσα στον κόσμο και μαζί με τον κόσμο, οφείλουμε να αλλάξουμε επειγόντως την ίδια την Αριστερά, ώστε να μπορέσουμε να δέσουμε τη μοναδική εναλλακτική λύση απέναντι στη βαρβαρότητα της κρίσης: τη διεκδίκηση -ξανά- του σοσιαλισμού...

Διαλύουν τις παροχές υγείας και φαρμάκου-Νέα λεηλασία των Ταμείων

Η Δημόσια Υγεία και Ασφάλιση στον καιιάδα των μνημονίων

Αρχιχρονιά με κινητοποιήσεις σε ΓΝ Πατησίων και 7ο ΙΚΑ

Του Μπάμπη Φαράντου, μέλους Πρωτοβουλίας Εργαζομένων ΓΝ Πατησίων

Με κινητοποιήσεις έκλεισε το 2011 για τους εργαζόμενους του ΓΝ Πατησίων, αφού ο Λοβέρδος αποφάσισε το Νοέμβριο τη δραματική μείωση των κλινών από 100 σε 80, ενώ ταυτόχρονα το αφήνει χωρίς γιατρούς από τα τέλη Ιανουαρίου του 2012, οπότε λήγουν οι ετήσιες συμβάσεις όλων των επικουρικών γιατρών του. Έτσι το νοσοκομείο θα δυσκολεύεται να εφημερεύσει, όταν μάλιστα το τελευταίο εξάμηνο έχει αυξηθεί σημαντικά η δουλειά στις εφημερίες, επειδή το υπουργείο αδρανοποίησε το γειτονικό 7ο ΙΚΑ με το οποίο συνεφημέρευε.

Στις 14 Δεκεμβρίου έγινε στο νοσοκομείο σύσκεψη της Επιτροπής Αγώνα με δημάρχους (Ν. Ιωνίας, Ν. Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνας), δημοτικούς συμβούλους από τους όμορους δήμους και το Δήμο Αθηναίων (με παρόντες τους επικεφαλής και των 3 παρατάξεων της Αριστεράς, Πορτάλιου, Σοφιανού, Κωνσταντίνου) και αντιπροσώπους Λαϊκών Συνελεύσεων, ώστε να ενημερωθούν και να στηρίξουν τις κινητοποιήσεις εργαζομένων και κατοίκων.

Εκλογές

Στις 20 και 21 Δεκεμβρίου οι εργαζόμενοι του ΓΝ Πατησίων συμμετείχαν μαζικότερα στις εκλογές για τους 2 αιρετούς εκπροσώπους στο ενιαίο Διοικητικό Συμβούλιο των διασυνδεδεμένων νοσοκομείων ΓΟΝΚ Άγιοι Ανάργυροι και ΓΝ Πατησίων, με αποτέλεσμα να εκλέξουν πανηγυρικά τον ένα εκπρόσωπο (την πρόεδρο του Σωματίου) και να χάσουν για ελάχιστους ψήφους την εκλογή του δεύτερου εκπροσώπου (μέλους της Πρωτοβουλίας Εργαζομένων). Έδειξαν έτσι με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο ότι δεν αφήνουν τις τύχες τους στα χέρια των διορισμένων από το Λοβέρδο διοικητών, αναπληρωτών διοικητών και συμβούλων που στους 4 μήνες που υποτίθεται ότι μας διοικούν από το ΓΟΝΚ, δεν έχουν λύσει κανένα πρόβλημα του ΓΝ Πατησίων, αλλά εκτοξεύουν συνεχώς απειλές εναντίον μας.

Το 2012 βρίσκει το ΓΝ Πατησίων με τραγικές ελλείψεις σε υλικά (π.χ. αποστειρωμένα γάντια!), το Λοβέρδο να μεταφέρει την τελευταία στιγμή (27/12) στα χαρτιά το μισό 1ο ΙΚΑ («Παπαδημητρίου») στο ΓΟΝΚ Άγιοι Ανάργυροι –το οποίο χτίστηκε με λεφτά του ΕΣΠΑ και θα έπρεπε να είναι σε πλήρη λειτουργία την 1η Ιανουαρίου 2012– και τη Διοικήτρια του ΓΝ Νέας Ιωνίας «Αγία Όλγα» να καλεί με παράνομες αποφάσεις και εξευτελιστικές διαδικασίες τους γιατρούς του 7ου ΙΚΑ (κυρίως τους ειδικευμένους) να εφημερεύουν στην Αγία Όλγα.

Συντονισμός

Οι εργαζόμενοι στο 7ο ΙΚΑ είναι εξοργισμένοι, αφού το νοσοκομείο τους καταρρέει μέρα με τη μέρα και ενώ υποτίθεται ότι έχουν 100 οργανικές κλίνες, τους αναγγέλουν συνεχώς μετακινήσεις προς το Αγία Όλγα, χωρίς να τους κοινοποιούν τα νέα οργανογράμματα, με βάση τα οποία θα έπρεπε να γίνει η όποια ανακατανομή προσωπικού.

Επειδή λοιπόν η προχειρότητα, η ανευθυνότητα και η αναληψία του υπουργού Υγείας δεν έχει όρια, οι εργαζόμενοι του 7ου ΙΚΑ προχωρούν σε Γενική Συνέλευση στις 9/1/2012 για να κλιμακώσουν τις κινητοποιήσεις τους. Παράλληλα γίνεται προσπάθεια συντονισμού εργαζομένων από 1ο ΙΚΑ, ΓΝ Πατησίων, Αγία Όλγα, Παμμακάριστο, ώστε σε συνεργασία με κατοίκους και συλλογικότητες να φτιαχτεί ένα στιβαρό μέτωπο έναντι στο σχέδιο του Λοβέρδου να κλείσει τα τρία νοσοκομεία των Πατησίων.

Του Σπύρου Αντωνίου

Παρά τις καθημερινές τηλεοπτικές παραστάσεις του Λοβέρδου, του Κουτρομάνη και των λοιπών υποστηρικτών της μνημονιακής βαρβαρότητας, που διαφημίζουν με τυμπανοκρουσίες το δήθεν «νοικοκύρεμα» του χώρου της Υγείας-Πρόνοιας, το μόνο που επιδιώκουν είναι να υποβαθμίσουν τα δημόσια νοσοκομεία και να συρρικνώσουν τις δημόσιες παροχές στην ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, με διπλό στόχο. Αφενός να θυσιαστούν οι πολύτιμες υπηρεσίες υγείας στο όνομα της αποπληρωμής των τοκογλυφικών δανείων, αφετέρου να στηριχτεί η κερδοφορία των μεγάλων ιδιωτικών μονάδων υγείας και οι φαρμακοβιομηχανίες.

Έτσι, από την αρχή του έτους έκανε προεπίθετο ο περίφημος Εθνικός Οργανισμός Παροχής Υπηρεσιών Υγείας (ΕΟΠΥΥ), με γερό τσεκούρι στις δαπάνες περίθαλψης μισθωτών, συνταξιούχων και ανέργων, απλήρωτους λογαριασμούς σε γιατρούς και φαρμακοποιούς και υποχρηματοδότηση των ασφαλιστικών ταμείων. Σε συνδυασμό με τα κλεισίματα νοσοκομείων, τις καταργήσεις-συγχωνεύσεις τμημάτων, τις δραματικές ελλείψεις σε υγειονομικούς και υλικά (βλ. διπλανές στήλες) μιλάμε για πραγματική συνταγή διάλυσης της δημόσιας υγείας που, σε συνθήκες πρωτοφανούς φτώχειας και ανεργίας, θα κοστίσει ανθρώπινες ζωές.

Από τη μεριά τους οι γιατροί του ΙΚΑ πραγματοποιούν επαναλαμβανόμενες πανελλαδικές 24ωρες απεργίες από τις 9 έως τις 13 Ιανουαρίου, με κεντρικό αίτημα την κατοχύρωση εργασιακών, ασφαλιστικών και μισθολογικών προβλέψεων στον ΕΟΠΥΥ. Οι ιδιώτες γιατροί, με απόφαση του Ιατρικού Συλλόγου Αθηνών (ΙΣΑ), απείχαν από τα ιατρεία τους μέχρι και την Τρίτη 10 Ιανουαρίου, ενώ οι νοσοκομειακοί γιατροί απείχαν από τα Εξωτερικά Ιατρεία, ζητώντας πάγωμα των περικοπών στο ειδικό ιατρικό μισθολόγιο και θα καθορίσουν την περαιτέρω στάση τους σε νέα συνενδρίαση της ΟΕΝΓΕ, στις 12/1.

Φάρμακα

Οι περικοπές για δημόσια φαρμακευτική δαπάνη θα φτάσουν φέτος το 1,3 δισ. ευρώ. Εξαιτίας της στάσης πληρωμών από τα ασφαλιστικά ταμεία και της πειστικής πίστωσης (μόνο ένα μήνα) από τις φαρμακευτικές εταιρείες και αποθήκες, οι φαρμακοποιοί προχώρησαν σε 48ωρη απεργία και ανέστειλαν από την 1/1/12 την πίστωση στους ασφαλισμένους, οι οποίοι είναι υποχρεωμένοι να καταβάλουν το σύνολο της αξίας των φαρμάκων που αγοράζουν!

Η κυβερνητική αδιαφορία, που μόνο για τις τράπεζες έχει χρήματα, οδηγεί στο κλείσιμο τα μικρά φαρμακεία και αναγκάζει ανέργους,

χαμηλοσυνταξιούχους και εργαζόμενους να επωμίζονται το δυσβάστακτο κόστος. Τελικά ο ΕΟΠΥΥ θα πληρώσει 200 εκατ. ευρώ για παλαιές οφειλές του ΙΚΑ, του ΟΠΑΔ και του ΟΑΕΕ, αλλά τα υπόλοιπα θα εξοφληθούν μέχρι τα τέλη του ερχόμενου Μαρτίου, όταν και αν εκταμιευτεί η 7η δόση από την τρόικα.

Και όλα αυτά ενώ ήδη εκατοντάδες φάρμακα βγήκαν από τη λίστα, εξαιρέθηκαν δηλαδή από την κάλυψη των ασφαλιστικών ταμείων και οι ασθενείς αντί να πληρώνουν το 25% ή το 10% της συμμετοχής τους, πληρώνουν τώρα το 100% της τιμής του φαρμάκου. Συνολικά οι ασθενείς επιβαρύνθηκαν το 2011 με 153 εκατ. ευρώ για φαρμακευτική δαπάνη από την τσέπη τους και μάλιστα σε περίοδο με άγριες περικοπές μισθών.

Για τη διαβόητη επιστροφή στα ασφαλιστικά Ταμεία (Rebate) από τις υπερτιμολογήσεις των φαρμακοβιομηχανιών, που «κοκορεύεται» συνεχώς ο Λοβέρδος (περίπου 262 εκατ. ευρώ), μέχρι τον Νοέμβριο του 2011 δεν είχε εισπραχθεί ούτε ένα ευρώ. Επιπλέον οι εταιρείες φαρμάκων δεν αυξάνουν την πίστωση στα φαρμακεία και κατά δήλωσή τους «δεν επιθυμούν να αναλάβουν μέρος της επισφάλειας, η οποία χαρακτηρίζει τις οικονομικές συναλλαγές στη χώρα».

ΕΟΠΥΥ

Ο προϋπολογισμός του ΕΟΠΥΥ είναι μειωμένος κατά 800 εκατ. ευρώ και τα χρέη του προς ιδιώτες γιατρούς, φαρμακοποιούς, νοσοκομεία του ΕΣΥ, προμηθευτές, ιδιωτικές κλινικές και ιδιωτικά διαγνωστικά κέντρα, ξεπερνούν τα 2 δισ. ευρώ. Συγκεκριμένα, προβλέπεται κρατική επιδότηση ύψους 0,6% του ΑΕΠ για τον ΕΟΠΥΥ, που θα καλύπτει 10 εκατομμύρια ασφαλισμένους, όταν στο ΙΚΑ, με τους μισούς ασφαλισμένους, η επιδότηση ήταν 1,4% του ΑΕΠ. Αυτό σημαίνει ότι τα «κουρεμένα» και λεηλατημένα ασφαλιστικά ταμεία θα οδηγηθούν σε νέες περικοπές παροχών και αύξηση των εισφορών εργαζομένων και συνταξιούχων, λόγω της μειωμένης κρατι-

κής στήριξης. Αυτή την επιβάρυνση των λαϊκών στρωμάτων ονομάζουν μείωση της «σοπατάλης».

Ήδη έχει δημιουργηθεί ένα απίστευτο μπάχαλο για το ποιοι γιατροί είναι συμβεβλημένοι με το νέο οργανισμό. Τα υπουργεία κάνουν λόγο για 5.000 γιατρούς που ήδη εντάχθηκαν, οι οποίοι θα αμείβονται με 1.500-1.600 ευρώ. Οι ιατρικοί σύλλογοι όμως κάνουν λόγο για περιορισμούς στο δικαίωμα συνταγογράφησης και αμοιβές των 700 ευρώ. Σε κάθε περίπτωση αντί για το δικαίωμα στη δημόσια και δωρεάν υγεία για όλους, οι ασθενείς θα υποστούν τις δραστηρικές περικοπές στην παροχή υπηρεσιών Υγείας, εργασιακών εξετάσεων, φαρμάκων, υγειονομικού υλικού, επιδομάτων κ.λπ., με αύξηση της συμμετοχής τους στις πληρωμές για αυτές τις υπηρεσίες είτε στο δημόσιο τομέα (που εμπορευματοποιείται όλο και περισσότερο) είτε άμεσα στον ιδιωτικό τομέα, που φαίνεται να «παίρνει ανάσα» από την πολιτική Λοβέρδου.

Ταμεία

Παράλληλα η κυβέρνηση Παπαδήμου, με μπροστάρη τον πρώην εργατοπατέρα Κουτρομάνη, ετοιμάζει νέο «μαχαίρι» στις επικουρικές συντάξεις και καινούργια λεηλασία των αποθεματικών των ταμείων μέσω της ενοποίησης των πέντε μεγαλύτερων επικουρικών ταμείων, που θα καλύπτουν 1,5 εκατ. συνταξιούχους και σε πρώτη φάση θα περιλαμβάνουν το ΙΚΑ-ΕΤΕΑΜ, το ΤΕΑΔΥ, το ΤΑΥΤΕΚΩ (πρώην ΔΕΚΟ), το ΕΤΑΤ (τραπεζοϋπάλληλοι) και το ΤΕΑΙΤ (υπαλλήλων ιδιωτικού τομέα). Για μια φορά ακόμα δηλαδή επιδιώκουν να χρηματοδοτήσουν τα ταμεία από την τσέπη των ασφαλισμένων, όταν η εισφοροδιαφυγή των αφεντικών οργιάζει: μόνο στο ΙΚΑ φτάνει τα 6 δισ. ευρώ.

Σε συνδυασμό με την αχαλίνωτη ανεργία, την μείωση των ασφαλιστικών εισφορών των επιχειρήσεων και το τζογάρισμα σε ομόλογα, τα ασφαλιστικά ταμεία οδηγούνται μαθηματικά σε ανεπανόρθωτες απώλειες και η κοινωνική ασφάλιση σε κατάρρευση.

Η μείωση δαπανών διαλύει τα νοσοκομεία

Του Βαγγέλη Λιγάση, εργαζόμενου
στο Γ.Ν.Θ. «Γ.Γεννηματάς»

Διακηρυγμένος στόχος του μνημονίου είναι η μείωση των δημόσιων δαπανών υγείας από 5,7% του ΑΕΠ, που ήταν το 2009 (και όχι 10% όπως ψευδώς επαναλαμβάνει ο υπουργός Υγείας, συνυπολογίζοντας την ιδιωτική δαπάνη υγείας), στο 4% το 2012, κατατάσσοντάς μας οριστικά στην τελευταία θέση μεταξύ των χωρών του ΟΟΣΑ. Υπενθυμίζουμε ότι, προ μνημονίου, το ελληνικό κράτος ξόδευε τα μισά από το μέσο όρο της ευρωζώνης, ενώ παράλληλα ήμασταν πρώτοι στον κόσμο(!) στις ιδιωτικές δαπάνες υγείας και στις «καταστροφικές» δαπάνες υγείας (σε περίπου 2,5% των νοικοκυριών κατ' έτος έμπαινε θέμα «βιωσιμότητας» λόγω προβλημάτων υγείας).

Δαπάνες

Και πράγματι ο Λοβέρδος θριαμβεύει... με 20% μείωση της φαρμακευτικής δαπάνης (το 1/5 των συνολικών δαπανών υγείας) και 20% των λειτουργικών (υγειονομικό υλικό κ.λπ., πλην μισθοδοσίας) δαπανών των νοσοκομείων μέχρι σήμερα. Ας δούμε πώς τα καταφέρνει...

Η «επαγγελματική» διαχείριση των νοσοκομείων είναι μια μπαρούφα : οι 4 στους 5 διοικητές νοσοκομείων είναι απλά «ημέτεροι» γιατροί. Οι 4 τελευταίοι διοικητές στο νοσοκομείο μου ήταν ιδιώτης παιδίατρος, γεωπόνος, ακτινολόγος και τελευταία μας προέκυψε μεταλλειολόγος! Η εισαγωγή της γενικής λογιστικής στα νοσοκομεία παράλληλα με το δημόσιο λογιστικό, έως σήμερα χρησίμευε μόνο στις ιδιωτικές εταιρίες που αναλάβανε (σχεδόν μονοπωλιακά) την εφαρμογή της.

Το περιβόητο «παρρητητήριο τιμών» ουσιαστικά «πάγωσε» το γενικό επίπεδο τιμών προμηθειών των νοσοκομείων εκεί (ψηλά) που ήταν. Περιστασιακές μειώσεις τιμών σε ορισμένα είδη (π.χ. στεντς) δεν αναιρούν τον ισχυρισμό μας. Η έλλειψη ενιαίας κωδικοποίησης στα είδη (το GNDM είναι αστείο) κάνει αδύνατη τη σύγκριση προσφερόμενων τιμών. Θα αρκούσε η μεταφορά της κωδικοποίησης των αποθηκών του μεγαλύτερου νοσοκομείου των Βαλκανίων, του Ευαγγελισμού, αλλά το υπουργείο δεν θέλει. Άλλωστε, δεν πέρασε πολλά χρόνια από τότε που υπάλληλοι του Πανεπιστημιακού Νοσοκομείου Κρήτης προσέφεραν δωρεάν εύρηστο λογισμικό στο υπουργείο, αλλά αυτό προτίμησε να προκηρύξει διαγωνισμό. Αντ' αυτού και υποκύπτοντας στις πιέσεις του ολιγοπωλίου των προμηθευτών, νομοθέτησε εξόφλησή τους σε 50 ημέρες, με ρήτρα ποινής (σήμερα εξοφλούνται περίπου στο βμηνο, ενώ στον ιδιωτικό τομέα ο χρόνος εξόφλησης ξεπέρασε τα 2 χρόνια).

Κατά τα άλλα, γίνεται ο «καλός χαμός» με επιτροπές, συμβούλους

κ.λπ. Κάθε νοσοκομείο θα ξοδεύει 60.000 ευρώ (το όριο του «πρόχειρου» διαγωνισμού) κατ' έτος (με ζετή σύμβαση) για «εσωτερικό έλεγχο» από ιδιώτες-φιλαράκια. Για να μην αναφέρουμε την προκήρυξη διαγωνισμού 1,7 εκατ. ευρώ για την «...ανάδειξη της ευφύιας (!) στο ΕΣΥ».

Δεν χρειάζεται να επιχειρηματολογήσουμε ιδιαίτερα για τη συνεχιζόμενη μεταφορά λειτουργιών σε ιδιώτες (τελευταία «διαφημίζεται» από το υπουργείο για τα εργαστήρια), καθώς η μέχρι τώρα εμπειρία από φύλαξη, σίτιση και καθαριότητα αποδεικνύει μια αλόγιστη μεταφορά ποσών στους (υποκοσμιακούς) εργολάβους (κάθε καθαρίστρια «Κούνεβα» αμοίβεται με 500 ευρώ και 8 ένημα το μήνα, αλλά κοστίζει κατά μέσο όρο 2.300 ευρώ στα νοσοκομεία).

Προϋπολογισμοί

Κυρίως η μείωση των δαπανών έγινε με τη μείωση (-30%) των υγειονομικών υπηρεσιών που προσέφεραν τα νοσοκομεία. Από τη μια το κούρεμα από τα Ταμεία (και σήμερα τον ΕΟΠ-ΠΥ) των δικαιολογούμενων ιατρικών, διαγνωστικών πράξεων, από την άλλη η έλλειψη υλικών που έκανε αδύνατη την εφαρμογή τους (είτε μέσω γραφειοκρατικών προσκομάτων ΕΠΥ, δεσμεύσεις κ.λπ., είτε κύρια λόγω έλλειψης πιστώσεων). Το γεγονός αυτό σε συνδυασμό με την εγγραφή στον Κρατικό Προϋπολογισμό 0,00 ευρώ για λειτουργικές δαπάνες νοσοκομείων, προιδήζοντας την (νομοθετικά υφιστάμενη) εφαρμογή των κλειστών προϋπολογισμών (έσοδα-έξοδα) στα νοσοκομεία (υπάρχει μόνο η υποχρέωση επιχορήγησης της μισθοδοσίας).

Την υποχρέωση κατάρτισης προϋπολογισμών από τα νοσοκομεία για το τρέχον έτος κατά 40-60% μικρότερους των περσινών (με μηδενικές βέβαια επενδύσεις σε πάγια, επιστημονικό εξοπλισμό κ.λπ.).

Τη διόγκωση των υποχρεώσεων των Ταμείων (παρά την παραγραφή από τα νοσοκομεία των πριν το 2009 οφειλών) και τον συνακόλουθα αδύναμο ρυθμό πληρωμής τους (δηλ. του ΙΚΑ, του μόνου Ταμείου που ουσιαστικά πληρώνει).

Την επιβεβαιούμενη διαρκώς επιδείνωση λόγω ύφεσης του γενικού επιπέδου υγείας (με έμφαση στις καρδιαγγειακές και ψυχικές νόσους, 37% αυξήθηκε η χρήση αντικαταθλιπτικών και 20% των αντιψυχωσικών).

Μπορούμε λοιπόν να προδιαγράψουμε μια κατάρρευση του Δημόσιου Συστήματος Υγείας: Περισσότεροι άνθρωποι θα πεθάνουν, συγγενείς μας ή εμείς θα βασανιστούμε και θα υποφέ-ρουμε, προκειμένου να μη μειωθούν τα κέρδη των απανταχού καπιταλιστών-τοκογλύφων.

Έχουμε τη δύναμη να το αποτρέψουμε, με ενότητα και οργάνωση. Με στόχο την υπεράσπιση της ανθρωπιάς, το σοσιαλισμό.

νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια:
Θοδωρής Πατσατζής

Νέα χτυπήματα

Όπως καταγγέλει ο Σύλλογος Εργαζομένων ΕΘΝΟDATA, την τελευταία βδομάδα του Δεκεμβρη ζητήθηκε και πάλι από εργαζόμενους της ICAP να υπογράψουν τροποποιητική σύμβαση με αλλαγή ειδικότητας από χειριστές Η/Υ σε υπαλλήλους γραφείου. Τον τελευταίο χρόνο τα χτυπήματα ενάντια στους ενοικιαζόμενους εργαζόμενους, ιδιαίτερα τους ασυνδικαλιστους, είναι συνεχή στον όμιλο της Εθνικής Τράπεζας (ΕΤΕ). Τον Ιούνιο του 2010 οι εργαζόμενοι της ICAP είχαν εκβιαστικά και με την απειλή της απόλυσης υποχρεωθεί να υπογράψουν τροποποίηση της σύμβασής τους που προέβλεπε, αντί για πλήρη, μερική απασχόληση με μείωση αποδοχών. Η αναγκαιότητα ύπαρξης ενός κλαδικού σωματείου για τους ενοικιαζόμενους, αλλά και της κάλυψης όλων των εργαζομένων στην ΕΤΕ από το σωματείο των μόνιμων υπαλλήλων είναι πιο άμεση από ποτέ.

Σύσκεψη στο ΕΚΑ

Εργαζόμενοι στα ΕΛΤΑ-Ταχυμεταφορές μαζί με το Σωματείο Εργαζομένων Ταχυδρομικών-Ταχυμεταφορικών Εταιριών Αττικής (ΣΕΤΤΕΑ) καλούν σε σύσκεψη στο ΕΚΑ, την Πέμπτη 19/1 για τις εξελίξεις στον ταχυδρομικό κλάδο και τις αντιστάσεις των εργαζομένων σε δημόσιες και ιδιωτικές εταιρίες. Ο λόγος που καλείται η σύσκεψη είναι ο τρόπος με τον οποίο λειτουργούν τα ΕΛΤΑ-Ταχυμεταφορές και το γεγονός ότι οι εργαζόμενοι εκεί, κυρίως συμβασιούχοι ορισμένου χρόνου και ενοικιαζόμενοι, γίνονται αντικείμενο εκμετάλλευσης. Ειδικά οι εταιρίες ενοικίασης δίνουν στους εργαζόμενους συμβάσεις εργασίας, όταν τους απολύουν, μετατρέποντάς τους με την απειλή της μη επαναπρόσληψης από αορίστου σε ορισμένου χρόνου. Επίσης δεν τους αναγνωρίζουν την ειδικότητα του οδηγού και τους απασχολούν και σε άλλους τομείς.

Κινητοποιήσεις στο Περιστέρι

Συγκέντρωση διαμαρτυρίας πραγματοποιούν την Τετάρτη 11 Γενάρη οι εργαζόμενοι τριών εργοστασίων του Περιστερίου. Η συγκέντρωση θα ξεκινήσει από την πύλη της αλουμινοβιομηχανίας Λουκίσια και, αφού περάσει από κεντρικούς δρόμους του Περιστερίου, θα καταλήξει στο Άλτερ.

Στην πύλη του Λουκίσια στο Περιστέρι βρίσκονται εδώ και 35 μέρες οι 40 εργάτες που είναι απλήρωτοι πάνω από 9 μήνες. Η εργοδοσία έκανε 38 μηνύσεις σε εργαζόμενους και συνδικαλιστές του συνδικάτου μετάλλου για παρεμπόδιση της λειτουργίας του εργοστασίου. Οι εργαζόμενοι τις τελευταίες μέρες απειλούνται και πάλι από την εταιρεία. Αυτή τη φορά γιατί δεν δέχθηκαν να συμφωνήσουν στην πρότασή της να ξεκινήσουν και πάλι να δουλεύουν για να ολοκληρώσουν ένα έργο, με την υπόσχεση ότι θα πληρωθούν, όταν τελειώσει το έργο αυτό.

Στο πλευρό των εργατών βρίσκεται το Συνδικάτο Μετάλλου Αττικής «Ο Προμηθέας», η Λαϊκή Επιτροπή Περιστερίου, η Ανοικτή Λαϊκή Συνέλευση Περιστερίου, ενώ την Πέμπτη 5 Γενάρη πραγματοποίησαν κοινή επίσκεψη στους εργαζόμενους το Δίκτυο Συνδικαλιστών του ΣΥΡΙΖΑ και ο ΣΥΡΙΖΑ Περιστερίου. Ακόμη ανακοίνωση συμπάραστασης έχει βγάλει το Δίκτυο Αλληλεγγύης και Αντίστασης Μπουρναζίου. Οι εργαζόμενοι πραγματοποίησαν συγκέντρωση έξω από το υπουργείο Εργασίας την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές.

Σε κινητοποιήσεις διαρκείας βρίσκονται στο Περιστέρι και οι

εργαζόμενοι της «Αλουμινέξ» και του «Ρωμανά-Μυλωνά», επειδή είναι απλήρωτοι από τον Ιούνιο.

Μαζί με τις κινητοποιήσεις της Χαλυβουργίας, αλλά και αυτές στις φαρμακευτικές εταιρίες και στις γαλακτοβιομηχανίες που γίνανε στις αρχές Δεκεμβρη, φαίνεται ότι στο επίκεντρο του αγώνα εμφανίζεται δυναμικά μετά από καιρό η μεγάλη δύναμη των βιομηχανικών εργατών.

3Ε Εκτυπωτική

Απλήρωτοι για 5 ως 6 μήνες παραμένουν οι εργαζόμενοι στην 3 Ε Εκτυπωτική. Ο εργοδότης Αναστάσιος Γιαννακόπουλος, προσπαθώντας να τους εκφοβίσει για να σταματήσουν τις κινητοποιήσεις τους, προχώρησε αρχικά σε 7 απολύσεις. Όταν αυτό δεν έκαμψε τους εργαζόμενους, ο εργοδότης έκλεισε το εργοστάσιο, διέκοψε την παροχή ρεύματος και εξαφανίστηκε. Πριν από αυτό είχε φροντίσει να δώσει δουλειές σε άλλα εργοστάσια, αλλά ακόμη κι έτσι στο εργοστάσιο έχουν μείνει πάνω από 10 τίτλοι σχολικών βιβλίων, που περιμένουν να τυπωθούν. Όταν οι εργαζόμενοι διεκδίκησαν από τον οργανισμό σχολικών βιβλίων τα περίπου 600.000 ευρώ που χρωστούσε το κράτος στην επιχείρηση από τα περσινά βιβλία, μάθανε ότι ο Γιαννακόπουλος έχει εκχωρήσει το ποσό αυτό στους εμπόρους χάρτου. Η μόνη λύση είναι οι αγώνες μας και η αλληλεγγύη μας. Στο πλευρό των εργαζομένων στην 3 Ε εκτός από το κλαδικό τους σωματείο βρίσκονται οι λαϊκές συνελύσεις Αιγάλεω και Περιστερίου.

Πρωτοβουλίες για 17 Γενάρη

ΣΩΜΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΙΔΙΩΤΙΚΟΥ ΤΟΜΕΑ, αλλά και παρατάξεις της Αριστεράς σε μια σειρά χώρους ακόμη και του δημοσίου παίρνουν πρωτοβουλία για να απλωθεί το μήνυμα της μαζικής συμμετοχής στην παναττική απεργία, αλλά και να διευρυνθεί σε χώρους του δημοσίου.

Ανακοινώσεις συμμετοχής στην απεργία έχουν βγάλει το ΣΕΤΤΕΑ και ο Σύλλογος Εργαζομένων στην ΕΘΝΟDATA. Το ΣΕΤΤΕΑ πραγματοποιεί εξορμήσεις αυτές τις μέρες σε καταστήματα των ΕΛΤΑ-Ταχυμεταφορές.

Σε στενό και ευρύτερο δημόσιο τομέα, η ΔΟΕ καλεί σε 2ωρη διευκολυντική στάση εργασίας για όσους θέλουν να

συμμετέχουν στο συλλαλητήριο. Το Συντονιστικό ενάντια σε εφεδρεία και μισθολόγιο έκανε παρέμβαση στο Γενικό Συμβούλιο της ΑΔΕΔΥ και στη συνεδρίαση της Ολομέλειας της διοίκησης της ΓΣΕΕ, απαιτώντας να πάρουν αποφάσεις για διεύρυνση της απεργίας. Παρέμβαση αντίστοιχη στο ΓΣ της ΑΔΕΔΥ έκανε η Πρωτοβουλία Εργαζομένων στο

υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης. Ανακοινώσεις με τις οποίες καλούν τα σωματεία τους και τις Ομοσπονδίες τους να κηρύξουν απεργία στις 17 του Γενάρη έχουν βγάλει η Αριστερή Ενωτική Κίνηση ΟΑΕΕ και η Πρωτοβουλία Εργαζομένων στο νοσοκομείο Πατησίων. Στον ΟΑΕΕ θα γίνει για αυτό το σκοπό και εξόρμηση της παράταξης την Πέμπτη 12/1.

Ενάντια στην υποκρισία της φιλανθρωπίας των «από πάνω»

Ταξική αλληλεγγύη για την ανατροπή

Της Κατερίνας Σεργίδου

Η φτώχεια, η ανεργία και η εξαθλίωση εξαπλώνονται σαν ιός σε όλη τη χώρα, με πιο εμφανή τα σημάδια στην Αθήνα, όπου οι δρόμοι της έχουν γεμίσει με πάνω από 20.000 αστέγους. Οι δάσκαλοι στα σχολεία βλέπουν μαθητές τους να λιποθυμούν από ασιτία, ενώ εκτιμάται ότι οι άνεργοι στην Ελλάδα έχουν ξεπεράσει το ένα εκατομμύριο.

Το αντίδοτο που προτείνεται για την αντιμετώπιση αυτής της τραγικής κατάστασης είναι η αλληλεγγύη. Φυσικά, όταν «οι από πάνω» μιλούν για κοινωνική αλληλεγγύη δεν εννοούν την αλληλεγγύη των ανθρώπων με ίδια συμφέροντα. Εννοούν τη φιλανθρωπία και την ελεημοσύνη που ακολουθεί μετά τα συντρίμια που αφήνει η πολιτική τους. Δεν είναι τυχαίο ότι η εικόνα με την οποία μας βομβάρδισαν την πρώτη μέρα του χρόνου ήταν το γεύμα του τραπέζιτη πρωθυπουργού Παπαδήμου και του δήμαρχου Αθήνας Καμίνη με τους αστέγους. Ο τίπλος του ρεπορτάζ: «Ο πρωθυπουργός στο πλευρό των φτωχών».

Και ενώ ο τραπέζιτης και ο συνήγορος του πολίτη έβγαζαν αναμνηστικές φωτογραφίες με τα θύματα της πολιτικής τους, οι αστυνομικοί της ΕΛ.ΑΣ. και του δήμου εξαπέλυαν ανθρωποκνηγητό τις μέρες των γιορτών, συλλαμβάνοντας μετανάστες, στοιβάζοντας αστέγους σε κλούβες, ξυλοκοπώντας χρήστες ναρκωτικών και ξηλώνοντας παγκάκια για να μην κοιμούνται οι άστεγοι και «χαλάνε» την εορταστική εικόνα της πόλης. Εν τω μεταξύ, τα εορταστικά δελτία των 8 φρόντισαν να διαφημίσουν το φιλάνθρωπο έργο της εκκλησίας, των ΜΚΟ και γνωστών επιφανών οικογενειών.

Όμως όλοι αυτοί που φωτογραφίζονται δίπλα στους φτωχούς και μοιράζουν δώρα είναι οι ίδιοι που δημιουργούν τη φτώχεια, που απολύουν, που ψηφίζουν μνημόνια, που κλείνουν νοσοκομεία. Το μήνυμα είναι ξεκάθαρο: Η φτώχεια είναι αντικειμενικό γεγονός, σαν τους νόμους της φύσης. Αφού την αποδεχτούμε σαν τέτοιο, την αντιμετωπίζουμε όλοι μαζί, δίνοντας ο καθένας από το υστέρημα ή το πλεόνασμά του, με στόχο να μη γεμίσει πτώματα η πόλη μας. Φυσικά, η διάθεση των ανθρώπων που προσφέρουν είναι αυθεντική και συγκινητική και αποτελεί άλλη μια απόδειξη ότι η φύση του ανθρώπου δεν είναι ούτε κακή ούτε εγωιστική.

Συμπαράσταση

Στον αντίποδα αυτής της ελεγχόμενης και άκακης αλληλεγγύης, τους τελευταίους μήνες αναπτύχθηκε μια πιο επικίνδυνη αλληλεγγύη, η οποία θάφτηκε από τα επίσημα ΜΜΕ. Χιλιάδες ψηφίσματα συμπαράστασης στους απεργούς της Χαλυβουργίας, στους απλήρωτους εργαζόμενους του Alter, στους απολυμένους της «Ελευθεροτυπίας». Καθημερινές επισκέψεις στη Χαλυβουργία, ακόμα και τη μέρα της Πρωτοχρονιάς, συγκέντρωση τροφίμων και ειδών πρώτης ανάγκης, με τις γυναίκες των χαλυβουργών στην πρώτη γραμμή. Ήταν η συνέχεια της συμπαράστασης που είχε δείξει ο κόσμος λίγους μήνες πριν στην κατάληψη της ΔΕΗ.

«Εναλλακτικά» δίκτυα

Παράλληλα με τις αυθόρμητες εκδηλώσεις συμπαράστασης, τον τελευταίο χρόνο επιχειρείται και μια πιο οργανωμένη προσπάθεια από κοινωνικές, αριστερές και αναρχικές συλλογικότητες. Έτσι, σε πολλές γειτονιές οργανώνονται συλλογικές κουζίνες, ανταλλακτικά παζάρια, κοινωνικά παντοπωλεία, μαθήματα ενισχυτικής διδασκαλίας, αλλά και πιο προωθημένες μορφές, όπως τα κοινωνικά ιατρεία, τα φαρμακεία και οι συνεταιρισμοί. Χρειάζεται να εξετάσουμε την αποτελεσματικότητά τους, μια και από πολλούς παρουσιάζονται ως βασική απάντηση στην κρίση. Κάποια από τα επιχειρήματα που ακούγονται είναι ότι η εμπλοκή του κόσμου σε τέτοια δίκτυα μπορεί να του διδάξει την αυτοοργάνωση και, κατ'επέκταση, να αποκτήσει εμπιστοσύνη στις δυνάμεις του. Ένα άλλο επιχείρημα είναι ότι, αν η Αριστερά εμπλακεί σε πιο «καινούριες» και «εναλλακτικές» δράσεις, θα ξανακερδίσει το έδαφος που έχασε με το να διεκδικεί με «ξεπερασμένο» τρόπο από το κράτος. Από πολλούς ακούγεται επίσης η άποψη ότι είναι δουλειά της Αριστεράς να αναλάβει την αλληλεγγύη περιορίζοντας έτσι το ρόλο των ΜΚΟ,

εκκλησίας και φασιστών. Τέλος, υπάρχει και η άποψη που λέει ότι οι καπιταλιστικές δομές ανατρέπονται τοπικά, οικοδομώντας παράλληλες αυτοδιαχειριζόμενες δομές. Είναι μια κλασική «αυτόνομη» άποψη, με την οποία όμως φλερτάρουν και κομμάτια της αριστεράς, όπως ο ΣΥΝ, η ΑΚΟΑ κ.λπ.

Κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει ότι υπάρχουν άνθρωποι που πεινούν και κρυώνουν. Το να δώσεις σε κάποιον ένα πιάτο φαί ή ένα παλτό φαίνεται ότι πιο άμεσο και αποτελεσματικό μπορεί να γίνει, και σίγουρα δεν είναι κακό. Αν όμως οι άνθρωποι περιοριστούν απλά σε αυτό το επίπεδο αλληλεγγύης, τότε η φτώχεια δεν θα εξαλειφθεί ποτέ. Επομένως το θέμα δεν είναι να πούμε αν είναι λάθος να δίνει κανείς ένα πιάτο φαί σε κάποιον που πεινάει, αλλά να δούμε ποιος είναι ο πιο αποτελεσματικός τρόπος να οργανώσουμε την αντίσταση και, φυσικά, να αντιμετωπίσουμε τη φτώχεια. Για παράδειγμα, οι χαλυβουργοί δεν χρειάζονται μόνο μακαρόνια και ρύζι, παρόλο που και αυτά είναι πολύ χρήσιμα. Χρειάζεται να νικήσουν, γιατί μαζί τους θα νικήσει και ολόκληρη η κοινωνία. Το κύμα αλληλεγγύης και η δυναμική της απεργίας θα έπρεπε να αξιοποιηθούν για να βγουν απεργίες συμπαράστασης σε εργασιακούς χώρους, για να πιεστούν τα συνδικάτα να κηρύξουν γενική απεργία.

Κοινωνικό κράτος

Το δεύτερο ζήτημα που χρειάζεται να λάβουμε υπόψη όταν μιλάμε για δίκτυα αλληλεγγύης είναι ότι κανένα δίκτυο δεν μπορεί να αντικαταστήσει το κοινωνικό κράτος που κατακτήθηκε από τους αγώνες των εργαζομένων σε όλη τη Μεταπολίτευση και που τόσα χρόνια συντηρείται από τους φόρους μας και από την υπερεργασία και το μεράκι των γιατρών, των νοσηλευτών, των δασκάλων, των κοινωνικών λειτουργών κ.λπ. Η Αριστερά θα καλλιεργούσε αυταπάτες αν υποσχόταν ότι ένα κοινωνικό ιατρείο μπορεί να αντικαταστήσει το νοσοκομείο

Η φιλανθρωπία των αστών σε όλο της το μεγαλείο: οι μονίμως φοροαπαλλασσόμενοι και επιδοτούμενοι παπάδες, ο «ευαίσθητος» εφοπλιστής με τα ΜΜΕ-εργασιακές γαλέρες, που μισούν τις απεργίες και υμνούν την επιχειρηματικότητα και η πολυεθνική με τα μολυσμένα κατεψυγμένα κρέατα που αποφεύγει τα πρόστιμα, ενώνουν τις δυνάμεις τους.

που κλείνει ή ένα κοινωνικό φαρμακείο το γεγονός ότι βγαίνουν εκτός συνταγογράφησης όλα τα βασικά και καθημερινά φάρμακα ή, πολύ περισσότερο, ότι ένα συσσίτιο μπορεί να ταΐσει όλους τους πεινασμένους. Αντίθετα, το μόνο που μπορεί να μας γλιτώσει πριν φτάσουμε στη διαχείριση της φτώχειας είναι να αναπτυχθούν μαζικοί αγώνες που θα διεκδικούν αύξηση των μισθών, απαγόρευση της ακρίβειας και των απολύσεων, προσλήψεις προσωπικού στα νοσοκομεία.

Η εξουσία στους εργαζόμενους

Ένα τρίτο θέμα, ίσως το πιο σημαντικό, είναι ότι η αλληλεγγύη χρειάζεται να είναι κομμάτι ενός συνολικότερου σχεδίου αλλαγής της κοινωνίας. Η άποψη ότι ένα παζάρι ή μια κατάληψη αποτελούν ρωγμή στον καπιταλισμό και αρκεί να αναπαρθούν σε κάθε γειτονιά για να αλλάξουμε τα πράγματα είναι λανθασμένη. Το κίνημα του 2001 στην Αργεντινή, που περιλάμβανε ανώτερες μορφές αυτοδιαχείρισης από αυτές που συζητάμε στην Ελλάδα (καταλήψεις εργοστασίων), συντρίφτηκε γιατί δεν διεκδίκησε ποτέ την εξουσία, με αποτέλεσμα τα καλά παραδείγματα να εκφυλιστούν μόλις η άρχουσα τάξη πήρε τα πάνω της. Το ζήτημα είναι ποια είναι η κινητήρια δύναμη αλλαγής στην κοινωνία και ποια είναι η κατεύθυνσή μας. Σε αυτό η Αριστερά χρειάζεται να είναι ξεκάθαρη. Ο στόχος μας είναι να αλλάξουμε τον κόσμο. Να χτίσουμε μια κοινωνία που θα αποφασίζουν και θα κυβερνούν οι εργαζόμενοι.

Ακόμα και η Χεζμπολάχ και η Χαμάς αξιοποίησαν την αλληλεγγύη για να αποκτήσουν ρίζες στην κοινωνία, υπηρετώντας παράλληλα το στρατηγικό τους στόχο - δυστυχώς, το κτίσιμο μιας ισλαμιστικής κοινωνίας. Αλλά και το ΕΑΜ, μαζί με την αντίσταση, οργάνωσε με μαζικούς όρους τη σίτιση του κόσμου, κάνοντας όμως σαφές σε όλα τα στρώματα της κοινωνίας ποιο ήταν το όραμά του. Η σίτιση ήταν μέσο, δεν ήταν αυτοσκοπός.

Σε αυτήν τη συγκυρία χρειάζεται να δώσουμε βάρος στην αντίσταση. Στο να μεταφέρουμε παντού το μήνυμα ότι όχι μόνο δεν χόσαμε, αλλά μπορούμε να νικήσουμε, οργανώνοντας την αντίσταση σε κάθε εργοστάσιο, σε κάθε χώρο δουλειάς. Φυσικά, η αλληλεγγύη έχει την ξεχωριστή της θέση σε αυτήν τη μάχη. Ακόμα όμως και στο επίπεδο της αλληλεγγύης χρειάζεται ένας διαχωρισμός. Άλλο βάρος έχουν οι πρωτοβουλίες που οργανώνονται από τα σωματεία και αφορούν την κάλυψη συναδέλφων από το απεργιακό ταμείο, τη συλλογή τροφίμων κλπ και άλλο το να οργανώνει η Αριστερά συσσίτια αντί για απεργίες. Χρειάζεται να καλλιεργήσουμε την ταξική αλληλεγγύη, αυτή που αυθόρμητα ξεδιπλώνεται κάθε φορά που ο λαός μπαίνει σε κίνηση, που σημαίνει απεργίες συμπαράστασης, ομάδες που επανασυνδέουν το κομμένο ρεύμα, που εμποδίζουν κατασχέσεις σπιτιών, που, αν χρειαστεί, θα καταλαμβάνουν νοσοκομεία και σχολεία προκειμένου να μην κλείσουν κ.ά.

Ταυτόχρονα να κάνει υπόθεση του εργατικού κινήματος το μεγάλο θέμα της ανεργίας. Η ανεργία δεν αφορά μόνο τους ανέργους, που, δυστυχώς, δεν έχουν καμιά συλλογικότητα. Αφορά τους εργαζόμενους και το πώς θα εντάξουν τους ανέργους στον αγώνα τους έτσι ώστε να προλάβουν φαινόμενα ανταγωνισμού.

Κυρίως, χρειάζεται η Αριστερά να πιστέψει ότι οι εργαζόμενοι μπορούν να νικήσουν και να δώσει όλες της τις δυνάμεις στο να αποδείξει στον κόσμο ότι έχει τη δύναμη στα χέρια του. Η Αριστερά δεν μπορεί να υποσχεθεί ότι μια συλλογική κουζίνα μπορεί να ταΐσει όλους τους πεινασμένους. Δεν αρκεί μια ασπιρίνη που απαλύνει τον πόνο των φτωχών. Η Αριστερά πρώτα απ' όλα χρειάζεται να πει δυνατά και καθαρά ότι, αν οι εργαζόμενοι πάρουν τις ζωές τους στα χέρια τους και σχεδιάζουν την κοινωνία σύμφωνα με τις ανάγκες όλων, τότε θα ξεμπερδέψουμε μια και καλή με την πείνα, τη φτώχεια και τη δυστυχία.

Κυβερνητισμός και Αριστερά

Του Γρηγόρη Δεμέστιχα

«**Η** δική μας πρόταση εξουσίας δεν είναι μια θνησιγενής "αριστερή κυβέρνηση", αλλά η εργατική δημοκρατία» (Εφημερίδα «Πριν», 7/1/2012).

Η ανάγκη να απαντήσουμε στο ζήτημα της κυβερνητικής εξουσίας έχει τεθεί από τις πολιτικές εξελίξεις. Όλες οι δυνάμεις της Αριστεράς –αλλά και το ευρύτερο κίνημα αντίστασης– συμμετείχαν με πάθος στην πάλη για την ανατροπή της κυβέρνησης του ΓΑΠ. Όλοι σήμερα δεσμευόμαστε στο κάλεσμα για άμεση ανατροπή της κυβέρνησης Παπαδήμου.

Όμως πώς μπορεί να γίνει αυτό; Ποια κυβέρνηση μπορεί να αντικαταστήσει την «τρικομματική» μέσα στις σημερινές συγκεκριμένες πολιτικές συνθήκες και από τη σκοπιά της υπεράσπισης των συμφερόντων των εργαζομένων; Η απάντηση του ΣΥΡΙΖΑ και το κάλεσμα του Αλ. Τσίπρα για μια «κυβέρνηση της Αριστεράς» που θα στηρίζεται σε μια προωθημένη «συμπαρατάξη» των δυνάμεων του ΣΥΡΙΖΑ, του ΚΚΚΕ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ φαίνεται να συγκινεί πολύ κόσμο. Η δημοσκοπική εκτίναξη του ΣΥΡΙΖΑ στηρίζεται αρκετά στην πολιτική διεισδυτικότητα της πρότασης αυτής.

Ιδεολογική ζύμωση

Οι σύντροφοι του ΝΑΡ –μέσω του «Πριν»– βιάστηκαν να την απορρίψουν. Και το έκαναν με χοντροκομμένο τρόπο.

Η θέση του «Πριν», που προαναφέραμε, είναι ιδεολογική και όχι πολιτική. Το ΝΑΡ, σωστά, κριτικάρει το ΚΚΕ ότι «αποσυνδέει πλήρως την τακτική από τη στρατηγική». Όμως εξίσου λάθος είναι και το αντίστροφο: η υποκατάσταση της τακτικής από τη στρατηγική, που οδηγεί στην ιδεολογική ζύμωση αντί της πολιτικής πάλης. Όλες οι δυνάμεις της Αριστεράς οφείλουν να υποστηρίζουν τη στρατηγική της «εργατικής δημοκρατίας», όμως η κατάκτηση της εξουσίας από την εργατική τάξη μπορεί να τεθεί ως πολιτικός στόχος μόνο σε συγκεκριμένες συνθήκες. Στοιχειώδης επίγνωση των κοινωνικοπολιτικών συσχετισμών δύναμης οδηγεί στην εκτίμηση ότι η σοσιαλιστική επανάσταση δεν είναι στην «ατζέντα» των επόμενων εβδομάδων ή μηνών.

Το ίδιο το «Πριν» έχει γνώση του προβλήματος. Περιγράφοντας τι μπορεί να συμβεί στις άμεσα ερχόμενες εκλογικές αναμετρήσεις, υπογραμμίζει: «Ο λαός θα ενισχύει την Αριστερά, στο τέλος όμως θα προκύπτουν παραλλαγές της σημερινής συγκυβέρνησης Παπαδήμου από τα φθαρμένα αστικά πολιτικά

κόμματα. Η Αριστερά θα δεχθεί ισχυρότατη πίεση. Αν μάλιστα αυτό επαναληφθεί, τότε αυτή θα κινδυνεύει να συνθλιβεί ως περιττή και ο λαός για απροσδιόριστο διάστημα να γονατίσει». Η περιγραφή είναι ακριβής και συμφωνούμε απολύτως. Μόνο που θα πρέπει να βρούμε –όλοι μαζί– τον τρόπο που θα διακόπτεται και θα ανατρέπεται αυτό το εκκρεμές της διατήρησης της πολιτικής ηγεμονίας των «φθαρμένων αστικών κομμάτων».

Κυβερνητική απάντηση

Στην πραγματικότητα το «Πριν» αναγνωρίζει και στο προγραμματικό πεδίο την ανάγκη κυβερνητικής απάντησης της Αριστεράς. Στο ίδιο αφιέρωμα (για τον «αδύναμο αριστερό κυβερνητισμό») προτείνει το εξής πρόγραμμα: «Παύση πληρωμών του χρέους, άρση των ιδιωτικοποιήσεων, δημόσια και δωρεάν υγεία και παιδεία, άμεση έξοδος από το ευρώ, έξοδος από την ΕΕ, εθνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος, ενίσχυση του εργατικού εισοδήματος». Είναι μια θετική πρόταση προς συζήτηση. Όμως δεν είναι ένα πρόγραμμα «εργατικής δημοκρατίας», αφού δεν θίγει το ζήτημα της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, ούτε ριζικά το ζήτημα της πολιτικής εξουσίας, με πρόταση για κάποια μορφή εργατικών συμβουλίων (σοβιέτ).

Στην πραγματικότητα το «Πριν»

προτείνει ένα πρόγραμμα κυβέρνησης της Αριστεράς, με στόχο την ανατροπή της σημερινής επίθεσης του κεφαλαίου, που θα μπορούσε –υπό προϋποθέσεις– να ανοίξει το δύσκολο δρόμο για το σοσιαλισμό και τη διεκδίκηση –τελικά– της εργατικής δημοκρατίας.

Το βασικό πρόβλημα αυτής της διγλωσσίας είναι ότι συσκοτίζει ένα ήδη δύσκολο ζήτημα τακτικής και κάνει ακόμα πιο δύσκολες τις επιλογές στις αναγκαίες πολιτικές πρωτοβουλίες και συμμαχίες.

Μεγάλα τμήματα της εργατικής τάξης και της νεολαίας έχουν πάρει το δρόμο της ανατροπής του μνημονίου, της βάρβαρης καπιταλιστικής επιθετικότητας και των αντίστοιχων κυβερνήσεων. Για να συνεχίσουν τον αγώνα τους, έχουν ανάγκη από πολιτική πρόταση, από πολιτική προοπτική, που να εμπεριέχει το ζήτημα της κυβέρνησης που θα τεθεί (εκλογικά) στον άμεσο πολιτικό χρόνο.

Συμπαρατάξη

Γνώμη μας είναι ότι οι δυνάμεις της Αριστεράς οφείλουν να αντιμετωπίσουν την πρόκληση: Να οικοδομήσουν τη συμπαρατάξη της Αριστεράς (ΚΚΕ-ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΤΑΡΣΥΑ), να διεκδικήσουν την κυβέρνηση της Αριστεράς, που στηριγμένη στους ακόμα πιο αναγκαίους μαζικούς αγώνες, μπορεί να ανοίξει το δρόμο για την ανατροπή της καπιταλιστικής

επίθεσης. Αλλιώς η Αριστερά κινδυνεύει «να συνθλιβεί ως περιττή» και ο λαός «να γονατίσει για απροσδιόριστο διάστημα».

Ασφαλώς η πρόταση αυτή έχει κινδύνους για μεγάλα σφάλματα. Το 1973 στη Χίλη, η κυβέρνηση της Αριστεράς του Σ. Αλιέντε οδήγησε ένα τεράστιο λαϊκό κίνημα στη σφαγή. Στην Κύπρο σήμερα, η κυβέρνηση της Αριστεράς του Χριστόφια κάνει πολιτικά εγκλήματα, τόσο στο κοινωνικό-οικονομικό πεδίο, όσο και στο γεωπολιτικό, με τη συμμαχία με το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ.

Σε αυτά τα κρίσιμα ζητήματα αναδεικνύονται οι αρετές των απόψεων των σ. του ΝΑΡ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Γιατί, όπως σωστά υπογραμμίζει το «Πριν», «η κυβέρνηση κατάληξε τελικός και όχι ενδιάμεσος στόχος της Αριστεράς».

Κεντροαριστερά;

Η στρατηγική του κυβερνητισμού έχει πληρωθεί πολύ ακριβά από την Αριστερά. Στη Γαλλία και την Ιταλία οδήγησε στη διάλυση τα κάποτε πανίσχυρα ΚΚ, με τα εκατομμύρια μελών μέσα στο εργατικό κίνημα.

Αυτό σημαίνει ότι η κυβέρνηση της Αριστεράς μπορεί να τεθεί προς συζήτηση μόνο ως τακτικός («ενδιάμεσος») στόχος, στη βάση μιας συγκεκριμένης ανάλυσης των συγκεκριμένων συνθηκών και όχι ως στρατηγικός («τελικός») στόχος της Αριστεράς, που οφεί-

λει να παραμένει προσηλωμένη στη διεκδίκηση του σοσιαλισμού, της εργατικής δημοκρατίας.

Οι θέσεις αυτές δεν είναι αφηρημένες, έχουν άμεση πολιτική αξία. Αυτό φαίνεται στην κίνηση και στα λάθη της ηγεσίας του ΣΥΝ.

Είναι άλλο πράγμα η διεκδίκηση της ανακοπής και τελικά της ανατροπής της επίθεσης του κεφαλαίου και άλλο η ουτοπία μιας θετικής εναλλακτικής διαχείρισης της κρίσης του συστήματος, με «ανθρώπινο πρόσωπο». Τέτοιος δρόμος δεν υπάρχει και όσοι τον υποστηρίζουν καταλήγουν να επαναφέρουν από την πίσω πόρτα προτάσεις σοσιαλδημοκρατικοποίησης της Αριστεράς.

Το πρόγραμμα μιας κυβέρνησης της Αριστεράς (ακόμα και αυτό που προτείνει το «Πριν») αποτελεί μια ασταθή και προσωρινή ισορροπία. Μια ισορροπία καταδικασμένη να ανατραπεί: Είτε από τα αριστερά, με την κίνηση του εργατικού κινήματος και της Αριστεράς προς τη σοσιαλιστική αλλαγή. Είτε από δεξιά, με τη φθορά της κυβερνησίας και την ανάκτηση της πρωτοβουλίας από τα «φθαρμένα αστικά κόμματα». Οι πιέσεις αυτές, που εκδηλώθηκαν στη Χίλη παλιότερα, στην «πληθυντική Αριστερά» στη Γαλλία, ή στην Κύπρο σήμερα («υπαγορεύοντας» τις προδοσίες στο ΑΚΕΛ...) δεν μπορεί και δεν πρέπει να υποτιμηθούν.

Συμμαχίες

Η έλλειψη καθαρότητας σε αυτά τα ζητήματα στρατηγικής εκδηλώνονται συνήθως με παλιωδίες στα ζητήματα των συμμαχιών. Ο ΣΥΡΙΖΑ έχει αποδεχθεί την πρόταση για «κυβέρνηση της Αριστεράς» στη βάση των συμμαχιών που περιγράφει ο όρος «συμπαρατάξη της Αριστεράς». Που σημαίνει ότι αυτός ο (έτσι κι αλλιώς δύσκολος) στόχος μπορεί να επιχειρηθεί μόνο στη βάση μιας συμμαχίας μεταξύ του ΣΥΡΙΖΑ, του ΚΚΕ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Μιας συμμαχίας που σήμερα φαίνεται ανέφικτη, αλλά που θα συζητηθεί με διαφορετικούς όρους την επομένη των επερχόμενων εκλογών, που πιθανότατα θα αποτελούν την πρώτη από μια σειρά διαδοχικών εκλογικών αναμετρήσεων.

Όμως η ηγεσία του ΣΥΝ έχει ανοιχθεί στις συμμαχίες με τους «πασοκογενείς». Η Ενωτική Κίνηση, του Ν. Κοτζιά, ανακοίνωσε «πρωτοβουλία» για συμμαχία μεταξύ «πασοκογενών»-ΣΥΡΙΖΑ-ΔΗΜΑΡ και Οικολόγων. Αν η ηγεσία του ΣΥΝ προχωρήσει στην κατεύθυνση αυτή, θα κάνει καθαρό ότι μεταπορίζεται πολιτικά προς τον κεντροαριστερό κυβερνητισμό.

Θα είναι ένα σημαντικό πολιτικό λάθος, συντηρητικού χαρακτήρα, στο οποίο ο ΣΥΡΙΖΑ δεν μπορεί και δεν πρέπει να ακολουθήσει, τουλάχιστον ως ενιαίος σχηματισμός.

Εκδηλώσεις ΣΥΡΙΖΑ

Διήμερο στη Νομική: «Η καπιταλιστική κρίση και η απάντηση της Αριστεράς»

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ:

Παρασκευή 20 Γενάρη

6 μ.μ.: Κρίση χρέους και η κρίση της Ευρωζώνης

Σάββατο 21 Γενάρη

11 π.μ.: Βασικές προϋποθέσεις μιας εναλλακτικής πολιτικής: Φορολογικό σύστημα, αναδιανομή εισοδήματος, τραπεζικό σύστημα, νομικό πλέγμα των δανειακών συμβάσεων στο πλαίσιο του μνημονίου

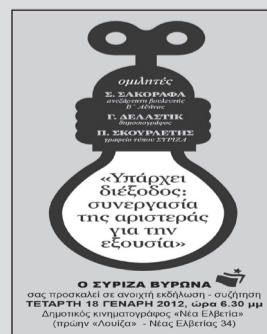
5 μ.μ.: Η συνολική εναλλακτική πρόταση της Αριστεράς

ΣΥΡΙΖΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

22 Γενάρη, Πολιτιστικό Κέντρο Γκράβας, 6 μ.μ.
Ομιλητές: Κώστας Αθανασίου, Σοφία Σακοράφα

ΣΥΡΙΖΑ ΒΥΡΩΝΑ

18 Γενάρη, Δημοτικός κινηματογράφος «Νέα Ελβετία» (πρώην «Λουίζα») - Νέας Ελβετίας 34), 6.30 μ.μ.
Ομιλητές: Σοφία Σακοράφα, Γιώργος Δελαστικός, Πάνος Σκουρλέτης

Οι εργαζόμενοι σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα αντιστέκονται με πολύμορφες κινητοποιήσεις

Τρίτη
17
ΓενάρηΠαναττική απεργία
Να γίνει αφειτηρία αντεπίθεσης

ΙΓΜΕ: Ο αγώνας συνεχίζεται

Του Χάρη Σμυρνιώτη,
πρόεδρου Συνδικάτου
Εργαζομένων ΙΓΜΕ

Η κυβέρνηση, υιοθετώντας τις προτάσεις της τρόικας για τη μείωση του δημοσίου τομέα, μέσα στους 11 φορείς που αποφάσισε να δι-αλύσει περιέλαβε και το ΙΓΜΕ (Ινστιτούτο Γεωλογικών και Μεταλλευτικών Ερευνών). Το ΙΓΜΕ είναι ένας δημόσιος φορέας, που πάνω από 60 χρόνια προσφέ-ρει στο λαό και την κοινωνία τα ερευνητικά του αποτελέσματα, συνεισφέροντας στην ανάπτυξη της μεταλλευτικής βιομηχανίας, στην ενεργειακή αυτοδυναμία και τη διαχείριση και προστασία των φυσικών πόρων της χώρας.

Η επιλογή του ινστιτούτου έγινε, σύμφωνα με τον υπουργό ΠΕΚΑ, γιατί δεν διευκόλυνε τις επενδύσεις. Δηλαδή δεν έβγαζε μελέτες με πορίσματα κατά παραγγελία της πολιτικής εξουσίας. Με μια κατάπτυστη ΚΥΑ με την εφεδρεία ουσιαστικά απολύονται 170 εργαζόμενοι υποχρεωτικής και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης και άλλοι 30 γιατί σε 2 χρόνια βγαίνουν στη σύνταξη. Ουσιαστικά το ΙΓΜΕ διαλύεται. Από τους 335 εργαζόμε-νους φεύγουν 200. Σκοπός τους είναι το μοίρασμα των αρμοδιο-τήτων, των πόρων και του εξοπλι-σμού του αλλά και του ορυκτού πλούτου στους ιδιώτες και στο ταμείο της τρόικας.

Οι εργαζόμενοι στο ινστιτούτο, από το 1999 που έγινε η πρώτη συρ-κίνωσή του και στη συνέχεια με τη συνεχή υπονόμευση και υποβίθι-σή του, είχαν συνειδητοποιήσει ότι μόνο με τον αγώνα τους μπορούν να το σώσουν. Σήμερα που η επί-θεση κλιμακώθηκε ο αγώνας έχει κορυφωθεί με συνεχείς απεργίες, διαδηλώσεις και καταλήψεις. Με σύνθημα «όχι στη διάλυση, όχι στο ξεπούλημα του ορυκτού πλούτου» έχουν ευαισθητοποιήσει τον λαό και γι' αυτό στον αγώνα τους έχουν τη συμπαράσταση πολλών επιστη-μονικών και κοινωνικών φορέων εντός και εκτός Ελλάδας.

Η κυβέρνηση μπροστά στη λαϊκή κατακραυγή και μην μπο-

ρώντας να αντιμετωπίσει τα επιχειρήματα των συνδικάτων υποχώρησε λίγο και με πρά-ξη νομοθετικού περιεχομένου εξείρεσε 20 εργαζόμενους ΥΕ και ΔΕ, προσπαθώντας να εκβι-άσει και να διχάσει τους εργα-ζόμενους. Με συνεχείς γενικές συνελεύσεις και τακτικές ενη-μερώσεις στα μέλη του το Συν-δικάτο κατάφερε να διατηρήσει σε υψηλό βαθμό την ενότητα των εργαζομένων και την αγωνι-στικότητα τους.

Μέχρι σήμερα έχει πετύχει να μη φύγουν στοιχεία των ερ-γαζομένων που βγαίνουν σε εφεδρεία και ουσιαστικά να μπλοκάρει την εφαρμογή της. Στις 20 Γενάρη, που είναι νέα ημερομηνία της εφεδρείας, θα γίνει η κορύφωση του αγώνα, αφού η μη υλοποίησή της θα αποτελέσει την πρώτη νίκη του εργατικού κινήματος ενάντια στο θεσμό της εφεδρείας. Ση-μαντικό ρόλο σ' αυτή τη μάχη θα παίζει η έμπρακτη αλληλεγ-γύ όλων των εργαζομένων.

Το συντονιστικό που δημιουρ-γήθηκε από συνδικάτα φορέων που υφίστανται την επίθεση κυ-βέρνησης και τρόικας βοήθησε και βοηθάει αποφασιστικά τον αγώνα στο ΙΓΜΕ. Όσο η επίθεση κυβέρνησης-τρόικας κλιμακώ-νεται, τόσο καθοριστική θα είναι η συμβολή του. Τώρα θα πρέπει να γίνει το μεγαλύτερο δυνατό άνοιγμα του συντονιστικού. Δι-εύρυνσή του με άλλους συνδι-καλιστικούς χώρους και ακόμη μεγαλύτερη συνειδητοποίηση των μελών των συνδικάτων που το απαρτίζουν.

Γι' αυτό, το συντονιστικό αποφάσισε να γίνει μια μεγάλη Γενική Συνέλευση όλων των ερ-γαζομένων των φορέων και να κλιμακώσουμε τον αγώνα μας με ακόμη μεγαλύτερη συμμετοχή και με άμεσο στόχο την Πέμπτη 12 Γενάρη, την αγωνιστική, μαζι-κή συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω από τη Βουλή. Οι εργαζό-μενοι δεν έχουν ψευδαισθήσεις. Ο,τι κατακτήθηκε με αγώνα και αίμα δεν θα το αφήσουν να χα-θεί στην μη μνημονιακή λογική.

Του Θεοδωρή Πατσατζή

Το μαύρο κυβερνητικό μπλοκ ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ΛΑΟΣ συνεχίζει τη βάρβαρη αντεργα-τική πολιτική των μνημονίων και των δα-νειικών συμβάσεων. Με κέντρο την αξιολόγηση υπηρεσιών και υπαλλήλων στο δημόσιο έρχεται νέα μεγάλη σφαγή με απολύσεις. Τα χτυπήματα είναι ακόμη πιο σκληρά στον ιδιωτικό τομέα.

Μπορεί να μην καταργηθεί η Γενική Συλλο-γική Σύμβαση Εργασίας, αλλά αυτό δεν εμπο-δίζει τους καρχαρίες του ΣΕΒ να απολύουν ασύστολα, να μειώνουν τους μισθούς κατά βούληση από 10-40%, να βρίσκουν καταφύγιο στο άρθρο 99 για να γλιτώσουν την καταβολή δεδουλευμένων, την καταβολή ασφαλιστικών εισφορών κ.ά. Με λίγα λόγια παρακρατούν ακόμη περισσότερο ποσοστό από τον πλούτο που τους δίνει η εργασία μας. Και επειδή είναι αχόρταγοι, ετοιμάζονται σε συνεργασία με την κυβέρνηση και την τρόικα να πετοκόψουν τα δώρα και στον ιδιωτικό τομέα, να μειώσουν κι άλλο τις ασφαλιστικές τους εισφορές, αλλά και τη φορολογία των επιχειρήσεών τους, την ίδια ώρα που τα χαράτσια γίνονται όλο και πε-ρισσότερα για τους εργαζόμενους.

Ταξική απάντηση

Η ταξική επίθεση της κυβέρνησης χρειάζεται να πάρει και ταξική απάντηση. Σε αυτό το επί-πεδο δείχνει να ξαναφουντώνει η αγανάκτη-ση του κόσμου και να δημιουργούνται όροι

και προϋποθέσεις σαν αυτούς που οδήγησαν στην ανατροπή του ΓΑΠ. Στο δημόσιο τη συ-νέχεια από τις μεγάλες μάχες του Οκτώβρη με την 48ωρη γενική απεργία και τις καταλήψεις σε υπουργεία και οργανισμούς του δημοσίου δίνουν οι εργαζόμενοι στην ΕΡΤ και το ΙΓΜΕ. Ο αγώνας που συγκλονίζει και στάθηκε αφορ-μή να κηρυχθεί η απεργία στις 17 Γενάρη από τα Εργατικά Κέντρα της Αττικής, είναι αυτός

των Χαλυβουργών. Η διάσταση που πήρε ο αγώνας τους, οδήγησε στο άπλωμα μιας σει-ράς κινητοποιήσεων διαρκείας στο ΑΛΤΕΡ, την «Ελευθεροτυπία», αλλά και σε μικρότερα εργοστάσια και επιχειρήσεις. Οι εργαζόμενοι του ιδιωτικού τομέα έμαθαν πως, για να νική-σεις, χρειάζεται να παλέψεις σκληρά αυτή την περίοδο. Έμαθαν από τους εργαζόμενους στο δημόσιο ότι χρειάζεται να κάνουν καταλήψεις.

Έμαθαν, μέσα από την αλληλεγγύη του αγώνα στη Χαλυβουργία, ότι χρειάζεται να στηρίζει ο ένας εργαζόμενος τον άλλο.

Αριστερά

Όλες αυτές οι κινητοποιήσεις γίνονται χωρίς ο-σιαστική στήριξη από τις ηγεσίες της ΓΣΕΕ και της ΑΔΕΔΥ. Η ΠΑΣΚΕ πιέζεται πολύ και έτσι υπο-χρεώθηκε στο ΕΚΑ να συμφωνήσει στην κήρυξη παναττικής απεργίας. Όμως ο Παναγόπουλος στη ΓΣΕΕ πρότιμσε, αντί να οργανώσει αγώνες, να καθήσει για άλλη μια φορά στο ίδιο τραπέζι με τον Παπαδήμο και την τρόικα. Όσο για την ηγεσία της ΠΑΣΚΕ στην ΑΔΕΔΥ καλύπτεται πίσω από το γεγονός ότι οι αγώνες, που πραγματοποι-ούνται, γίνονται στον ιδιωτικό τομέα.

Η Αριστερά, που πρωτοστατεί στη στήριξη των τελευταίων κινητοποιήσεων, χρειάζεται να επιμείνει στους τρόπους που αυτοί έχουν ανα-δείξει. Απεργίες διαρκείας, καταλήψεις, ταξική αλληλεγγύη και ταυτόχρονα να προσπαθήσει να συνδράμει στο συντονισμό και την κλιμακώση τους. Να παλέψει για αποφάσεις από ομοσπον-δίες του δημοσίου για συμμετοχή στην απεργία. Να κάνει τη 17 Γενάρη σκαλοπάτι σύνδεσης των εργαζομένων που αντιστέκονται και αφητηρία της αντεπίθεσής τους. Κάνοντας την πανατική απεργία των εργατικών κέντρων υπόθεση όλων των εργαζομένων, να δείξει ότι όλοι οι εργαζό-μενοι έχουμε κοινό αντίπαλο και με κοινή πάλη μπορούμε να τον νικήσουμε, ανατρέποντας και την κυβέρνηση Παπαδήμου.

Ο πόλεμος της κυβέρνησης ενάντια στο Δημόσιο

Της Κατερίνας Γιαννούλια

Η κυβέρνηση συνεχίζει τον πόλεμο στο Δημόσιο και τους υπαλλήλους του. Στη συνέντευξη Τύπου της ηγεσίας του υπουργείου Διοικητικής Μεταρρύθμισης παρουσιάστηκε ο «οδικός χάρτης για την ανα-μόρφωση του Δημοσίου» και «το μνημόνιο σε-νεργασίας που υπεγράφη μεταξύ της Ελλάδας, της Γαλλίας και της task force».

Η «μεταρρύθμιση των μεταρρυθμίσεων» του Ρέππα είναι μεγάλη πρόκληση για το σύνολο των εργαζομένων (δημόσιο & ιδιωτικό το-μέα). Το «επιτελικό» κράτος που οραματίζονται σημαίνει καμιά παροχή χωρίς πληρωμή. Η αξι-ολόγηση υπηρεσιών και υπαλλήλων θα σημά-νει την εξαφάνιση του 30% των μονάδων του Δημοσίου για αρχή, 150.000 «μη οικειοθελείς αποχωρήσεις», δηλαδή απολύσεις, και τελικά ερήμωση του Δημοσίου.

Απολύσεις

Κυβέρνηση και τρόικα, μειώνουν σε τραγικό σημείο το Δημόσιο, ώστε να μη «σπαταλού-νται» κονδύλια για μισθούς, και εξίσου πιστές στην εξασφάλιση γιγάντιας κερδοφορίας των

ιδιωτών τούς δωρίζουν όλα τα τμήματα των δη-μοσίων υπηρεσιών και φορέων που καλύπτουν στοιχειώδεις και πρωταρχικές ανάγκες των ερ-γαζομένων (υγεία, παιδεία, ενέργεια, νερό, βρε-φονηπιακούς σταθμούς κ.λπ.). Ετσι, οι υπάλ-ληλοι τέτοιων υπηρεσιών θεωρούνται «περιττό βάρος» και επιχειρείται η απόλυσή τους.

Ο κοινωνικός αυτοματισμός που προσπα-θούν να καλλιεργήσουν εδώ και καιρό η κυβέρ-νηση και τα διαπλεκόμενα ΜΜΕ της παρουσι-άζει ρηγματάκια τελευταία, αφού η επίθεση στην εργατική τάξη είναι ολομέτωπη και ολο-κληρωτική, ενώ ταυτόχρονα η τραγική δυσλει-τουργία του Δημοσίου έχει αρχίσει να δείχνει τον εφιάλτη που έρχεται!

Τα συνταγματικά «καλώματα» με τη μονι-μότητα στο Δημόσιο, η αυθόρμητη αλλά και η οργανωμένη αντίσταση των εργαζομένων καθυστερούν την απρόσκοπτη εφαρμογή της μνημονιακής λαίλαπας και δημιουργούν ευκαι-ρίες συνολικότερων και πιο αποφασιστικών μα-χών από την πλευρά μας.

Μπροστά μας έχουμε να αντιμετωπίσουμε την «αξιολόγηση» δημοσίων υπηρεσιών και υπαλλήλων και μάλιστα από ιδιωτικές εταιρίες, υπό την επίβλεψη του ΑΣΕΠ. Ο στόχος της μεί-

ωσης των δημοσίων μονάδων κατά τουλάχιστον 30% μόνο εφρησυχασμό δεν μπορεί να επιφέρει. Το κυβερνητικό «ΒΗΜΑ» γράφει ξεκάθαρα ότι «είναι πλέον ηλιού φαινότερον ότι η αξιολόγη-ση θα οδηγήσει σε μαζικές απολύσεις περίπου 80.000 υπαλλήλων από το σύνολο των 150.000 που ζητεί η τρόικα να αποχωρήσουν ως το 2015».

Διαιρέσεις

Στο εσωτερικό του Δημοσίου, για να περάσουν τα μέτρα, επιστρατεύεται η διαίρεση των εργα-ζομένων και η καλλιέργεια ψευδαισθήσεων για πιθανή εξαιρέση «κρυφών» τμημάτων. Οι εσω-τερικές διαιρέσεις είναι μεταξύ ΙΔΑΧ (ιδιωτικού Δικαιού Αορίστου Χρόνου) και μονίμων, ΔΕ-ΥΕ (Δευτεροβάθμιας-Υποχρεωτικής Εκπαίδευσης) και ΠΕ (Πανεπιστημιακής Εκπαίδευσης), διοι-κητικών και επιστημονών. Η ουσία είναι ότι όσο περνάει οι επιθέσεις σε κάποιες κατηγορίες ερ-γαζομένων, τόσο κοντοζυγώνουν οι επιθέσεις στις επόμενες κατηγορίες άλλων εργαζομένων. Απαραίτητος χρειάζεται να συνειδητοποιήσου-με ότι «ουδείς εξαιρείται των επιθέσεων». Είναι απλώς θέμα χρόνου.

Οι νόμοι που έχουν ψηφιστεί μέχρι τώρα προ-ωθούν την ανταγωνιστικότητα και την «ανθρω-

ποφάνια» μεταξύ ομάδων εργαζομένων, είτε για να μη διαχθούν από το Δημόσιο είτε για να εξασφαλίζουν, στη συνέχεια, κάποια ψίχουλα μισθού περισσότερο από την υπάρχουσα αθλι-ότητα. Έχει θεσμοθετηθεί η «διαρκής πελατεια-κή εξάρτηση» των εργαζομένων και αυτό εννο-ούσαν με το «νοικοκύρεμα» των προηγούμενων κακών. Πρέπει να εξηγήσουμε σε όλους τους συναδέλφους μας ότι αν υποκύψουμε στις τρι-κλοποδιές της τάχα πιο δίκαιης αξιολόγησης (αντί για τις «κοριζόντιες» εφεδρείες) και στην πι-θανότητα εξαιρέσεως της ομάδας εργαζομένων που ανήκουμε από τις απολύσεις και το ενιαίο μισθολόγιο, τότε η σειρά μας θα έρθει γρηγο-ρότερα και σφοδρότερα.

Όποιος-οι κατανοούμε τη σοβαρότητα και το επείγον της κατάστασης αυτό το ρόλο έχουμε να παίξουμε και μάλιστα συλλογικά: να εξηγή-σουμε σε όλους ότι είμαστε υποψήφιοι για από-λυση, ότι όσο και να φαγωθούμε μεταξύ μας, ο μισθός μας δεν θα φτάνει ούτε για τη ΔΕΗ και ότι αν ενεργοποιηθούμε όλοι μαζί και επιβάλ-ουμε κινητοποιήσεις με μαχητικό και ανυπο-χώρητο τρόπο, συντονισμένες σε όσο μεγαλύ-τερο επίπεδο γίνεται, τότε μόνο θα είναι εφικτή η αποτροπή της κόλασης.

Κλιμακώνουν την πάλη τους οι απεργοί - Δυναμώνει η αλληλεγγύη

Χαλυβουργία: Αγώνας
όλης της εργατικής τάξης!

του Σπύρου Αντωνίου

Συνεχίζουν για τρίτο μήνα τον ανυποχώ-ρητο αγώνα τους οι 400 εργαζόμενοι της Ελληνικής Χαλυβουργίας. Αυτή ήταν η απόφαση της γενικής τους συνέλευσης μετά τις άκαρπες επαφές με την εργοδοσία, η οποία στην τελευταία τριμερή συνάντηση με το υπουργείο Εργασίας εμφανίστηκε ολοκληρωτικά ανένδοτη στο να παρθούν πίσω οι απολύσεις (άλλες 13 ανα-κοίνωσε την Δευτέρα 9/1 η διοίκηση, ανεβάζοντας τον αριθμό στις 63), οι μειώσεις μισθών και τα εξευτελιστικά ωράρια.

Είναι χαρακτηριστικό ότι οι εκπρόσωποι του Μάνασφ, όχι μόνο υπαναχώρησαν από την προ-ηγούμενη «ελεημοσύνη» τους για ανάκληση ορισμένων απολύσεων και διατήρηση του πεν-θήμερου - οκτάωρου, τουλάχιστον για τον Φλε-βάρη, αλλά επικαλούμενοι την κρίση (ο τζιρς του ομίλου το 2010 ήταν 227 εκατομμύρια ευρώ) ζήτησαν από το υπουργείο μειωμένα τιμολόγια ρεύματος και φυσικού αερίου κατά 50%! Ταυ-τόχρονα, διάφορα τσιράκια (διευθυντικά στε-λέχη κ.α.) της εργοδοσίας επανεμφανίστηκαν στο εργοστάσιο, απειλώντας τους απεργούς. Ο υφυπουργός Εργασίας Κουτσιάκος προφανώς και έδειξε κατανόηση στα αιτήματα των αφεντικών. Το σωματείο των εργαζομένων και οι συγκε-ντρωμένοι στην Πειραιώς απάντησαν με το σύν-θημα «Απόκριες θα κάνουμε στη Χαλυβουργία».

Απεργία

Οι πολύμορφες κινητοποιήσεις, που έχουν ξεπε-ράσει τις 70 μέρες, κλιμακώνονται με την ζαωρη πανατική απεργία στις 17/1 (βλ. διπλανή στήλη) που κάλεσαν τα εργατικά κέντρα της Αττικής, κάτω από την πίεση του πρωτοφανούς κινήμα-τος αλληλεγγύης στον συγκλονιστικό αγώνα των απεργών και της εργοδοτικής επίθεσης σε κάθε κλάδο. Πολυπληθής και δυναμική πορεία έγινε και στο Βόλο στις 5/1 με τη συμμετοχή αντι-προσωπείας των χαλυβουργών, σωματείων της περιοχής, του Συνδικάτου Μετάλλου (ΓΙΑΜΕ), του Δικτύου Συνδικαλιστών ΣΥΡΙΖΑ, φοιτητικών συλλόγων κ.ά. Σε Βόλο και Βελεστίνο δεδρεύουν τα άλλα δύο εργοστάσια του Μάνασφ. Εκεί δυ-στυχώς οι εργαζόμενοι δέχτηκαν τις απαιτήσεις του βιομηχάνου, με την παραγωγή να συνεχί-ζει κανονικά. Ακόμα και τώρα είναι απαραίτητο οι συνάδελφοι του Βόλου να κατεβάσουν το διακό-πτη και να σταθούν δίπλα στα αδέρφια τους στον Ασπρόπυργο, τοακίζοντας τις μεθοδεύσεις της εργοδοσίας. Προς το παρόν κηρύχτηκε ζαωρη απεργία συμπαράστασης για 0/0 τον κλάδο του μετάλλου στην περιοχή στις 12/1.

Ταξική αλληλεγγύη

Την ίδια στιγμή το κύμα αλληλεγγύης που απλώ-νεται στην απεργία της Χαλυβουργίας δεν έχει προηγουμένως τη τελευταίες δεκαετίες, παρά τη σιωπή των ΜΜΕ. Πάρτι και γλέντια οικονομικής

ενίσχυσης των απεργών διοργανώνονται σε όλη τη χώρα από συνδικαλιστικούς, πολιτικούς και κοι-νωνικούς χώρους. Δεκάδες σωματεία έχουν βγά-λει ψηφίσματα συμπαράστασης και γίνεται προ-σπάθεια συντονισμού με εργαζομένους (Alter, Λουκίσια) που βρίσκονται και αυτοί σε κινήτοι-ήσεις. Εκατοντάδες απλούς κόσμο, φοιτητές, μαθητές, άνεργοι επισκέπτονται το περιφρουρη-μένο εργοστάσιο για να συμπαρασταθούν στους εργάτες και να αφήσουν τρόφια η χρήματα, ενώ δεν λείπουν θεατρικές παραστάσεις και συναυλίες στήριξης του αγώνα τους. Αρκετοί αγωνιστές απ' όλο το φάσμα της Αριστεράς βρέθηκαν το βράδυ της παραμονής στον Ασπρόπυργο και γιόρτασαν την αλληλεγγύη τους με τους απεργούς.

Φυσικά η πιο έμπρακτη μορφή αλληλεγγύης είναι η πάλη μέσα σε κάθε χώρο δουλειάς και το άπλωμα της φωτιάς που καίει στη Χαλυβουργία σε κάθε εργοστάσιο και γραφείο. Όπως δήλω-σε πρόσφατα και ο πρόεδρος του σωματείου Γ. Σιφωνιάς, «τη μεγαλύτερη βοήθεια στον αγώνα μας, τη μεγαλύτερη πίεση σε εργοδοσία και κυ-βέρνηση μπορεί να την κάνει η εργατική τάξη, μέσα στα εργοστάσια και στις επιχειρήσεις. Κα-λές οι ευχές, η συμπάθεια και τα μέγιστα λόγια, αλλά αν η εργοδοσία και η κυβέρνηση δεν νιώ-σουν την ανάσα μας σε κάθε εργοστάσιο και επι-χείρηση, δεν πρόκειται να κάνουν πίσω».

Εργατική μαχητικότητα

Ο αγώνας της Χαλυβουργίας αρχίζει να θυμίζει τους εργατικούς αγώνες της Μεταπολίτευσης: πολυήμερη απεργία, αποφασιστικότητα, συλ-λογικότητα και ενότητα, συμπαράσταση από άλλους εργασιακούς χώρους και την κοινωνία και μια αξιοσημείωτη μαχητικότητα που μόνο οι αγώνες της εργατικής τάξης μπορούν να ανα-δείξουν. Όταν ήδη από το 2010 σχεδόν 3 εκατομ-μύρια άνθρωποι στην Ελλάδα ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας (ΕΛΣΤΑΤ), όταν καλούμαστε να πληρώσουμε με την ανεργία μας τα αποτε-λέσματα της κερδοσκοπίας ντόπιων και ξένων τραπεζιτών, εφοπλιστών και βιομηχάνων, όταν μας στερούν κάθε κοινωνική παροχή και μας τρομοκρατούν με μειώσεις μισθών, ελαστική και ανασφάλιστη εργασία, στο όνομα της «ανταγωνι-στικότητας» των αφεντικών, είναι φανερό ότι το κεφάλαιο έχει κηρύξει τον πόλεμο στους εργαζό-μενους και τη νεολαία. Μόνο με αγώνες όπως αυ-τός των χαλυβουργών μπορούμε να αντισταθού-με αποτελεσματικά. Ούτε με διαλόγους, ούτε με παρακάλια, ούτε με ατομικές λύσεις.

Γι' αυτό και οι χαλυβουργοί, στο τελευταίο τους ψηφίσμα-κάλεσμα για την απεργία στις 17/1, ση-μειώνουν: «Στις 17 Γενάρη δεν απεργεί μόνο για μας αλλά και για τον εαυτό σου, για ολόκληρη την τάξη μας, ενάντια και στο δικό σου εργοδότη, ενάντια συνολικά στην τάξη των εργοδοτών. (...) Η νίκη των χαλυβουργών θα είναι πριν απ' όλα νίκη όλων των εργατών!»

Η Διεθνιστική Εργατική Αριστερά παλεύει για

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμός

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού,

ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ: «ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»

Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

ΕΚΔΟΤΗΣ: Γιάννης Χαριτόπουλος

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Αντώνης Νταβανέλλος

ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

ΧΕΛΙΟΣ-ΠΡΕΣ Α.Β.Ε.Ε.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:

Κλαζομενών 1-3, Τ.Κ. 10440 ΑΘΗΝΑ

Επικοινωνία: τηλ: 210-3306286,

e-mail: sidaxi@dea.org.gr, Fax:

210-3303566

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:

• Εξάμηνη 25 ευρώ

• Ετήσια 50 ευρώ

• Εξωτερικού 70 ευρώ

Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 109/618539-82 της Εθνικής Τράπεζας.

Επικοινωνήστε μαζί μας:

ΑΘΗΝΑ: Εξάρχεια 6977248750 • Γκύζη 6957500105 • Αμπελόκηποι 6973005569 • Πετράλωνα 6974018716 • Νέος Κόσμος 6985749304

• Παγκράτι 6974793603 • Κυψέλη-Αγ. Παντελεήμονα 6957500101 **ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ:** Νέα Ιωνία 6972036692 • Χαλάνδρι 6974972217

• Μαρούσι 6978641672 • Ν. Ηράκλειο 6945498732 **ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ:** Άλιμος 6945754555 • Γλυφάδα 6944548787 • Αγ. Δημήτριος-

Μπραχάμι 6932566460 **ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ:** Περιστέρι 6977710683 • Αγ. Ανάργυροι 6936899442 • Ίλιον 6957500102

• Χαϊδάρη 6974701829 **ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ:** Ζωγράφου 6937271330 • Βύρωνα 6972318747 **Λαύριο** 6979925065

ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6944810156 • **Σαλαμίνα** 6973376378

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • 5ο Διαμέρισμα 6972814199 • Τούμπα 6995270465 • Δυτικές Συνοικίες 6979942083

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ: Καλαμάτα 6932422501 • Πάτρα 6973235894 • Βόλος 6979459034 • Ρέθυμνο 6932008743 • Ηράκλειο 6976332197

• Ιεράπετρα 6976786326 • Γιάννενα 6945704488 • Βέροια 6977684341 • Κοζάνη 6934374825 • Λιβαδειά 6948364232

• Κομοτηνή 6907843752

www.dea.org.gr

Αυξήσεις και χαράτσι βάζουν φωτιά στους λογαριασμούς της ΔΕΗ

Του Σπύρου Αντωνίου

Μετά τη μονιμοποίηση του χαρατσιού στους λογαριασμούς της ΔΕΗ, ήρθαν και οι πρωτοχρονιάτικες αυξήσεις στα τιμολόγια του ηλεκτρικού ρεύματος, για να αποδειχτεί ακόμα μια φορά ότι η μόνη «κόκκινη γραμμή» κυβέρνησης και τρόικας είναι η εξαθλίωση των λαϊκών στρωμάτων.

Η μέση αύξηση των τιμολογίων κατά 9,2%, που ανακοίνωσε ο Παπακωνσταντίνου, δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα, καθώς με την ταυτόχρονη αύξηση του τέλους Ανανεώσιμων Πηγών Ενέργειας κατά 3%, το κόστος για τον καταναλωτή επιβαρύνεται πάνω από 15%! Το εξοργιστικό είναι ότι αναμένονται και νέες αυξήσεις εντός του 2012, λόγω «πεσμένης» κερδοφορίας των μετόχων της επιχείρησης. Σε συνδυασμό με τη δεύτερη δόση του χαρατσιού που θα καταφθάσει στα νοικοκυριά το Γενάρη, η παροχή ενός κοινωνικού αγαθού όπως το ηλεκτρικό ρεύμα μετατρέπεται σε κανονική ληστεία.

Αντιστάσεις

Στο επίπεδο των αντιστάσεων συνεχίζονται οι δράσεις ανυπακοής των τοπικών επιτροπών, λαϊκών συνελεύσεων και σωματείων ενάντια στα χαράτσια. Στο Πέραμα, με βάση απόφαση της ΕΛΜΕ Πειραιά για έμπρακτη αγωνιστική αλληλεγγύη στις οικογένειες των μαθητών, καθηγητές, μαζί με τις συνελεύσεις και τις επιτροπές γειτονιάς, επανασύνδεσαν το ρεύμα σε δύο νοικοκυριά με μηδενικά εισοδήματα (άνεργοι γονείς), που από το καλοκαίρι ζούσαν με δανεικό ρεύμα και κεριά. Τη Δευτέρα, 9 Γενάρη, το Δίκτυο αλληλεγγύης Εξαρχείων και άλλες συλλογικές ομάδες πραγματοποιήσαν συγκέντρωση διαμαρτυρίας στην οδό Σοφοκλέους, έξω από το γραφείο εργολάβων που έχουν αναλάβει τις διακοπές ρεύματος.

Στο δήμο Ωρωπού η επιτροπή των κατοίκων έχει συγκεντρώσει δεκάδες λογαριασμούς και αποδείξεις πληρωμής χωρίς την καταβολή του χαρατσιού. Στη Ν. Σμύρνη τα εξώδικα, που ετοιμάζονται, πλησιάζουν τα

1.000, ενώ ένα ολόκληρο χωριό στη Λαμία (Ανθήλη) αποφάσισε ομόφωνα να εμποδίσει κάθε απόπειρα να κοπεί το ρεύμα σε σπίτι του χωριού.

Συγχρόνως, οι δικαστικές αποφάσεις απαγόρευσης διακοπής ρεύματος πληθαίνουν. Τις προηγούμενες ημέρες το Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης έκανε δεκτή προσφυγή δικηγόρου, που αρνείται να πληρώσει το χαράτσι, ενώ δεκτές έγιναν και οι πρώτες ομαδικές προσφυγές κατοίκων κατά του «τέλους» ακινήτων, στο δήμο Ν. Ηρακλείου και στον Ωρωπό.

Τέλος, η επιτροπή «Δεν χρωστάμε-Δεν πουλάμε-Δεν πληρώνουμε» και ο Συντονισμός Πρωτοβάθμιων Σωματείων ετοιμάζουν νέα παναττική ημέρα δράσης ενάντια στα χαράτσια, με απογευματινό συλλαλητήριο, πιθανότατα στις 19/1. Ήδη κάποιες τοπικές επιτροπές και συνελεύσεις έχουν αποφασίσει τη συμμετοχή τους. Η μέρα της κινητοποίησης θα οριστικοποιηθεί σε νέα σύσκεψη την Πέμπτη, 12/1/2012.

Συζητήσεις με θέμα «Αντίσταση και αλληλεγγύη την εποχή της κρίσης-Η στάση της Αριστεράς» οργανώνονται από Τ.Ο. της ΔΕΑ.

Πιο συγκεκριμένα, συζητήσεις θα γίνουν:

- **Στα Εξάρχεια** την Τετάρτη 11/1, στις 7.30μμ, στο «Άμα Λάχει», Μεθώνης 66.
- **Στου Ζωγράφου** την Πέμπτη 12/1, στις 7.30μμ, στο «Κίνημα στην Πόλη», Τραυλαντώνη και Καλλιστράτους.
- **Στον Άλιμο** την Πέμπτη 12/1, στις 8μμ. Τηλ. Επικ.: 6945754555.
- **Στο Περιστέρι** το Σάββατο 14/1, στις 5μμ, στο «Σύλλογο για το Μπουρνάζι», Μονεμβασίας 12.
- **Στου Γκύζη** την Κυριακή 15/1, στις 6μμ, στην «Αίθουσα Ελληνικής επιτροπής βοήθειας και στήριξης παιδιού», Μπουκουβάλα 26 – πλησίον ΙΚΑ Αλεξάνδρας. Μετά τη συζήτηση θα ακολουθήσει προβολή του ντοκιμαντέρ «The take» που περιγράφει την προσπάθεια των Αργεντινών εργατών να οργανώσουν την παραγωγή και τη ζωή τους το 2001.

Η Τ.Ο. ΔΕΑ Δυτικών οργανώνει γλέντι με ζωντανή λαϊκή και ρεμπέτικη μουσική για την ενίσχυση της «Εργατικής Αριστεράς», την Παρασκευή 20 Γενάρη,

μετά τις 8.30 μ.μ., στο Στέκι Αριστερής Κίνησης Περιστερίου (Σαρανταπόρου 74, Περιστέρι). Η είσοδος είναι 3 ευρώ και περιλαμβάνει κρασί, ρακή ή τσίπουρο.

Ο καπιταλισμός φέρνει την εξαθλίωση, όχι τα νομίσματά του

Οι καπιταλιστές θέλουν λιτότητα, είτε σε ευρώ είτε σε δραχμές. Εμείς;

«Στην παρούσα φάση μας οφείλετε: 11.200.000 ευρώ ή 3.816.400.000 δρχ. ή 9.414.324,57 λίρες Αγγλίας ή 14.505.893,02 δολάρια ΗΠΑ ή 1.121.886.010,36 ιαπωνικά γεν ή 28.152.331.606,22 κολομβιανά πέσος. Επιλέξτε εσείς, κ. Κουρή, το νόμισμα με το οποίο θα μας εξοφλήσετε!»

Μήνυμα των απεργών του Alter προς τον εργοδότη τους που τους έχει πάνω από 10 μήνες απλήρωτους.

Του Πέτρου Τσάγκαρη

Η συζήτηση εντός της Αριστεράς για την αναγκαιότητα ή όχι εξόδου από τη ζώνη του ευρώ συνεχίζεται μέσα στα καινούργια πλέον δεδομένα, τόσο σε ευρωπαϊκό επίπεδο όσο και σε επίπεδο ελληνικού καπιταλισμού. Το ερώτημα είναι αν οι εργαζόμενοι έχουν συμφέρον να προτιμήσουν ένα συγκεκριμένο νόμισμα, ή, όπως λένε οι απεργοί του Alter, εκείνο που προέχει είναι το ποιος θα πληρώσει την κρίση.

Σε επίπεδο εκπροσώπων του ευρωπαϊκού καπιταλισμού, η σύνοδος κορυφής του Δεκεμβρίου άνοιξε το δρόμο για πιθανή αποβολή «άτακτων» κρατών μελών, δηλ. κρατών που δεν μπορούν να φρεναίνουν ελλείμματα και χρέος. Είναι προφανές ότι αυτό αφορά σε πρώτη φάση την Ελλάδα. Σε επίπεδο ελληνικής άρχουσας τάξης έχουμε επίσης αλλαγές. Το κυρίαρχο τμήμα αυτή τη στιγμή επιμένει ότι μια έξοδος (ή μια αποβολή) από το ευρώ θα ήταν καταστροφική για όλες τις τάξεις στην Ελλάδα. Φυσικά χρησιμοποιούν αυτόν τον εκβιασμό για να μπορέσουν να επιβάλουν κι άλλα αιματηρά μέτρα σε βάρος των εργαζομένων.

Επανεκτίμηση

Όμως ταυτόχρονα αρχίζουν να επανεκτιμούν το αν τους συμφέρει η παραμονή στο ευρώ, μέσα στις νέες συνθήκες. Δεν έχει μόνον η Μέρκελ και οι Γερμανοί καπιταλιστές plan B –έχουν και οι Έλληνες «συνάδελφοί» τους. Η άρχουσα τάξη θέλει να διατηρήσει την κυριαρχία της και μετά την μεγάλη αναταραχή που θα κάνει επιβεβλημένη μια «εθνική στροφή» του ελληνικού καπιταλισμού με επιστροφή στη δραχμή. Στις

3/1 ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Π. Καψής δήλωσε πως υπάρχουν πολλές επιχειρηματικές και πολιτικές δυνάμεις που θέλουν την επιστροφή στη δραχμή. Η δήλωση αυτή αναζωπύρωσε τα διεθνή δημοσιεύματα για επιστροφή της Ελλάδας στο άλλοτε εθνικό νόμισμα – η «Bild», π.χ., κυκλοφόρησε με πρωτοσέλιδο άρθρο υπό τον τίτλο «Οι Έλληνες μιλούν για επιστροφή στη δραχμή». Η «Frankfurter Allgemeine Zeitung» επικαλέστηκε επίσης τις δηλώσεις Καψή, λέγοντας μέχρι σήμερα η έξοδος από το ευρώ αποτελούσε ταμπού για την Αθήνα και υπονοώντας ότι αυτό δεν ισχύει πλέον.

Ένας από τους πολιτικούς αστέρες που αβαντάρει τελευταία η άρχουσα τάξη, ο Βασίλης Μαρκεζίνης, έγραψε τα εξής χαρακτηριστικά σε άρθρο στο «Παρόν» της 7/1: «Πρέπει να αποφευχθεί πάση θυσία η επικείμενη μετατροπή σε αγγλικό δίκαιο των νέων δανειακών συμβάσεων. **Μια και η πτώχευσή μας δεν πρέπει να αποκλείεται, όπως άλλωστε και η επάνοδός μας στη δραχμή** [σ.σ.: οι υπογραμμίσεις είναι στο πρωτότυπο άρθρο], κάτι τέτοιο θα σήμαινε ότι οι πιστωτές μας θα γίνονταν νόμιμοι ιδιοκτήτες των κοιτασμάτων μας! Θα χάναμε έτσι τη μόνη σίγουρη προίκα που μας απομένει!».

Η κρίση έχει βέβαια αποδυναμώσει την ισχύ διάφορων τμημάτων των Ελλήνων καπιταλιστών και έχει υποβιβάσει μερικώς την Ελλάδα στην ιμπεριαλιστική αλυσίδα. Όμως ειδικά στην περιοχή των Βαλκανίων και της ανατολικής Μεσογείου, οι Έλληνες καπιταλιστές και το κράτος τους παραμένουν μια υπολογίσιμη δύναμη. Ήδη έχουν κάνει στροφή 180ο στη στρατηγική τους: Καλύτερη από-

δειξη είναι η πολιτικοστρατιωτική συμμαχία τους με το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ, με στόχο τον έλεγχο των ενεργειακών αποθεμάτων στην Α. Μεσόγειο, μέσω της ανακήρυξης των περιφημων ΑΟΖ. Σε αυτή την ανήκουστη μέχρι χθες συμμαχία, συμφωνούν όλα τα κόμματα της άρχουσας τάξης. Στο ίδιο άρθρο, που αναφέραμε, ο Μαρκεζίνης προτείνει το **συνολικό εναλλακτικό πακέτο εκτός ευρώ**, δείχνοντας ως στρατηγική λύση τα «τεράστια αποθέματα αερίου στα ισραηλικοκυπριακά σύνορα» αλλά και την αποδοχή της πρότασης «Ρώσων και Ισραηλινών για διεξαγωγή γεωτρήσεων νοτίως της Ιεράπετρας με δικά τους έξοδα».

Η Αριστερά

Το ΚΚΕ, παρά την (κατά παράδοση) θολή γραμμή των σταδίων, δηλ. τη «λαϊκή εξουσία-λαϊκή οικονομία», είναι προσεκτικό και δεν έχει εμπλακεί στη νομισματομαχία. Η Α. Παπαρήγα δηλώνει σε κάθε ευκαιρία ότι, αν η επιστροφή στη δραχμή πραγματοποιηθεί υπό τους σημερινούς πολιτικοοικονομικούς συσχετισμούς δύναμης, θα έχει ως συνέπεια μια πρωτόγνωρη φτωχοποίηση των μισθωτών και των συνταξιούχων. Πράγματι, η επιστροφή σε ένα (εξαρχής υποτιμημένο) νόμισμα, που σχεδόν ακαριαία θα υποτιμηθεί ακόμη περισσότερο, θα εξανεμίσει όλες τις αξίες που αφορούν τους μισθωτούς (μισθούς, συντάξεις, κατοικίες κ.λπ.), αλλά και τους αγρότες (αξία καλλιεργήσιμης γης). Αντίθετα οι καπιταλιστές –που διατηρούν στο εξωτερικό καταθέσεις πάνω από 600 δισ. ευρώ– θα έχουν τη δυνατότητα να αποκτήσουν κοψοχρονιά τις δημόσιες επιχειρήσεις, τα νοσοκομεία, τη γη. Θα πρόκειται για μια κολοσσιαία μεταφορά πλούτου από τους φτωχούς στους πλούσιους και από το Δημόσιο στους ιδιώτες, η οποία θα μπορεί

να συγκριθεί μόνον με ό,τι έγινε στην Α. Ευρώπη μετά το 1989.

Στο ολίστημα που αποφεύγει το ΚΚΕ, πέφτει ένα τμήμα της άκρας Αριστεράς. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, στην πρόσφατη συνδιάσκεψή της, υιοθέτησε το στόχο της «αντικαπιταλιστικής εξόδου από το ευρώ». Ωστόσο, αν μιλάμε για αντικαπιταλιστική ανατροπή και για το σύστημα που θα προκύψει έπειτα από αυτή, ασφαλώς το νόμισμα δεν είναι το καλύτερο σημείο για να αρχίσουμε – κανένας θεωρητικός της επανάστασης και κανένα από τα μεγάλα επαναστατικά ξεσπάσματα δεν ξεκίνησαν από εκεί, ακόμη κι αν χρειάστηκαν να ληφθούν νομισματικά μέτρα. Όμως στην πράξη αποδεικνύεται ότι το «αντικαπιταλιστική» είναι ένας προσχηματικός επιθετικός προσδιορισμός. Αντίθετα «σημαία» της πρότασης είναι το «έξοδος από το ευρώ» και κάτω από αυτή τη σημαία καλούνται να συναχθούν οι εργαζόμενοι. Πολύ φυσιολογικά αυτή η ιεράρχηση οδηγεί πολλούς συντρόφους και οργανώσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στο να προσαρμόζονται στους διάφορους «ρεαλιστές» ριζοσπάστες οικονομολόγους, να ξεχνούν τον προσδιορισμό «αντικαπιταλιστική» και να εστιάζουν μόνον στο ουσιαστικό: έξοδος από το ευρώ.

Δραχμή

Δυστυχώς, το υποτιθέμενο υπερριζοσπαστικό αίτημα φανερώνει την πραγματική ουσία του όταν αρχίζει να αιτιολογείται η επιστροφή στη δραχμή: ανάκτηση του όπλου της νομισματικής πολιτικής, υποτίμηση ως μέθοδος βελτίωσης της ανταγωνιστικότητας και τελικά παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας. Έτσι η έξοδος από το ευρώ γίνεται ταυτόχρονα ένα αναποτελεσματικό και αντιδραστικό μέτρο: Ακόμη και στο «Πριν» (7/1/12), μια εφημερίδα που υποστηρίζει την έξοδο, ο Χ. Αλταμίρα προειδοποιεί για το αναποτελεσματικό τέτοιων πολιτικών

λέγοντας ότι οι πετυχημένες υποτιμήσεις που έγιναν στις χώρες της Α. Αμερικής δεν μπορούν να επαναληφθούν σήμερα σε συνθήκες γενικευμένης παγκόσμιας κρίσης.

Δεν είναι μόνον αυτό το πρόβλημα, καθώς η νέα δραχμή δεν θα χορεύει μόνη της σε αυτό το νομισματικό χορό. Θα έχει απέναντί της τη λιρέτα, το εσκούδο, την πεσέτα, δηλ. θα επιβληθεί στους εργαζόμενους της Ευρώπης ένα ντόμινο υποτιμήσεων στο όνομα της ανταγωνιστικότητας με τελικό αποτέλεσμα (στην καλύτερη περίπτωση, γιατί υπάρχει πλέον και η πιθανότητα των θερμών πολέμων) να «ισορροπήσουν» οι αγορές σε μισθούς της τάξης των 400 ευρώ. Οι απώλειες αυτού του οικονομικού πολέμου θα αφορούν τους εργαζόμενους, ενώ τα κέρδη, τους καπιταλιστές.

Ο Κ. Λαπαβίτσας, ένας από τους πιο γνωστούς οικονομολόγους που υποστηρίζουν την έξοδο από το ευρώ, παραδέχεται με ειλικρίνεια πως ως συνέπεια των προτάσεών του, οι εργαζόμενοι μεσοπρόθεσμα θα ζούσαν σε συνθήκες σημαντικών ελλείψεων σε τρόφιμα, καύσιμα, φάρμακα. Γεννάται το ερώτημα: Στην Ελλάδα, που είναι μέσα στις 32 πλουσιότερες χώρες του κόσμου, η Αριστερά θα ζητήσει κι άλλες θυσίες;

Ασφαλώς όχι. Υπάρχει τέτοιος πλούτος ώστε μια πιθανή αυριανή εργατική κυβέρνηση στην Ελλάδα μπορεί να ΒΕΛΤΙΩΣΕΙ ΡΑΓΔΑΙΑ τη ζωή εκατομμυρίων Ελλήνων και Ελληνίδων στην υγεία, την παιδεία, τη στέγαση, τους μισθούς, το ωράριο και τις άλλες εργασιακές συνθήκες. Το μόνο πρόβλημα είναι το πώς θα πεισθεί η πλειονότητα του πληθυσμού ότι όχι μόνον υπάρχει ζωή έξω από τον καπιταλισμό, αλλά ότι είναι και καλύτερη. Ότι, δηλ., είναι ΙΚΑΝΗ αυτή η πλειονότητα να πάρει τον έλεγχο της παραγωγής στα χέρια της και ότι αξίζει να παλέψει γι' αυτό.

Περικύκλωση του Ιράν και απειλές πολέμου

Του Πάνου Πέτρου

Η περικύκλωση του Ιράν από τους ιμπεριαλιστές παίρνει όλο και πιο επιθετική μορφή το τελευταίο διάστημα.

Το πρόσφατο μπαράζ σκληρών κυρώσεων έχει χαρακτηριστεί σωστά από την Τεχεράνη «οικονομικός πόλεμος». Στις ΗΠΑ επικυρώθηκε η ποινικοποίηση των συναλλαγών με την Ιρανική Κεντρική Τράπεζα, που απειλεί κάθε ξένη τράπεζα, με αποκλεισμό από το αμερικανικό χρηματοπιστωτικό σύστημα. Η σύνοδος υπουργών Εξωτερικών της Ε.Ε. στις 30 Γενάρη θα συζητήσει την επιβολή εμπάργκο στο ιρανικό πετρέλαιο και οι πληροφορίες λένε πως ξεπεράστηκαν οι αντιδράσεις χωρών που εξαρτώνται από το Ιράν (Ελλάδα, Ιταλία, Ισπανία κ.ά.). Ηδη η Σαουδική Αραβία δηλώνει έτοιμη να καλύψει το κενό που θα δημιουργήσει το εμπάργκο.

«Ειρηνικά» μέσα;

Αυτή η εκστρατεία κυρώσεων θα έπρεπε να έχει ήδη καταγγελθεί από την Αριστερά. Τα «ειρηνικά» μέσα μπορούν να ρημάξουν ζωές, όπως συνέβη στο Ιράκ με τις κυρώσεις ανάμεσα στον πρώτο και το δεύτερο πόλεμο του Κόλπου, που προκάλεσαν χιλιάδες θανάτους. Θα έπρεπε να έχουν ήδη καταγγελθεί από την Αριστερά και για ένα δεύτερο λόγο, που προκύπτει επίσης από την εμπειρία του Ιράκ: Οι οικονομικές κυρώσεις συνήθως οδηγούν στη στρατιωτική επέμβαση. Τα think tank της αμερικανικής Δεξιάς ήδη χτυπάνε τα τύμπανα του πολέμου. Οι προ-

κριματικές των Ρεπουμπλικάνων εξελίσσονται σε μια κούρσα προς τα δεξιά και έχουν επαναφέρει το «bomb-bomb-bomb Iran» στην κεντρική πολιτική σκηνή. Το Ρεπουμπλικάνικο Κόμμα κατηγορεί τον Ομπάμα πως αφήνει το Ισραήλ ανυπεράσπιστο και η εμπειρία έχει δείξει ότι κάθε τέτοια επίθεση οδηγεί τους Δημοκρατικούς σε δεξιά μετατόπιση.

Είναι γεγονός πως η αμερικανική κυβέρνηση διατάζει μπροστά σε μια στρατιωτική επίθεση στο Ιράν. Ο υπουργός Αμυνας Λίον Πανέτα επεσήμανε πως μια στρατιωτική δράση «θα μπορούσε να έχει σοβαρές επιπτώσεις στην περιοχή». Οι ΗΠΑ θέλουν να εξαντλήσουν κάθε διπλωματικό και οικονομικό μέσο, με το βλέμμα στις βουλευτικές εκλογές του Μάρτη, όπου ελπίζουν να ισχυροποιηθεί μια «μετριοπαθής» πτέρυγα στο ιρανικό καθεστώς. Η πραγματικότητα είναι αντίστροφη. Η περικύκλωση του Ιράν συσπει-

ρώνει γύρω από το καθεστώς τον ιρανικό λαό, ακόμα και όσους διαφωνούν με το πυρηνικό πρόγραμμα.

Το Ισραήλ δείχνει πιο ετοιμοπόλεμο. Ο Εχούντ Μπαράκ δήλωσε πως το Ισραήλ δεν μπορεί να περιμένει αν οι διπλωματικές ενέργειες του Ομπάμα θα έχουν επιτυχία... Η βρετανική «Daily Mail» ισχυρίζεται πως το Ισραήλ θα χτυπήσει «αργά ή γρήγορα» το Ιράν και εκτιμά πως οι ΗΠΑ θα παρέχουν τελικά την υποστήριξη τους.

Προετοιμασίες

Η υποστήριξη αυτή είναι ήδη εδώ. Ξεκινά άμεσα η μεγαλύτερη αμερικανοϊσραηλινή άσκηση εδώ και πάρα πολλά χρόνια. Στο πλαίσιο της χιλιάδες Αμερικανοί στρατιώτες αποβιβάζονται στο Ισραήλ, όπου θα εγκατασταθεί και αμερικανικό κέντρο διοίκησης.

Ενα σκληρό παιχνίδι απειλών είναι σε εξέλιξη. Καθώς ο Αχμαντινετζάντ ξεκινά περιοδεία στη Λατινική Αμερική (για να βρει νέ-

ους αγοραστές για το ιρανικό πετρέλαιο), η εκπρόσωπος του αμερικανικού ΥΠΕΞ προειδοποίησε: «Καθιστούμε απόλυτα σαφές στις χώρες όλου του κόσμου ότι δεν είναι η στιγμή να εμβαθύνουν τις σχέσεις τους όσον αφορά την ασφάλεια και την οικονομία με το Ιράν». Οι ΗΠΑ συγκεντρώνουν μεγάλη αεροναυτική δύναμη στον Περσικό Κόλπο, κοντά στα Στενά του Ορμούζ, όπου στις αρχές Γενάρη διεξάγονταν ιρανικά ναυτικά γυμνάσια. Η Τεχεράνη έχει προειδοποιήσει πως αν επιβληθεί εμπάργκο, θα απαντήσει αποκλείοντας τα Στενά. Από το Ορμούζ διέρχεται, εκτός από το ιρανικό πετρέλαιο, και εκείνο της Σαουδικής Αραβίας, των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων, του Ιράκ και του Κουβέιτ, που φτάνει στο 30% του παγκόσμιου πετρελαίου. Ο αμερικανικός 5ος Στόλος, που σταθμεύει στο Μπαχρέιν, έχει απαντήσει πως θα υπερασπιστεί την «ελεύθερη εμπορική διακίνηση».

Μια επίθεση στο Ιράν μπορεί να ανοίξει τον ασκό του Αιόλου. Η σύγκρουση μπορεί να διαχυθεί στο Ιράκ και τη Συρία, να μεταφερθεί προς το Ισραήλ από τη Χεζμπολάχ και τους ιρανικούς πυραύλους. Όλες οι δυνάμεις θα κληθούν να πάρουν θέση, ενώ η Ουάσιγκτον επαναφέρει το δόγμα Μπους «ή μαζί μας ή εναντίον μας». Για την παραπαίουσα παγκόσμια οικονομία μια πετρελαϊκή κρίση μπορεί να έχει ανυπολόγιστες συνέπειες. Κι όλα αυτά με εξαιρετικά αμφίβολη την επιτυχία για τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό.

Κρίση και πόλεμος

Αυτό κάνει ακόμα και μετριοπαθείς αναλυτές να καταγγέλλουν τις πολεμικές απειλές ως παράλογες. Ωστόσο, ό,τι κάνει πιθανή μια τέτοια «τρέλα» είναι η καπιταλιστική κρίση, που οξύνει όλους τους «παραλογισμούς» του συστήματος. Τα τελευταία χρόνια τα θερμά μέτωπα πολλαπλασιάζονται. Στην ανατολική μεσόγειο (ΑΟΖ), στην ανατολική Ευρώπη (αντιπυραυλική ασπίδα NATO), στη Συρία (όπου κατέπλευσε ρωσική αρμάδα), στην ανατολική Ασία (περικύκλωση της Κίνας). Στο Ιράν σήμερα μοιάζει να εκδηλώνεται πιο δραματικά η τάση της κρίσης να συνδυάζεται με πόλεμο. Όσο οι κυρίαρχες τάξεις δεν βρύνονται λύση στο αδιέξοδο, η επιλογή του πολέμου θα έρχεται όλο και πιο κοντά. Το ζέσταμα της πολεμικής βιομηχανίας, η καταστροφή παραγωγικών δυνάμεων, η προοπτική λεηλασίας των ηττημένων, η υποταγή των εργαζομένων -πολιτικά και οικονομικά- στην «εθνική ενότητα» είναι κλασικά εργαλεία των καπιταλιστών για να ξεπερνούν τις κρίσεις.

Το Ιράν απειλεί την ειρήνη;

Η υστερία για το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν είναι παντελώς αστήρικτη. Στοιχειωδώς σοβαροί αναλυτές επισημαίνουν πως η έκθεση της ΙΑΕΑ δεν έχει τίποτε το νέο, επαναλαμβάνει τις «υποψίες» του 2004 και του 2008, με στοιχεία που προέρχονται αποκλειστικά από τις ΗΠΑ και το Ισραήλ. Δεν γνωρίζουμε αν το Ιράν αναπτύσσει ή όχι πυρηνικά για στρατιωτικούς σκοπούς. Υπάρχει ένας σοβαρός λόγος που κάνει τις σκέψεις αποκτησης πυρηνικών όπλων έντονες στην Τεχεράνη: Είναι η ίδια η ιμπεριαλιστική περικύκλωση που την απειλεί.

Παρεμπιπτόντως, είχε συζητηθεί στο παρελθόν η προοπτική μετατροπής της Μέσης Ανατολής σε «ελεύθερη από πυρηνικά όπλα ζώνη». Ναυάγησε όταν η Ουάσιγκτον ζήτησε να εξαιρεθεί το Ισραήλ...

Το Ιράν κατηγορείται γενικόλογα για «επιθετικότητα». Σύμφωνα με το ίδιο το Πεντάγωνο, είναι μια χώρα με «αυστηρά αμυντικό δόγμα, σχεδιασμένο να επιβραδύνει τυχόν εισβολή για να επιβάλει μια διπλωματική λύση». Το δόγμα των ΗΠΑ, της Ε.Ε. και του Ισραήλ από την άλλη το έχουν ζηήσει στο πετσί τους εκατομμύρια Ιρακινοί, Αφγανοί, Παλαιστίνιοι, Λιβανέζοι...

Το άλλο μεγάλο έγκλημα του Ιράν είναι ότι υποστηρίζει τη Χεζμπολάχ και τη Χαμάς. Πρόκειται για τις δύο μεγαλύτερες πολιτικές δυνάμεις στο Λίβανο και την Παλαιστίνη, αν οι εκλογές έχουν καμία σημασία. Προφανώς δεν έχουν, αν ρίξει κανείς μια ματιά στα καθεστώτα που στηρίζει η «δημοκρατική» Δύση, με κορυφαίο το κάστρο ενάντια στον ιρανικό «εξτρεμισμό», τη Σαουδική Αραβία...

Η Ελλάδα στους πρόθυμους

Τα αντιπολεμικά καθήκοντα είναι πιθανό να αναβαθμιστούν άμεσα. Ξεκινώντας σήμερα από ένα καθαρό «κάτω τα χέρια από το Ιράν». Σε μια ενδεχόμενη πολεμική περιπέτεια τα καθήκοντα στην Ελλάδα θα είναι αυξημένα σε σχέση με το Αφγανιστάν ή το Ιράκ. Το ελληνικό κράτος θα βρεθεί στην «πρώτη γραμμή» μιας επίθεσης στο Ιράν, καθώς είναι ένας από τους πιο στενούς συμμάχους του Ισραήλ. Οι κοινές ασκήσεις γίνονται όλο και πιο πυκνές και πιο αναβαθμισμένες. Στο ελληνικό FIR έχουν γίνει ασκήσεις εναέριου ανεφοδιασμού (που παραπέμπουν σε πρόβα αεροπορικού χτυπήματος στο Ιράν). Μέσα στο Νοέμβριο έγινε νέα κοινή άσκηση στο Ισραήλ, με τη συμμετοχή της ελίτ της ισραηλινής αεροπορίας,

η οποία είναι ιδιαίτερη επιλεκτική στις κοινές ασκήσεις.

Σύμφωνα με διπλωματικές πηγές, η ελληνική κυβέρνηση απέσυρε τις ενστάσεις της για το εμπάργκο στο Ιράν, που είχε μπλοκάρει την απόφαση στον προηγούμενο γύρο κυρώσεων, προφανώς εξασφαλίζοντας ανταλλάγματα. Λίγο καιρό πριν, ο Τζο Μπάιντεν δεν επισκέφτηκε για διακοπές την Αθήνα. Πρόσφατα βρέθηκε στο Τελ Αβίβ ο Σαμαράς, που επιχειρεί να οργανώσει την πολιτική του επιρροή γύρω από μια επιθετική εθνικιστική πολιτική.

Ο ελληνικός καπιταλισμός έχει αποδυναμωθεί από την κρίση, αλλά δεν παύει να είναι ένας τοπικός υπο-ιμπεριαλισμός, που επιχειρεί να αναδειχτεί ως πολυτιμότερος σύμμαχος των

μεγάλων δυνάμεων στην περιοχή. Η χείρα βοηθείας που δίνει στο Ισραήλ είναι αδιάρρηκτα δεμένη με την υπεράσπιση των συμφερόντων του, με τα κοιτάσματα της ανατολικής Μεσογείου στο επίκεντρο.

Η κριτική στη συμμαχία με το Ισραήλ ως «εθνικά επιζήμια» υπονοεί το στόχο μιας πιο «έξυπνης» ή και πιο επιθετικής εξωτερικής πολιτικής για το ελληνικό κεφάλαιο. Η υιοθέτηση μιας «εθνικής» πολιτικής από την Αριστερά κρύβει θανάσιμους κινδύνους μπροστά στην ένταση των εθνικισμών και την απειλή συρράξεων.

Ο ταξικός διεθνισμός, η επίγνωση πως σε κάθε χώρα υπάρχουν «δύο έθνη» σε σύγκρουση, είναι αναγκαίος στρατηγικός «βράχος» για να στηριχθεί μια αποτελεσματική πολιτική στις μεγάλες προκλήσεις που έρχονται.

Η Βόρεια Κορέα και η Αριστερά

Του Πάνου Πέτρου

Ο θάνατος του Κιμ Γιονγκ Ιλ, ο «εθνικός θρήνος» και η απίθανη «διαδικασία» διαδοχής που έφερε στη θέση του νεκρού δικτάτορα το γιο του Κιμ Γιονγκ Ουν, που θα κυβερνήσει έχοντας το πλευρό του το θείο του, προκάλεσαν συζήτηση για το βορειοκορεατικό καθεστώς.

Τα δυτικά ΜΜΕ βρήκαν μια καλή ευκαιρία να επιτεθούν στον «κομμουνισμό». Οι ειρωνείες και οι απορίες των «πολιτισμένων» για τη μαζική υστερία, που είδαμε στις τηλεοπτικές οθόνες, είναι τσάμπα μαγκιά. Η προσωπολατρία δεν είναι ξένη στην πολιτική πρακτική αστικών και σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων στις δυτικές δημοκρατίες, ενώ φαινόμενα μαζικής υστερίας (σε χαρές ή σε λύπες) έχουμε δει να καλλιεργούνται στον «πολιτισμένο κόσμο» για πολιτικές προσωπικότητες ή για διασημότητες, με καλύτερο παράδειγμα την Αγγλία –την παλαιότερη δημοκρατία της Ευρώπης– και τις βδέλλες που ονομάζονται «βασιλική οικογένεια». Στο ζήτημα της «οικογενειοκρατίας» μάλιστα, ειδικά το ελληνικό πολιτικό προσωπικό της άρχουσας τάξης δεν θα έπρεπε να μιλά.

Όμως το πρόβλημα είναι βαθύτερο. Οι απολογητές του καπιταλισμού βρίσκουν και μιλάνε, όσο η Αριστερά αρνείται να ξεκαθαρίσει με το παρελθόν της.

ΚΚΕ

Τις μέρες μετά το θάνατο του Γιονγκ-ιλ, στο επίκεντρο βρέθηκε το ΚΚΕ, με το συλλυπητήριο τηλεγράφημα στο Εργατικό Κόμμα Β. Κορέας. Είναι ένα πράγμα η καταγγελία του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και τελείως διαφορετικό η υπεράσπιση του δικτατορικού καθεστώτος ως «σοσιαλιστικό» ή κάτι παρόμοιο (αντι-ιμπεριαλιστικό, αδέσμευτο...) που υποτίθεται έχει κάποια σχέση με την Αριστερά.

Ο «Ριζοσπάστης» κάνει ελάχιστη κριτική στο καθεστώς, ενώ ξεπερνά την παρατήρησή του ότι η οικογενειοκρατία είναι αταίριαστη με την «εργατική εξουσία» χωρίς καμία εξήγηση. Η ταύτιση της «εργατικής εξουσίας» με το σουλτανισμό του βορειοκορεατικού καθεστώτος, με μια κοινωνία-στρατών, όπου ο στρατός απολαμβάνει πρόνοια, ενώ μεγάλη μερίδα του πληθυσμού λιμοκτονεί, κάνει την ίδια (και μεγαλύτερη, καθώς προέρχεται από ένα Κο-

μμουνιστικό Κόμμα) ζημιά με τη δυτική προπαγάνδα.

Απέναντι σε αυτά τα καθεστώτα, το ΚΚΕ είναι το πιο συνεπές στην ανάλυσή του. Το υπόλοιπο φάσμα της σταλινικής ή σταλινογενούς Αριστεράς, που για δεκαετίες υποστήριξε καθεστώτα του «υπαρκτού» ως σοσιαλιστικά, ποτέ δεν πρόσφερε μια πειστική εξήγηση για το πώς άλλαξαν χαρακτήρα αυτά τα καθεστώτα και τι είναι σήμερα. Κανείς δεν ισχυρίζεται (πέραν του ΚΚΕ) ότι στη Β. Κορέα χτίζεται ο σοσιαλισμός πλέον. Αλλά επίσης κανείς δεν απαντά πώς και πότε έπαψε να είναι «σοσιαλιστική».

Αντι-ιμπεριαλισμός;

Υπάρχει η ευκολία της περιγραφής της Β. Κορέας ως «αγκάθι στα πλευρά» του ιμπεριαλισμού και η απόδοση όλων των δεινών του κορεατικού λαού στην «ιμπεριαλιστική περικύκλωση». Αυτή εξηγεί τη στρατιωτικοποίηση, την ανάπτυξη πυρηνικών όπλων, το «τζούχε» (οικονομία της αυτάρκειας). Οι δραματικές επιπτώσεις που έχουν επιφέρει στην κορεατική εργατική τάξη αυτές οι πολιτικές αρκούν για να διαλύσουν το μύθο του «σοσιαλισμού σε μια μόνο χώρα», αλλά και τις φαντασιώσεις για ένα ενδιάμεσο στάδιο «αυτοδύναμης ανάπτυξης». Η ιμπεριαλιστική περικύκλωση υπάρχει όχι επειδή στη Β. Κορέα κυριαρχεί η εργατική εξουσία, αλλά λόγω του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού των ΗΠΑ με την Κίνα. Για την κορεατική άρχουσα τάξη είναι φυσιολογική επιλογή να αναπτύξει πυρηνικά ως μέσο άμυνας, τη στιγμή που ο λαός λιμοκτονεί, αλλά στην Αριστερά δεν έχει καμιά θέση μια τέτοια αντίληψη για τον αντι-ιμπεριαλιστικό αγώνα.

Το πρόβλημα διαπερνά ένα πολύ πλατύτερο φάσμα της Αριστεράς και επίσης αυτής που επιτέθηκε στο ΚΚΕ ή το ειρωνεύτηκε με αφορμή την ανάλυσή του για τη Β. Κορέα. Ο ευρωκομμουνισμός

συγκροτήθηκε παίρνοντας σαφείς αποστάσεις από τη Σοβιετική Ένωση. Αλλά, απομακρυνόμενος από το παλιό «κέντρο» και την υποστήριξή του, βρήκε νέες «σοσιαλιστικές πατρίδες» όπως η Ρουμανία του Τσαουσέσκου. Ανάμεσά τους υπήρξε και η Βόρεια Κορέα, την οποία σήμερα εύκολα απαρνούνται, χωρίς όμως να μπαίνουν στον κόπο να εξηγήσουν πώς και πότε άλλαξε το κοινωνικό σύστημα.

Οι κριτικές στο καθεστώς των Κιμ συνήθως έχουν να κάνουν με χαρακτηρισμούς όπως «απολυταρχία», ενώ πολλές φορές έχει γίνει για την προσωπολατρία ως πηγή λαθών για την Αριστερά (Στάλιν, Ζαχαριάδης κ.λπ).

Προσωπολατρία

Η προσωπολατρία δεν είναι η αιτία των «προβλημάτων» του παρελθόντος. Είναι σύμπτωμα και υπήρξε ένα αναγκαίο και αποτελεσματικό μέσο υπεράσπισης της απελευθέρωσης για την εδραίωσή της. Ήταν ένα αναγκαίο και αποτελεσματικό μέσο οχύρωσης των ηγεσιών στα ΚΚ, για να επιβάλλουν την υποταγή στο διεθνές κέντρο, τη στρατηγική μετάλλαξη των κομμάτων αυτών και την επιβολή των εκάστοτε εγκληματικών επιλογών τακτικής.

Για τη μεγάλη πλειοψηφία της Αριστεράς ένα τέτοιο ξεκαθάρισμα για το «σοσιαλισμό που γνωρίσαμε» δεν έγινε ποτέ. Παραπαίει ανάμεσα σε θεωρίες «λαθών» και «στρεβλώσεων» ή αφήνει άλυτα αυτά τα ζητήματα, επιχειρώντας ένα «άλλα προς τα μπρος» και την αναζήτηση του «σοσιαλισμού του 21ου αιώνα».

Στη συζήτηση για τη Β. Κορέα, επαναλαμβάνεται και η ιστορική ευρωκομμουνιστική απάντηση της «δημοκρατίας και της ελευθερίας». Είναι ένα επιχείρημα που εξακολουθεί να μην απαντά στο χαρακτήρα αυτών των καθεστώτων, πέρα από το ότι ήταν αντιδημοκρατικά. Ο προσδιορισμός

«δημοκρατικός» είναι πλεονασμός, όταν μιλάμε για το σοσιαλισμό. Η εργατική εξουσία παραμένει η δημοκρατικότερη μορφή οργάνωσης που έχει γνωρίσει η κοινωνία. Από αυτή την άποψη πρόκειται για μια απάντηση όχι μόνο ανεπαρκή, αλλά και γεμάτη παγίδες στο τι ακριβώς σηματοδοτεί.

Κρατικός καπιταλισμός

Τα καθεστώτα που προέκυψαν «κατ' εικόνα» της σταλινικής ΕΣΣΔ ήταν κρατικοί καπιταλισμοί που επέβαλλαν στην εργατική τάξη μια ακραία εκμετάλλευση, για να επιτευχθεί η αναγκαία συσσώρευση και ο στόχος καθυστερημένες οικονομίες να «φτάσουν και να ξεπεράσουν» το δυτικό καπιταλισμό.

Στη σοβιετική Ρωσία, η γραφειοκρατία επέβαλλε μια απελευθέρωση πάνω στα ερείπια του εργατικού κράτους, που άφησε πίσω του ο εμφύλιος και η ιμπεριαλιστική εισβολή και μέσα από τη φυσική και πολιτική εξόντωση της παλιάς, επαναστατικής «φρουράς» των μπολσεβίκων. Αν η συζήτηση για το πώς χάθηκε η ρώσικη επανάσταση είναι πολύ μεγαλύτερη, τα πράγματα ξεκαθαρίζουν στα υπόλοιπα καθεστώτα που προέκυψαν είτε από τα σοβιετικά τανκς στην Ανατολική Ευρώπη, είτε από αγροτικούς στρατούς καθοδηγούμενους αλλού από ριζοσπάστες στρατιωτικούς και αλλού από διανοούμενους. Πουθενά δεν προέκυψαν από εργατικές επαναστάσεις, στις οποίες οι εργαζόμενοι μέσα από τα δικά τους όργανα ανέλαβαν την οργάνωση της κοινωνίας και της παραγωγής.

Καθώς τα ζητήματα του οράματος και της στρατηγικής ενός σοσιαλιστικού μέλλοντος έρχονται με δριμύτητα στην επιφάνεια, αυτά τα ξεκαθαρίσματα είναι πολύτιμα, για να ξαναγίνει ο σοσιαλισμός πειστική και επιθυμητή προοπτική για τη μεγάλη πλειοψηφία των εργαζομένων.

ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΓΥΡΙΖΕΙ

Ζοφερό τοπίο στην Ουγγαρία

Το νέο σύνταγμα που ψήφισε στην Ουγγαρία η σκληρή δεξιά κυβέρνηση του Ορμπάν προκαλεί ανατριχίλα: Φιμώνεται ο Τύπος, η δικαιοσύνη χάνει την όποια ανεξαρτησία της από την εκτελεστική εξουσία, απαγορεύονται οι εκτρώσεις, ενισχύονται οι διακρίσεις απέναντι στους ομοφυλόφιλους, περιορίζονται οι «μη αναγνωρισμένες» θρησκείες, ποινικοποιείται(!) η έλλειψη στέγης κ.ά. Είναι χαρακτηριστικός ο συμβολισμός: Η «δημοκρατία της Ουγγαρίας» μετονομάζεται σε «Ουγγαρία». Η κυβέρνηση Ορμπάν έχει κηρύξει πόλεμο στα συνδικάτα, ενώ επεξεργάζεται σχέδια «αντιμετώπισης της ανεργίας» που θυμίζουν στρατόπεδα καταναγκαστικής εργασίας. Τη ζοφερή εικόνα συμπληρώνουν τα πογκρόμ της «μαυάριχης φρουράς» του νεοναζιστικού κόμματος Γιόμπικ ενάντια στους Ρομά. Το οικονομικό «πείραμα» του Ορμπάν πάντως απέτυχε και λίγο καιρό μετά την «εθνικά περήφανη» ρήξη με το ΔΝΤ, υποχρεώνεται να το καλέσει για βοήθεια. Ευτυχώς, δημιουργείται ένα κίνημα αντίστασης στο δεξιό κατήφορο, με μεγάλες διαδηλώσεις ενάντια στο νέο σύνταγμα και την κυβέρνηση. Η ΕΕ –που, τάχα, εγγυάται τη δημοκρατία για τα κράτη μέλη– ψέλλισε κάποιες ανησυχίες. Αλλά σε ένα μέτρο του Ορμπάν «πάτησε πόδι». Τον έλεγχο στην κεντρική τράπεζα της χώρας...

Η επαναστατική Αριστερά στο στόχαστρο της χούντας

Στα τέλη του 2011 οι Επαναστάτες Σοσιαλιστές στην Αίγυπτο δέχθηκαν συντονισμένες προπαγανδιστικές επιθέσεις. Η ιστοσελίδα του υπουργείου Εσωτερικών, κάποια ΜΜΕ, οι Σαλαφιστές επιτέθηκαν στην οργάνωση της επαναστατικής Αριστεράς για «αντεπαναστατική συνωμοσία για την ανατροπή του κράτους». Ένα στέλεχος των Αδελφών Μουσουλμάνων ζήτησε επίσημα να ασκηθεί ποινική δίωξη ενάντια σε ηγετικά στελέχη. Πρόκειται για παράσημο. Προφανώς η επίθεση στοχεύει σε όλη τη διάχυτη ριζοσπαστικοποίηση, αλλά η επιλογή του στόχου μας κάνει να πιστεύουμε πως οι σύντροφοι κάνουν καλή δουλειά... Ο κίνδυνος παραμένει, αλλά σε μια πρώτη φάση η επίθεση βρήκε τοίχο. Οι Επαναστάτες Σοσιαλιστές σήκωσαν το γάντι, δηλώνοντας πως πράγματι θέλουν να ανατρέψουν αυτό το καταπιεστικό κράτος και δεκάδες οργανώσεις και ακτιβιστές τους υπερασπίστηκαν. Ενώ οι αντιδράσεις μελών της Αδελφότητας, που υπενθύμισαν πόσες φορές οι Επαναστάτες Σοσιαλιστές υπερασπίστηκαν διωκόμενους ισλαμιστές, υποχρέωσαν την ηγεσία να αδειάσει το στέλεχος της που μίλησε κατά των Σοσιαλιστών...

Αντι-ιμπεριαλισμός από τα πάνω

Ο ηγέτης της Χαμάς, Χανίγιε, επισκέφτηκε την Άγκυρα, συσφίγγοντας τους δεσμούς της παλαιστινιακής οργάνωσης με την Τουρκία, ενώ θα συνεχίσει την περιοδεία του σε αραβικές πρωτεύουσες. Η περιοδεία γίνεται σε μια περίοδο που η Χαμάς παίρνει αποστάσεις από τον Άσαντ και εντείνονται οι φήμες πως θα μεταφέρει το αρχηγείο της από τη Συρία. Αν γίνει κάτι τέτοιο, το μπαρικό καθεστώς θα πάψει σε μια νύχτα να είναι αντι-ιμπεριαλιστικό; Ο Ερντογάν, η αιγυπτιακή χούντα ή ο εμίρης του Κατάρ, που ίσως φιλοξενήσουν την ηγεσία της Χαμάς, μετατρέπονται ξαφνικά σε αντι-ιμπεριαλιστές; Δύσκολα ερωτήματα για όσους μετέδωσαν την εναντίωση στις επιθέσεις του αμερικανικού ιμπεριαλισμού με τη βάφτιση διάφορων καθεστώτων σε «αντι-ιμπεριαλιστικά». Η Χαμάς είναι λογικό από τη φύση της να αναπαράγει τη λογική της ΡΛΟ (αναζητώντας συμμάχους στα καθεστώτα και όχι στις αραβικές μάζες), η Αριστερά δεν έχει κανένα λόγο να κάνει το ίδιο...

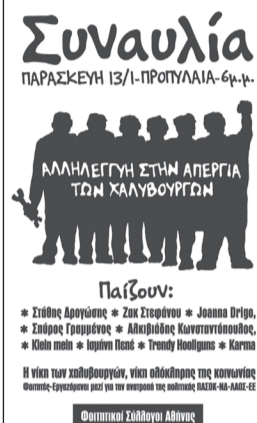
νέα από τις σχολές

Επιμέλεια:
Μυρτώ Σιδέρη

Σχολές θετικών επιστημών

Φοιτητές, καθηγητές και εργαζόμενοι των σχολών θετικών επιστημών στην Αθήνα πραγματοποίησαν δύο συναντήσεις το προηγούμενο διάστημα για τη δημιουργία Πρωτοβουλίας Αγώνα ενάντια στο νόμο πλαίσιο. Αν και δεν έχει πάρει ακόμα την οριστική της μορφή, έχουν γίνει τα πρώτα σημαντικά βήματα, ενώ έχει οριστεί καινούργια συνάντηση για τις 24 Ιανουαρίου.

Συναυλία αλληλεγγύης στη Χαλυβουργία

Την Παρασκευή, 13 Ιανουαρίου, θα πραγματοποιηθεί στα Προπύλαια συναυλία αλληλεγγύης στον αγώνα των χαλυβουργών, που εδώ και δύο μήνες βρίσκονται σε απεργία ενάντια στη μείωση των αποδοχών τους και τις απολύσεις συναδέλφων

τους. Τη συναυλία οργανώνουν οι φοιτητικοί σύλλογοι Αθήνας και θα ξεκινήσει στις έξι το απόγευμα.

Πορεία για τον Τεμπονέρα

Στις 9/1 έγινε πορεία για την επέτειο της δολοφονίας του Νίκου Τεμπονέρα. Συμμετείχαν σωματεία, οργανώσεις της Αριστεράς και φοιτητικοί σύλλογοι. Ειδικά αυτή τη χρονιά, με τις περικοπές σε σχολές και σχολεία, οι αγώνες που κορυφώθηκαν τότε με τις διαδηλώσεις αγανάκτησης για τη δολοφονία του Ν. Τεμπονέρα μας θυμίζουν την ανάγκη για υπεράσπιση της Δημόσιας και Δωρεάν Παιδείας.

Παράσταση διαμαρτυρίας στο υπουργείο Παιδείας

Στις 30 Ιανουαρίου, στις έντεκα το πρωί, ο Πανελλήνιος Επιστημονικός Σύλλογος Θεατρολόγων καλεί σε παράσταση διαμαρτυρίας στο υπουργείο Παιδείας. Το μάθημα της Θεατρικής Αγωγής καταργείται πλέον στα πιλοτικά Δημοτικά Σχολεία. Το μάθημα Θεάτρου δεν θα ενταχθεί στα πιλοτικά Γυμνάσια, ενώ έχει ήδη καταργηθεί από τον Σεπτέμβρη του 2011 το μάθημα Στοιχεία Θεατρολογίας στο Νέο Λύκειο. Το υπουργείο με αυτό τον τρόπο οδηγεί χιλιάδες εργαζόμενους στην ανεργία, ενώ καταργεί ακόμα ένα πτυχίο.

Καμιά συμμετοχή στα Συμβούλια Διοίκησης

ΣΕ ΑΡΘΡΟ του στην «Αυγή» της 7/1/12, ο Νίκος Θεοδοκάς ενάντια στο νόμο πλαίσιο 4009 θα πρέπει να έχει δικούς του υποψήφιους για τα Συμβούλια Διοίκησης. Το επιχείρημα του καθηγητή, μέλους του ΣΥΝ, συνίσταται στο ότι θα πρέπει, εάν δεν καταφέρουμε να ακυρώσουμε τις εκλογές των Σ.Δ., οι «δικοί μας» υποψήφιοι να αλλάξουν το νόμο «από τα μέσα».

Όμως η πλειοψηφία της Συσπείρωσης Πανεπιστημιακών και το μεγαλύτερο μέρος του ΣΥΡΙΖΑ έχουν τοποθετηθεί ενάντια στην εφαρμογή του νόμου. Ο Τάκης Πολίτης (Δίκτυο πανεπιστημιακών), πρόεδρος του Συλλόγου ΔΕΠ Θεσσαλίας, συμπύκνωσε στην πανελλαδική συνάντηση ΔΕΠ (αρχές Δεκεμβρη) τη θέση που εκφράζει το μεγαλύτερο κομμάτι των καθηγητών: «Όσοι και όσες από εμάς νομίζουν ότι μπορούν μέσα από το νόμο πλαίσιο να εκλέξουν τους καλύτερους και αυτοί θα καταφέρουν να κάνουν κάτι, νομίζω ότι πρέπει να ξανα-

διαβάσουν με προσοχή το κείμενο [του νόμου]», αφού ο εσωτερικός κανονισμός «συγκροτείται με γνώμη της Συγκλήτου, στη συνέχεια με έγκριση της γνώμης από το Συμβούλιο Διοίκησης, έγκριση του πρύτανη και στο τέλος θα πρέπει να επικυρωθεί με προεδρικό διάταγμα από το υπουργείο Διοικητικής Μεταρρύθμισης, το υπουργείο Οικονομικών και το υπουργείο Παιδείας. Τρεις υπουργοί θα πρέπει να εγκρίνουν την πρόταση, η οποία θα έχει φτάσει μέσω ιμάντα από τα ίδια τα Ιδρύματα».

Τη στιγμή αυτή, μια συζήτηση για τη συμμετοχή στις εκλογές ανάδειξης των Συμβουλίων, σε περίπτωση ήττας του πανεπιστημιακού μετώπου, όχι μόνο δεν έχει κάποιο ουσιαστικό αντίκρισμα, αλλά είναι πολύ πιθανό να δημιουργήσει κλίμα ηττοπάθειας και διάσπασης τη στιγμή της κορύφωσης όλων των αγώνων, που μέσα από πολλές δυσκολίες κατάφεραν να υπερασπιστούν το δημόσιο πανεπιστήμιο το προηγούμενο διάστημα.

Κίνημα ανατροπής του νόμου πλαίσιο

Της Μυρτώ Σιδέρη

Στην τελική ευθεία μπαίνει το επόμενο διάστημα η μάχη της πανεπιστημιακής κοινότητας ενάντια στις εκλογές για την ανάδειξη των Συμβουλίων Διοίκησης, καθώς τις προηγούμενες μέρες αποφασίστηκαν οι ημερομηνίες των εκλογών σε κάποια πανεπιστημιακά ιδρύματα. Μέσα στον Ιανουάριο έχουν προγραμματιστεί εκλογές στο πανεπιστήμιο Πελοποννήσου (στις 25/01) και στο πανεπιστήμιο της Θεσσαλίας (31/01), ενώ οι εκλογές στην Πάντειο και στο πανεπιστήμιο Ιωαννίνων έχουν αναβληθεί προς το παρόν.

Όλο το προηγούμενο διάστημα κάθε κομμάτι της πανεπιστημιακής κοινότητας, από τους πρυτάνεις μέχρι τους φοιτητές, είχε επικεντρωθεί στη ματαιώση των εκλογών για τα Συμβούλια Διοίκησης, η ανάδειξη των οποίων θα άνοιγε το δρόμο για την πλήρη εφαρμογή του νόμου Διαμαντοπούλου. Αυτό σημαίνει τις καταργήσεις ή συγχωνεύσεις τμημάτων, τη μείωση προσωπικού, τις αλλαγές στον κύκλο σπουδών, τη διαχείριση των πανεπιστημίων από μανάτζερ και την υποδούλωση της εκπαίδευσης στην αγορά.

Αναβολές εκλογών

Μέχρι αυτή τη στιγμή όσες προσπάθειες έχουν γίνει σε πανελλαδικό επίπεδο για τη ματαιώση των εκλογών είχαν θετικό αποτέλεσμα, καθώς η διαδικασία αυτή, ενώ θα έπρεπε να

έχει τελειώσει στις 15 Νοεμβρίου, μόλις τώρα ξεκινάει. Οι πρώτες αυτές κινηματικές νίκες έχουν καταφέρει να συσπειρώσουν τους καθηγητές, τους διοικητικούς υπαλλήλους και τους φοιτητές σε ένα ενιαίο μέτωπο. Έχουν καταφέρει επίσης να δείξουν στην υπουργό Παιδείας και τους υποστηρικτές της πως ο αγώνας μας για την υπεράσπιση του δημόσιου πανεπιστημίου θα συνεχιστεί μέχρι τέλους.

Το επόμενο διάστημα μάλιστα, εν όψει των εκλογών, σε όσα τμήματα έχουν ανακοινωθεί οι ημερομηνίες, προετοιμάζονται και οργανώνονται κινητοποιήσεις για να μην διεξαχθούν οι εκλογές σε κανένα ίδρυμα.

Στην τελευταία πανελλαδική συνάντηση συλλόγων ΔΕΠ αποφασίστηκε να γίνει πανελλαδική κινητοποίηση σε όποιο ίδρυμα ξεκινήσουν οι εκλογές για την ανάδειξη των Συμβουλίων. Επιπλέον στις 17 Ιανουαρίου, ημέρα παναττικής απεργίας, έχει οριστεί πανεκπαιδευτική προσυγκέντρωση στα Προπύλαια.

Σε αυτό το σημείο είναι σημαντικό, περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη στιγμή, το πανεπιστημιακό μέτωπο ενάντια στο νόμο να συνεχίσει στο δρόμο που ξεκίνησε. Με ξεκάθαρη τη στάση του δηλαδή ενάντια στο νόμο πλαίσιο και ενάντια στη συμμετοχή στη διαδικασία των εκλογών των Συμβουλίων Διοίκησης. Να μην αφήσουμε να δημιουργηθεί κλίμα διάσπασης και ηττοπάθειας (βλ. διπλανή στήλη).

Πρωτοβουλίες Αγώνα

Γι' αυτούς τους λόγους ήρθε η ώρα το φοιτητικό κίνημα να βγει ξανά μπροστά και σε συνεργασία με τα υπόλοιπα κομμάτια της πανεπιστημιακής κοινότητας να διεκδικήσουν τα δικαιώματα και τις κατακτήσεις τους. Με νέους κύκλους γενικών συνελεύσεων σε κάθε σχολή, έτσι ώστε να ενημερωθούν οι φοιτητές και να ανανεωθούν οι συλλογικές αποφάσεις ενάντια στην εφαρμογή του νόμου και τις εκλογές σε όλα τα ΑΕΙ και ΤΕΙ.

Σε αυτή την κατεύθυνση είναι σημαντικό να στηρίξουμε τις ήδη υπάρχουσες Πρωτοβουλίες για Δημόσια και Δωρεάν Παιδεία, οι οποίες έχουν συσταθεί σε αρκετές σχολές όχι μόνο στην Αθήνα, αλλά και σε πόλεις της επαρχίας και δραστηριοποιούνται για τη συνεργασία καθηγητών, φοιτητών και διοικητικών υπαλλήλων απέναντι στο νόμο έκτρωμα της Διαμαντοπούλου. Είναι όμως εξίσου μεζονος σημασίας να συσταθούν Πρωτοβουλίες σε όλες τις σχολές, γιατί, όπως όλα δείχνουν μέχρι τώρα, η ύπαρξη τους έχει καταφέρει να οδηγήσει το κίνημα σε μικρές, αλλά σημαντικές νίκες.

Συλλαλητήριο

Ήδη οργανώνεται η συμμετοχή του φοιτητικού κινήματος στην παναττική απεργία στις 17/1, αλλά κυρίως στο μεγάλο πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο, με πιθανότερη ημερομηνία στις 26 Γενάρη.

Όχι στην αύξηση της στρατιωτικής θητείας

Του Θάνου Λυκουργιά

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ δημιουργεί νέα δεδομένα και στον ελληνικό στρατό. Καθώς τα λεφτά «δε φτάνουν» και θα υπάρξουν μαζικές περικοπές στους επαγγελματίες οπλίτες (ΕΠΟΠ), αναμένεται αύξηση της θητείας από εννιά σε δώδεκα μήνες για το στρατό ξηράς και από δώδεκα σε δεκαπέντε για το ναυτικό και την αεροπορία, «για να αντιμετωπιστεί η χαμηλή επάνδρωση». Την κρίση δηλαδή καλούνται να πληρώσουν οι φαντάροι, που θα ξοδέψουν τρεις μήνες παραπάνω από τη ζωή τους, όπως και οι οικογένειές τους που, μέσα στις πρωτόγνωρα δύσκολες συνθήκες που βιώνουμε, θα χρειαστεί να σφίξουν περισσότερο το ζωνάρι για να τους ενισχύσουν οικονομικά σε αυτό το επιπλέον διάστημα.

Αυτή τη στιγμή το ζήτημα τρενάρει για λίγο, λόγω του πολιτικού κόστους που δημιουργεί ένα τόσο αντιδημοφιλές μέτρο και των εκλογών που έρχονται, αλλά είναι απλώς θέμα χρόνου. Αξίζει να τονιστεί ότι δεν είναι καθόλου βέβαιο πως δεν θα ακολουθήσει και νέα αύξηση στη θητεία και επίσης ότι πρόκειται για την πρώτη αύξηση θητείας μετά τη χούντα.

Η χαμηλή επάνδρωση δεν είναι καθόλου καινούργιο θέμα και δεν είναι ότι τους έπιασε τώρα ο πόνος για το αξιόμαχο. Άλλωστε τρεις μήνες παραπάνω «σκοπάνθρωποι» και «αγαρειομάχοι» δεν προσφέρουν και πολλά. Το ζήτημα είναι μάλλον συνολικότερο. Η οικονομική κατάσταση δυσκολεύει τον προηγούμενο σχεδιασμό (λιγότεροι φαντάροι – περισσότεροι ΕΠΟΠ, στον

οποίο στηρίχθηκε και η τελευταία μείωση θητείας), αλλά υπάρχουν και άλλες παράμετροι. Η άνοδος του εθνικισμού και της πατριδοκαπηλίας που πάει χέρι-χέρι με τους ανταγωνισμούς για τις ΑΟΖ δεν πρέπει να υποτιμάται καθόλου. Το καλοκαίρι στις μονάδες της παραμεθορίου και ειδικά στα νησιά του Αιγαίου υπήρξε κλίμα έντασης.

Αν σκεφτούμε ότι σε αυτή τη συγκυρία τους είναι προτιμότερο η νεολαία να βρίσκεται στους στρατώνες παρά στους δρόμους, με ό,τι αυτό συνεπάγεται (από την φυσική απουσία από τα προβλήματα και τους αγώνες της κοινωνίας μέχρι την τεχνητά χαμηλότερη ανεργία), αποκτούμε μια πιο σφαιρική αντίληψη του τι παίζεται και γιατί τα οφέλη από την αύξηση της θητείας είναι πολλαπλά για τους «από πάνω».

Τζαμί στο Βοτανικό

Ρεσιτάλ μισαλλοδοξίας, ξενοφοβίας και λαϊκισμού από τον Μητροπολίτη Πειραιά

Του Θανάση Κούρκουλα

Στις 2 Ιανουαρίου ο μητροπολίτης Πειραιώς Σεραφείμ και διάφορες «παραφυάδες» του ακροδεξιού-εθνικιστικού χώρου, προσέφυγαν στο Συμβούλιο της Επικρατείας κατά της ανέγερσης τζαμιού στον Ελαιώνα. Ο Σεραφείμ και η κουστωδία του υποστηρίζουν ότι το συγκεκριμένο τζαμί (χωρητικότητα 350 θέσεων) θα... πλήξει τη δημόσια τάξη και τα «χρηστά ήθη» των κατοίκων του Βοτανικού και θα απειλήσει τη συνοχή του ελληνικού έθνους, επειδή οι χριστιανοί κάτοικοι της περιοχής θα είναι υποχρεωμένοι να ακούν το κάλεσμα για προσευχή του ιμάμη πέντε φορές την ημέρα!

Πρόκληση

Ο χρόνος που επιλέχτηκε, ώστε το τζαμί να γίνει πρώτο θέμα, δεν είναι τυχαίος. Πρόκειται για άλλη μια σκοταδιστική πρόκληση στα δικαιώματα μεταναστών και θρησκευτικών μειονοτήτων, λίγο πριν την απόφαση που αναμένεται να εκδοθεί από το ΣτΕ για αντίστοιχη προσφυγή κατά της συνταγματικότητας του νόμου περί ιθαγένειας και δικαιώματος ψήφου ορισμένων κατηγοριών μεταναστών. Την ώρα της κρίσης, τέτοιου είδους «αντιδράσεις» επιχειρούν να επηρεάσουν την πολιτική ατζέντα και να αποπροσανατολίσουν τον κόσμο που πλήττεται βάναυσα από τα μέτρα βαρβαρότητας υποδεικνύοντας τους μετανάστες ως εξιλαστήρια θύματα.

Η εκκλησία σε πολλές περιπτώσεις βρέθηκε σε αγαστή συνεργασία ακόμα και με φασιστικές συμμορίες τον τελευταίο καιρό, συνεχίζοντας επάξια την παράδοσή της, μια παράδοση μαύρης αντίδρασης.

Έτσι, ιερωμένοι παραβρίσκονται σε εγκαίνια γραφείων της νεοναζιστικής Χρυσής Αυγής όπως πρόσφατα στη Λούτσα, υπερασπίζονται κατηγορούμενους για φασιστικές επιθέσεις όπως στην περίπτωση των «Αυτόνομων Εθνικιστών» της οδού Πανόρμου ή παρέχουν «άσυλο» σε νεοναζι Χρυσασυγίτες όπως στην περίπτωση της εκκλησίας του Αγίου Παντελεήμονα.

Ποτέ δεν ακούσαμε Μητροπολίτες να διαμαρτύρονται για μαχαιρώματα μεταναστών από ρατσιστικές συμμορίες. Όμως είναι λάβροι, αν πρόκειται για τον «κίνδυνο», εκτός από Ορθόδοξες Εκκλησίες (που δεν λείπουν από κάθε συνοικία, χωριό και απόκρημη ραχούλα), να ανεγερθεί και ΕΝΑΣ επίσημος λατρευτικός χώρος μουσουλμάνων. Και μάλιστα τη στιγμή που δεν υπάρχει κανένας άλλος επίσημος λατρευτικός χώρος για τους μουσουλμάνους της Αττικής και πολλοί άνθρωποι αναγκάζονται να προσεύχονται σε υπόγεια και αποθήκες.

Δήθεν απειλή

Αυτή την ώρα, αντί ο Σεραφείμ να απολογείται για τα δισεκατομμύρια ευρώ από τις μίζες της εκκλησίας που παραμένουν αφορολόγητα την ώρα της κρίσης, προσπαθεί να μας πείσει πως απειλούμαστε από το...τζαμί. Μάλιστα, το κήρυγμα του, που αποτελεί ρεσιτάλ μισαλλοδοξίας, ξενοφοβίας και λαϊκισμού, έρχεται λίγες μέρες μετά τη φυλάκιση του Εφραίμ, για την ανάμιξη του στο σκάνδαλο του Βατοπαιδίου. Τη στιγμή, λοιπόν, που το κύρος της ορθόδοξης εκκλησίας πλήττεται περισσότερο από κάθε άλλη φορά, ο Σεραφείμ δεν κάνει τίποτε άλλο από το να μας υπενθυμίζει τον αντιδραστικό

ρόλο της εκκλησίας σε όλες τις φάσεις της ιστορίας.

Στην περίοδο του μνημονίου δεν μπορεί κανείς να ισχυριστεί ότι οι μετανάστες –είτε είναι μουσουλμάνοι είτε όχι– ευθύνονται για τη διάλυση της δημόσιας υγείας και παιδείας, τη μείωση των μισθών και τις απολύσεις, την αύξηση τιμολογίων της ΔΕΗ ή τα χαράτσια που επιβάλλονται το ένα μετά το άλλο. Αυτά είναι τα προβλήματα που απασχολούν εκατομμύρια εργαζόμενους, συνταξιούχους και άνεργους και δεν αποτελεί απειλή οποιοσδήποτε λατρευτικός χώρος, όπου οι μουσουλμάνοι θα μπορούν να προσεύχονται στο θεό τους. Διεκδικούμε μάλιστα περισσότερους λατρευτικούς χώρους, τόσο για τους μουσουλμάνους, όσο και για κάθε άλλο δόγμα και θρησκεία, ώστε να καλύπτονται οι λατρευτικές ανάγκες κάθε ανθρώπου που ζει στην Ελλάδα, ντόπιου ή μετανάστη.

Διαχωρισμός

Παρ' όλα αυτά σε κάτι θα συμφωνήσουμε με τον Σεραφείμ: Τα τζαμιά δεν πρέπει να χρηματοδοτούνται από το ελληνικό κράτος, ούτε να υπάγονται στον ασφυκτικό έλεγχο του κράτους η διοίκησή τους και ο διορισμός των ιμάμηδων. Το ίδιο υποστηρίζουμε και για τους ορθόδοξους χριστιανικούς ναούς. Το ελληνικό κράτος δεν πρέπει να τους χρηματοδοτεί ούτε, ούτε –βέβαια– να πληρώνει τους μισθούς του κλήρου. Αγωνιζόμαστε για τη δήμευση της εκκλησιαστικής περιουσίας και τον πλήρη διαχωρισμό κράτους-εκκλησίας. Την ώρα της κρίσης θα ήταν μεγάλη ανάσα για κάθε μισθωτό, άνεργο και συνταξιούχο.

30/1: Δίκη ενάντια στους «αυτόνομους εθνικιστές»

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ, 30 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ, εκδικάζεται στα δικαστήρια Ευελπίδων η υπόθεση της επίθεσης των «αυτόνομων εθνικιστών» στην αντιρατσιστική-αντιφασιστική συγκέντρωση στην Πανόρμου, στις 23/01 του 2010. Οι εν λόγω φασίστες, αφού είχαν αποπειραθεί να τρομοκρατήσουν την ιδρυτική συγκέντρωση της Κίνησης «Απελάστε το Ρατσισμό» 7ου διαμερίσματος, επιτέθηκαν έπειτα στη συγκέντρωση καταγγελίας, που διοργάνωσαν σωματεία και φορείς της περιοχής, τραυματίζοντας πιο σοβαρά στο κεφάλι μια δικαστική υπάλληλο και ελαφρύτερα άλλους δύο, πριν απωθηθούν από τους συγκεντρωμένους. Και στις δύο περιπτώσεις η αστυνομία ήταν παρούσα, αλλά δεν τους εμπόδισε. Στην πρώτη περι-

πτωση «δεν τους είδε καν» και στη δεύτερη συνελήφθησαν, αφού είχαν φθάσει στην Αλεξάνδρας και προφανώς μετά από εντολή ανωτέρου...

Στα δύο χρόνια που μεσολάβησαν από τότε, η φασιστική απειλή έχει γίνει μεγαλύτερη. Το ΛΑΟΣ βρίσκεται στη συγκυβέρνηση και η Χρυσή Αυγή στο συμβούλιο του Δήμου Αθηναίων. Τη μέρα απολαμβάνουν την υπερπροβολή των καναλιών, για να εμπεδώσει η κοινωνία τις αντιδραστικές και ρατσιστικές ιδέες, ενώ τη νύχτα πληθαίνουν οι επιθέσεις και τα μαχαιρώματα...

Καθώς πλησιάζουν οι μέρες, η γειτονιά κινητοποιείται και πάλι, για να γίνει πλατύτερα γνωστό το θέμα. Στις μέρες του

μνημονίου –και μετά από την επιτυχημένη κοινή δράση μας ενάντια στους φασίστες– οι δυνάμεις της Αριστεράς και τα σωματεία της περιοχής συνεχίσαμε να έχουμε διαρκώς κοινή δράση μέσα σε κοινές επιτροπές και συνελεύσεις ενάντια στα χαράτσια, στα εισιτήρια, στη ΔΕΗ, στις συγχωνεύσεις των σχολείων κ.λπ. Η «μάχη» της Πανόρμου απομόνωσε τους φασίστες στην περιοχή, τώρα παλεύουμε για την παραδειγματική καταδίκη τους. Ήδη έχει αποφασιστεί να βγει μια κοινή αφίσα που θα καλεί στα δικαστήρια, ανάλογη προκήρυξη, ενώ σαν Κίνηση «Απελάστε το Ρατσισμό» προσανατολιζόμαστε σε ένα συνολικότερο σχέδιο που να φτάνει ως τις 21 Μάρτη (παγκόσμια μέρα του μετανάστη).

ΜΙΚΡΑ ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΑ

Επιμέλεια:
Έλενα Παπαγεωργίου

Δεκαεννιά ανήλικοι πρόσφυγες, που στεγάζονται σε ξενώνα ασυνόδευτων ανηλίκων της εκκλησίας της Ελλάδας στον Άγιο Δημήτριο Αττικής, συνέταξαν κείμενο διαμαρτυρίας, καταγγέλλοντας ότι «υπάρχει ελλιπής ιατρική και μορφωτική φροντίδα, προβλήματα σίτισης, θέρμανσης και άλλων σχετικών για την ομαλή και αξιοπρεπή διαβίωσή μας». Στην ιστοσελίδα του Κυριακάτικου Σχολείου Μεταναστών δημοσιεύτηκε το κείμενο των παιδιών.

★ ★ ★

Σύμφωνα με καταγγελίες ανθρώπων που εκφράζουν έμπρακτα την αλληλεγγύη τους στα παιδιά του παραπάνω ξενώνα, ο υπεύθυνός του ισχυρίστηκε ότι θα υποβάλλει μήνυση κατά του Κυριακάτικου Σχολείου Μεταναστών που ανέδειξε το θέμα! Θα συνιστούσαμε στους υπεύθυνους της εκκλησίας, αντί για μνηύσεις, να κάνουν ό,τι χρειάζεται για να ζουν ανθρώπινα τα 19 προσφυγόπουλα. Είναι το ελάχιστο που θα περίμενε κανείς από την εκκλησία, με τόσο αφορολόγητο πλούτο που διαχειρίζεται την ώρα της κρίσης. Και μάλιστα όταν επιπλέον επιδοτείται από ευρωπαϊκά και άλλα προγράμματα για το «ανθρωπιστικό της έργο»...

★ ★ ★

Συμπληρώθηκε ένας χρόνος από το θάνατο της μικρής τσιγγανοπούλας, της εφτάχρονης Έρικας από ειδικό φρουρό της ομάδας Δίας, όταν την παρέσυρε με τη μοτοσυκλέτα του και τη σκότωσε, ενώ έλεγε τα κάλαντα στη γειτονιά της. Αυτόπτες μάρτυρες κατήγγειλαν τότε τον αστυνομικό για εγκληματική συμπεριφορά, καθώς όχι μόνο παρέσυρε, αλλά και εγκατέλειψε το κορίτσι που ξεψυχούσε. Όμως τιμωρία δεν είδαμε.

★ ★ ★

Στην Πάτρα μερικές μέρες μετά τον τραγικό θάνατο ενός νεαρού πρόσφυγα και την εισαγωγή άλλων δύο στο νοσοκομείο, μετά την απέλιπδα προσπάθειά τους να ζεσταθούν με λίγη φωτιά σε ένα εγκαταλειμμένο φορτηγό, αστυνομικές δυνάμεις και εκκαθαριστικά μηχανήματα του δήμου έκαναν έφοδο στο ερειπωμένο εργοστάσιο όπου έχουν βρει κατάλυμα οι πρόσφυγες, τους κυνήγησαν, τους συνέλαβαν κι άρπαξαν κι έκαψαν τα λιγοστά τους υπάρχοντα. Μετά αναρωτιόμαστε ποιος οπλίζει το χέρι των φασιστών...

★ ★ ★

Ο Μάκης Βορίδης δεν διατέλεσε μονάχα επικεφαλής της φιλοχουντικής ΕΠΕΝ, αλλά ίδρυσε στο παρελθόν το δικό του ακροδεξιό κόμμα «Ελληνικό Μέτωπο». Τώρα, ως υπουργός Υποδομών δεν ξέχασε τους ανθρώπους που τον στήριξαν κι αποφάσισε να μοιραστεί μαζί τους την κυβερνητική εξουσία. Έτσι, αμέσως μόλις έγινε υπουργός, διόρισε τον Θεοδόση Αθανασά, επιφανές στέλεχος και διευθυντή του Ελληνικού Μετώπου, το Σπύρο Βάιλα, που το 2005 εξελέγη από το 2ο Συνέδριο στην Κεντρική Επιτροπή του Ελληνικού Μετώπου, το Φαίδωνα Δημόπουλο, υπεύθυνο των οικονομικών. Επίσης διόρισε το Γιώργο Τσίχλη, τον Αλέξανδρο Τζανακάκη και τη Δέσποινα Γκιγκάκη, υποψήφια στην Περιφέρεια Αττικής με το ψηφοδέλτιο του Α.Γεωργιάδη. Για τα κολλητάρια των φασιστών με τη γραβάτα λεφτά υπάρχουν!

★ ★ ★

Την Πέμπτη 12 Ιανουαρίου δικάζονται 3 μέλη ρατσιστικής ομάδας που στις 18 Σεπτεμβρίου 2011, στην περιοχή του Αγίου Παντελεήμονα, είχαν μαχαιρώσει Αφγανό πρόσφυγα δίπλα από την καρδιά και στο στομάχι. Η δίκη επρόκειτο να γίνει στις 12/12/2011, αλλά αναβλήθηκε, επειδή μια εκ των τριών κατηγορουμένων, η «ητληαστέρας» Θέμις Σκορδέλη της Χρυσής Αυγής, παρουσίασε δια της δικηγόρου της πιστοποιητικό ψυχιάτρου ότι πάσχει από «κατάθλιψη και τάσεις αυτοκαταστροφής». Η δίκη αναβλήθηκε, αλλά δυο μέρες μετά η Σκορδέλη μαζί με άλλους Χρυσασυγίτες προηλάκιζαν μάρτυρες και δικηγόρους στο αυτοδικείο, κατά τη διάρκεια της δίκης ΟΥΚάδων για ρατσιστικά συνθήματα που φώναζαν σε παρελάσεις. Ελπίζουμε στην εξ αναβολής δίκη να μην ξαναεμφανιστεί αυτή η μυστήρια «ψυχική διαταραχή» των νεοναζι που σου φεύγει και σου ξανάρχεται τη μέρα που δικάζεσαι! Η Αντιφασιστική Πρωτοβουλία ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ καλεί σε συγκέντρωση στις 9 πμ στα δικαστήρια της Ευελπίδων. Να είμαστε όλοι εκεί.

Απολύσεις, περικοπές, ατομικές συμβάσεις στην ενημέρωση

ΜΜΕ: Αντίσταση μπροστά στη μεγάλη σφαγή

Της Κατερίνας Παρδάλη,
δημοσιογράφου ΑΠΕ

Ο πόλεμος ενάντια σε όλους τους εργαζόμενους/ες και την ελληνική κοινωνία, που βρίσκεται σε έξαρση τα δυο τελευταία «μνημονιακά» χρόνια, δεν δείχνει να σταματάει.

Σε ό,τι αφορά τα ΜΜΕ, μέχρι στιγμής μετράμε πάνω από 4.100 απολυμένους ή απλήρωτους αιχμάλωτους (όπως οι 1.500 σε Alter και «Ελευθεροτυπία»). Και ο αριθμός δεν περιλαμβάνει τις απολύσεις στον Περιοδικό Τύπο. Σε κάθε μέσο – μικρό ή μεγάλο, κερδοφόρο ή όχι – γίνεται σφαγή.

Τρομοκρατία

Κράτος και εργοδότες προωθούν απολύσεις, μειώσεις μισθών, ατομικές συμβάσεις και αρνούνται να υπογράψουν Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας με τα σωματειακά μας. Απειλούν ότι θα κλείσουν τις επιχειρήσεις, αν δεν δεχτούμε τους όρους τους, και... θα μείνουμε άνεργοι/ες. Μα ήδη μένουμε άνεργοι ή δεν πληρωνόμαστε ή μας έχουν τσακίσει τους μισθούς.

Ταυτόχρονα προσπαθούν να τρομοκρατήσουν κάθε φωνή που είναι ενάντια στο μνημόνιο και τις κυβερνήσεις του, κάθε φωνή υπέρ των αγώνων των εργαζόμενων, της νεολαίας, των συνταξιούχων, των άνεργων,

των μεταναστών/τριών. Η ποιότητα (όποια ελάχιστη υπήρχε) στην ενημέρωση, αλλά και την ψυχαγωγία, εξαφανίζεται. Θέλουν να ξεχάσει ο κόσμος ότι η ενημέρωση είναι δικαίωμα, όπως επίσης η εργασία, η ασφάλιση, η μόρφωση, η αξιοπρεπής ζωή.

Alter, «Ελευθεροτυπία», Πήγασος, ΔΟΛ, Σκάι, «Ισοτιμία», «Μακεδονία», «Θεσσαλονίκη», «Αγγελιοφόρος», «Σπορ του Βορρά», «Κέρδος», αθλητικές εφημερίδες, ΕΡΤ, ΑΠΕ και δημοτικά ραδιόφωνα, «Πρώτο Θέμα», Mega, Αντένα, Άλφα... Ο κατάλογος δεν έχει τέλος. Και να μην ξεχνάμε τις εφημερίδες «Απογευματινή», «Ελευθερο Τύπο», καθημερινό «Βήμα». Δεν υπάρχει ούτε ένας χώρος αυτή τη στιγμή που να μη χτυπιέται. Και το 2012 ξεκινάει με αγριότερες προοπτικές.

«Ποδαρικό» έκανε ο γνωστός Γιαννίκος. Οι εργαζόμενοι στον «Κόσμο του Επενδυτή» και στις εκδόσεις BESTEND κήρυξαν απεργίες (48ωρες στις 4-5 Ιανουαρίου και στις 9-10 Ιανουαρίου), καθώς παραμένουν απλήρωτοι από το Νοέμβριο, ενώ οι εξωτερικοί συνεργάτες έχουν να πληρωθούν έως και το μήνες. Ο εκδότης Γιαννίκος απειλεί ότι θα κλείσει τα έντυπα, προκειμένου να μην πληρωθεί. Να σημειωθεί ότι τα έντυπα δεν είναι προβληματικά και έχουν κέρδη.

Όμως, ευτυχώς, υπάρχουν πια καθαρά τα σημάδια της αντίστασης, της συλλογικότητας, της αλληλεγγύης, του συντονισμού ΟΛΩΝ των εργαζομένων στα ΜΜΕ.

της συλλογικότητας, της αλληλεγγύης, του συντονισμού ΟΛΩΝ των εργαζομένων στα ΜΜΕ.

Προοπτική

Και έχουμε κάποιες νίκες. Το παράδειγμα της εφημερίδας «Το Κέρδος» είναι ελπιδοφόρο: Μετά από 4 εβδομάδες αντίστασης κατά των μειώσεων μισθών (κατά 20%) και των ατομικών συμβάσεων και με αποκορύφωμα την απεργία διάρκειας, οι εργαζόμενοι/ες στην εφημερίδα πέτυχαν μια νίκη. Η εργοδοσία απέσυρε τις ατομικές συμβάσεις και τις μειώσεις μισθών, πήρε πίσω τις απολύσεις και άρχισε να πληρώνει τους εργαζόμενους, στους οποίους

είχε κόψει τους μισθούς έως ότου δεχτούν τις «προτάσεις» της.

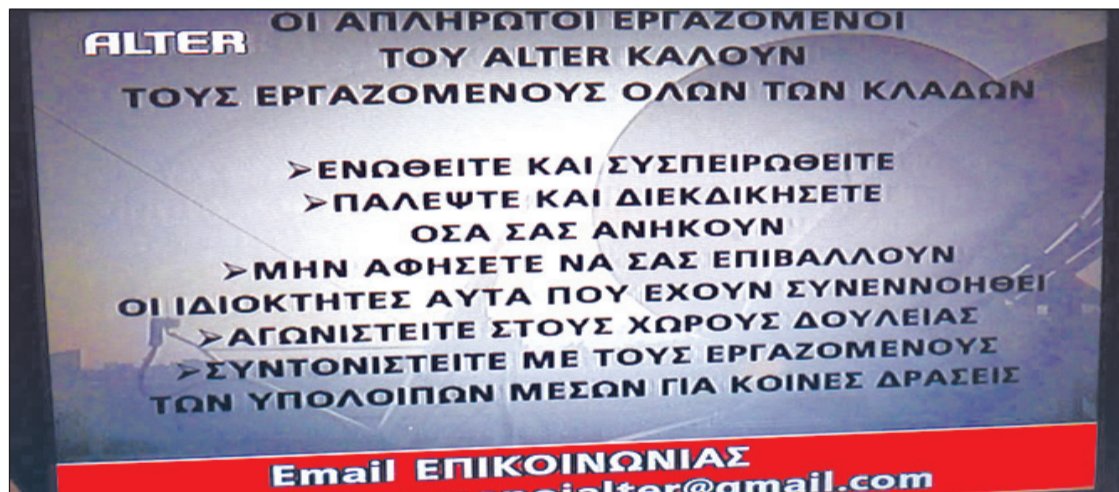
Ο Alter έχει εξελιχθεί σε απεργιακό κέντρο και μέσο προβολής των εργατικών αγώνων. Μαζί με τη Χαλυβουργία αποτελούν σύμβολα αντίστασης στους «μονόδρομους» των μνημονίων.

Οι συνελεύσεις της «Ελευθεροτυπίας» αποφάσισαν να αρνηθούν την ένταξη στο άρθρο 99, να συνεχίσουν τις απεργίες και να διερευνήσουν τη δυνατότητα να βγάλουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι την εφημερίδα.

Συντονισμός

Σε όλες τις συνελεύσεις των εργαζόμενων στον Τύπο (μέσα στις γιορτές) μπήκε το θέμα της πανελλαδικής απεργίας διάρκειας σε όλα τα ΜΜΕ. Όπως και η συμπάραση στους χώρους που είναι σε κινητοποίηση. Έχει γίνει πια συνείδηση στην πλειοψηφία των συναδέλφων ότι πρέπει να τους σταματήσουμε πριν μας εξοντώσουν. Έτσι, στις εγκαταστάσεις του Alter θα συνεδριάσουν την Τρίτη (10/1/12), τα μέλη του Μεικτού Συμβουλίου της ΕΣΗΕΑ από κοινού με τα μέλη των διοικήσεων των Συνεργαζόμενων Ενώσεων του Τύπου και των ΜΜΕ. Θέμα της συνεδρίασης: οι απεργιακές κινητοποιήσεις.

Δεν έχουμε άλλη λύση. Οι αγώνες και ο συντονισμός μας είναι υποχρεωτική επιλογή.

Η αλληλεγγύη «παίζει» στον Alter

Με τη συμμετοχή της πλειοψηφίας των 650 απλήρωτων εργαζόμενων στον Alter συνεχίζεται η επίσχεση εργασίας που έχει αρχίσει στις 10 Νοέμβρη. Οι εργαζόμενοι παραμένουν με βάρδιες καθημερινά όλο το 24ωρο στο κτίριο του τηλεοπτικού σταθμού, αφενός συντονίζοντας και προστατεύοντας την κινητοποίησή τους, αφετέρου περιφρουρώντας το κτίριο και τον εξοπλισμό.

Συμπάραση

Επί πλέον εδώ και μέρες μεταδίδουν –εκτός από τις κάρτες με τα ενημερωτικά μηνύματα προς τους τηλεθεατές– και μαγνητοσκοπημένες δηλώσεις συμπάρασης από εκπροσώπους εργατικών σωματείων και άλλων συλλογικοτήτων. Οι δηλώσεις αυτές μεταδίδονται κάθε βράδυ, ενώ προετοιμάζεται η μετάδοση και αντίστοιχου μεσημεριανού «δελτίου».

Η αλληλεγγύη, που αναπτύσσεται προς τους εργαζόμενους στον Alter, παίρνει πια μαζικές διαστάσεις. Μέχρι τώρα δέχονται μόνο προσφορές σε είδος, οι οποίες έρχονται αθρόα από κάθε μέρος της χώρας, από τον απλό κόσμο, τα συνδικάτα και άλλους συλλογικούς φορείς.

Οι εργαζόμενοι στον Alter ανταποδίδουν την αλληλεγγύη, προσφέροντας με τη σειρά τους μέρος των ειδών, που συγκεντρώνονται, προς άλλους απεργούς και κοινωνικά ιδρύματα που αντιμετωπίζουν την πολιτική περικοπή της κυβέρνησης. Έτσι πρόσφεραν βρεφικά είδη και χρήματα για πετρέλαιο θέρμανσης στο Κέντρο Βρεφών «Μητέρα», ενώ έχουν αποστείλει τρόφιμα στους απεργούς των εργοστασίων της περιοχής όπως του Λουκίσσα, του Μυλωνά, της 3Ε Εκτυπωτικής, όπως επίσης και στους απεργούς της «Ελευθεροτυπίας». Επίσης έστειλαν τρόφιμα και στους 20 εργαζόμενους του καναλιού στη

Συνεχίζεται ο αγώνας των απλήρωτων εργαζομένων ενάντια στη «συνωμοσία σιωπής» εργοδοσίας, κυβέρνησης, δικαιοσύνης

Θεσσαλονίκη. Από την άλλη οι απεργοί στην «Ελληνική Χαλυβουργία» έστειλαν στον Alter τρόφιμα από τις προσφορές που έχουν συγκεντρώσει.

Στο κτίριο του σταθμού υλοποιούνται εντυπωσιακές δραστηριότητες συναδελφικής αλληλεγγύης. Τις παραμονές Χριστουγέννων και Πρωτοχρονιάς έγιναν εορταστικά «ρεβεγιόν»,

με συμμετοχή δεκάδων εργαζομένων και των οικογενειών τους. Στις 28 Δεκεμβρη έγινε χριστουγεννιάτικη γιορτή για τα παιδιά των εργαζομένων. Στις 6 Γενάρη, πάλι σε γιορταστική ατμόσφαιρα, έγινε το κόψιμο της πίτας και κληρώθηκαν περί τα 150 δώρα, όλα προσφορές επιχειρήσεων ή προσώπων, που συγκεντρώθηκαν με προσπάθειες ομάδας εργαζομένων.

Το αποκορύφωμα είναι η κουζίνα που λειτουργεί καθημερινά, στην οποία εργαζόμενοι, αλλά και φίλοι, μαγειρεύουν φαγητό για τις «βάρδιες» και γέμισαν τους μπουφές στις γιορταστικές εκδηλώσεις των ημερών.

Η εργοδοσία δείχνει παντελή αδιαφορία για το μέλλον του σταθμού και των εργαζομένων σ' αυτό. Η αυτόφωρη διαδικασία για τη μη καταβολή του Δώρου Χριστουγέννων για πολλοστή φορά δεν εκτελέστηκε. Η «μη καταβολή δεδουλευμένων» έχει μετατραπεί από ποινικό αδίκημα σε «φυσιολογικό» καθεστώς με την πλή-

ρη ανοχή του κρατικού μηχανισμού. Πέρα από τη συνεχιζόμενη αυτή «συνωμοσία σιωπής» της εργοδοσίας, της κυβέρνησης και της δικαιοσύνης, οι εργαζόμενοι γίνονται συχνά-πυκνά αποδέκτες εκβιασμών και απειλών πτώχευσης και μηνύσεων από τον Γιώργο Κουρή για «κατάληψη» και καταστροφές-φθορές των εγκαταστάσεων από τους εργαζόμενους!

ΣΥΡΙΖΑ

Την Πέμπτη δίπλα στους απλήρωτους εργαζόμενους στον Alter βρέθηκε πολυπληθής αντιπροσωπία συνδικαλιστών του Δικτύου Συνδικαλιστών Ριζοσπαστικής Αριστεράς και του ΣΥΡΙΖΑ Περιστερίου με σημαντική παρουσία νέων. Οι αντιπροσωπίες των συνδικαλιστών και της επιτροπής των εργαζομένων αντάλλαξαν απόψεις για την εξέλιξη των μορφών αλληλεγγύης και την κλιμάκωση της πολιτικής στήριξης από συνδικάτα και κινηματικές πρωτοβουλίες.